

KAHLIL GIBRAN
Iisus, Fiul Omului

Khalil Gibran

Iisus, Fiul Omului

Traducere din limba engleză
GABRIEL STOIAN

Editura NEMIRA
2012

NEMIRA
plăcerea lecturii

Khalil Gibran
Iisus, Fiul Omului

Khalil Gibran
JESUS, THE SON OF MAN

Redactor: Adriana BĂDESCU
Tehnoredactor: Emanuel BOTEZATU
Coperta colecţiei: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU

ISBN ePub: 978-606-579-141-1
ISBN PDF: 978-973-143-044-7

elefant.ro

KAHLIL GIBRAN, poet, filozof şi artist de geniu, s-a născut în 1883 la Bsharri, Liban. Primele noţiuni de religie, de limbă siriacă şi arabă le-a căpătat de la un călugăr. În 1895 a emigrat în America, la Boston, unde şi-a continuat educaţia într-o şcoală de emigranţi şi unde l-a cunoscut pe fotograful Fred Holland Day care i-a dat lecţii de desen şi pictură. A ales să studieze arta fotografică, literatura arabă, engleză şi franceză, urmând cursuri de specialitate în America şi Liban. Din 1905 a început să publice în diferite reviste newyorkeze pamflete şi scurte povestiri în limba arabă. În 1908 a plecat la Paris unde a studiat timp de doi ani artele plastice şi unde i-a cunoscut pe Rodin, Debussy şi Maeterlinck. Întors în America, Gibran a continuat să picteze, să scrie şi să publice într-un ritm susţinut. În 1920, împreună cu o pleiadă de scriitori, a fondat la New York societatea literară „al-Rabita al-Qalamiyya", care va juca un rol determinant în renaşterea literaturii arabe. Gibran s-a stins din viaţă în 1931. Opera sa poetică a fost tradusă în peste douăzeci de limbi, iar picturile şi desenele sale se află expuse în galerii celebre din lume.

Principalele sale scrieri: *The Broken Wings (Aripi frânte),* 1912; *The Madman (Nebunul),* 1918; *The Forerunner (Deschizătorul de drumuri),* 1920; *The Prophet (Profetul),* 1923; *Jesus, The Son of Man (Iisus, Fiul Omului),* 1928; *The Garden of the Prophet (Grădina Profetului),* 1933.

IACOV, FIUL LUI ZEVEDEU

Despre împărăţiile acestei lumi

În acea zi de primăvară, când Iisus a venit în piaţa din Ierusalim şi a vorbit mulţimii despre Împărăţia cerurilor

Şi i-a acuzat pe cărturari şi pe farisei că aşază ispite şi capcane în calea celor care tânjesc după Împărăţia cerească, şi i-a dat în vileag acuzându-i.

În mulţime se găseau şi nişte oameni care îi proteguiau pe farisei şi pe cărturari, iar aceştia au căutat să pună mâna pe Iisus, ca şi pe noi ceilalţi,

Numai că El a fugit şi S-a ferit de dânşii, de aceea a pornit spre poarta de miazănoapte a oraşului.

Iar El ne-a spus: „Încă nu a sosit vremea pentru Mine. Multe sunt lucrurile pe care am a vi le spune şi multe sunt şi faptele pe care voiesc a le împlini înainte de a părăsi această lume."

Iar după aceea, El a spus, iar în glasul Său a răzbătut bucurie şi veselie: „Să pornim spre Ţinutul de Miazănoapte ca să întâmpinăm primăvara. Însoţiţi-Mă până pe dealuri, pentru că iarna a trecut, iar zăpezile de pe munţii Libanului coboară spre văi, ca să cânte alături cu pâraiele.

Câmpiile şi viile au alungat somnul şi s-au trezit ca să preaslăvească soarele cu smochinii lor verzi şi cu strugurii încă necopţi."

Iar El a păşit înaintea noastră şi noi L-am urmat, în acea zi şi în cea care i-a urmat.

Iar în după-amiaza celei de-a treia zile, am ajuns pe piscul Muntelui Hermon, iar acolo El s-a oprit, privind spre oraşele aflate la câmpie.

Iar faţa Lui strălucea ca aurul topit şi El şi-a întins braţele în faţă şi

ne-a spus: „Priviţi pământul în straiul său verde şi vedeţi cum pâraiele i-au tivit marginile cu argint.

Adevăr spun că pământul este frumos şi că tot ce vieţuieşte pe el este minunat.

Dară există un regat dincolo de ceea ce vedeţi voi toţi, şi acela este locul din care voi domni Eu. Iar dacă aceasta este şi dorinţa voastră, şi dacă întocmai asta voiţi, va trebui să veniţi ca să domniţi alături de Mine.

Chipul Meu şi feţele voastre nu vor rămâne ascunse, mâna noastră nu va ridica nici sabia, nici sceptrul, iar supuşii noştri ne vor iubi în pace şi nu se vor teme de noi."

Aşa a grăit Iisus şi faţă de toate împărăţiile pământului am rămas orb şi la fel faţă toate cetăţile alcătuite din ziduri şi turnuri; iar inima mi-a poruncit să-L urmez pe Stăpân până în împărăţia Lui.

Iară în acea clipă a apărut Iuda Iscarioteanul. Căci s-a apropiat de Iisus şi a grăit către El: „Priveşte, împărăţiile lumii sunt necuprinse şi iată că cetăţile lui David şi Solomon vor precumpăni asupra romanilor. De vei fi rege al iudeilor, noi vom şedea alături de tine cu sabia şi cu scutul, şi îl vom copleşi pe străin."

Însă când Iisus a auzit acestea, S-a întors către Iuda, iar faţa Lui s-a umplut de mânie. Şi a grăit cu un glas îngrozitor precum tunetul cerului şi a zis: „Îndepărtează-te de Mine, Satana. Crezi cumva că am aşteptat atâţia ani ca să domnesc peste un muşuroi vreme de o zi?

Tronul Meu este unul pe care tu nu ai cum să-l vezi. Acela ale cărui aripi dau roată pământului va căuta adăpost într-un cuib părăsit şi uitat de toţi?

Fi-vor cei vii preamăriţi şi lăudaţi de unul care poartă văluri?

Împărăţia Mea nu aparţine acestui pământ, iar tronul Meu nu se sprijină pe ţestele strămoşilor voştri.

De voiţi doar să salvaţi numai împărăţia duhurilor, atunci ar fi mai bine să Mă lăsaţi aici şi să coborâţi în criptele morţilor voştri, unde capetele încoronate de altădată ţin sfat în mormintele lor şi poate aduc slavă osemintelor părinţilor voştri.

Îndrăzneşti să Mă ispiteşti cu o coroană fără de preţ când fruntea Mea caută să atingă cerul ori ghimpii cununii ce Mi-o vei aşeza pe cap?

De nu ar fi visul visat de un neam uitat, nu aş mai lăsa soarele vostru să răsară peste răbdarea Mea, şi nici luna voastră să arunce umbra Mea de-a curmezişul cărării voastre.

De nu ar fi fost dorinţa unei mame, Mi-aş fi lepădat orice straie pământeşti şi aş fi fugit înapoi în cer.

Iar de nu ar fi existat tristeţe în fiecare dintre voi, nu aş mai fi rămas aici ca să jelesc.

Cine eşti şi ce eşti tu, Iuda Iscarioteanul? Şi de ce Mă ispiteşti?

M-ai măsurat cu adevărat folosind un cântar cinstit şi ai descoperit în Mine unul care să pornească în fruntea armiilor de oameni neînsemnaţi şi să îndrume carele unor neputincioşi împotriva unui duşman care sălăşluieşte doar în ura ta şi nu se îndreaptă niciunde decât în spaima ta?

Sunt prea mulţi viermii ce Mi se târâie pe la picioare, iar Eu nu le voi oferi prilej de bătălie. Nu mai îndur batjocura şi nu mai pot arăta milă faţă de oamenii jalnici, care mă socotesc un laş pentru că nu voiesc să umblu prin cetăţile lor cu ziduri şi turnuri păzite.

Mare păcat că trebuie să arăt milă până la capăt! Mult mi-aş dori să-mi îndrept paşii către o lume mai mare, unde sălăşluiesc oameni mai măreţi. Dar cum să fac asta?

Preotul şi împăratul vostru Îmi vor sângele. Ei nu se vor arăta mulţumiţi decât dacă plec de aici. Eu nu voiesc să schimb mersul legii. Şi nici nu voiesc să domnesc peste prostie.

Să îngăduim neştiinţei să se înmulţească până ce nu îşi va mai îndura propria zămislire.

Să îngăduim orbilor să-i conducă pe orbi până în prăpastie.

Şi să le îngăduim morţilor să-şi îngroape morţii, până când pământul va să se sufoce de propriile-i roade amare.

Împărăţia Mea nu este una pământească. Împărăţia Mea se va întemeia acolo unde doi sau trei dintre voi se vor întâlni cu iubire şi cu

bucurie, şi cu dragoste de viaţă, cu bună vrere şi amintindu-şi de Mine.“

Şi atunci, pe negândite, El S-a înturnat spre Iuda şi i-a zis: „Aşază-te înapoia mea, omule. Împărăţiile tale nu se vor afla nicicând în Împărăţia Mea.“

Apoi s-a lăsat înserarea, iar El S-a întors către noi, zicând: „Să coborâm. Noaptea se apropie. Să ne slujim de lumină câtă vreme mai adastă cu noi.“

Apoi a coborât de pe dealuri, iar noi L-am urmat. Şi Iuda L-a urmat, dar de departe mult.

Şi când am ajuns la câmpie, se înnoptase.

Iar Toma, fiul lui Diofanes, I-a spus: „Stăpâne, s-a întunecat şi nu mai putem vedea drumul. Dacă asta Ţi-e dorinţa, du-ne până la luminile din satul ce se zăreşte, unde vom putea găsi merinde şi adăpost.“

Şi Iisus i-a răspuns lui Toma, zicându-i: „V-am îndrumat până pe culmi când eraţi flămânzi şi v-am adus până la câmpie şi mai flămânzi. Însă nu pot sta cu voi în această noapte. Voiesc să rămân singur.“

Atunci Simon Petru a făcut un pas înainte şi a zis:

„Stăpâne, nu ne lăsa să păşim singuri prin întuneric. Îngăduie-ne să rămânem alături de Tine chiar aici, pe drumul acesta lăturalnic. Noaptea şi umbrele ei nu vor zăbovi mult, iar dimineaţa ne va găsi curând, dacă Tu vei sta lângă noi.“

Iar Iisus i-a răspuns: „În această noapte fiarele îşi vor găsi vizuinile, iar păsările cerului îşi vor găsi cuiburile, dară Fiul Omului nu îşi are pe pământ un loc în care să pună capul jos. Şi tocmai de aceea voiesc să rămân singur acum. Dacă Mă voiţi, veţi putea să Mă găsiţi în apropierea lacului, acolo unde v-am găsit Eu.“

Apoi ne-am îndepărtat de El cu inimile întristate, pentru că nu era voia noastră să-L părăsim.

De multe ori ne-am oprit şi ne-am întors feţele spre El, şi L-am văzut în măreţia Lui singuratică, păşind spre apus.

Singurul dintre noi care nu s-a întors să-L vadă în singurătatea Lui

a fost Iuda Iscarioteanul.

Iar din acea zi Iuda s-a arătat mohorât şi neprietenos. Şi eu socotesc că în ochii lui se citea primejdia.

ANA, MAMA MARIEI

Despre naşterea lui Iisus

IISUS, FIUL FIICEI MELE, S-a născut aici, în Nazaret, în luna lui ianuarie. Şi în noaptea în care S-a născut Iisus au venit oameni de la răsărit. Erau perşi care veniseră la Israel cu caravanele madianiţilor în drumul lor către Egipt. Şi pentru că nu au găsit loc la han, şi-au căutat adăpost în casa noastră.

Şi eu i-am binecuvântat şi le-am zis: „Fiica mea a dat naştere unui fiu în această noapte. Trag nădejde că mă veţi ierta dacă nu vă voi sluji aşa cum se cuvine să facă o gazdă bună.“

Atunci ei mi-au mulţumit că le oferisem adăpost. Iar după ce au mâncat de seară, mi-au spus: „Am voi să vedem pruncul.“

Iar Fiul Mariei era o frumuseţe de copil, dară şi ea era plăcută la înfăţişare.

Iar după ce perşii i-au văzu pe Maria şi pe copilul ei, au scos aur şi argint din desagile lor, dar şi mir şi tămâie, şi le-au aşezat pe toate la picioarele pruncului.

Apoi au căzut la pământ şi s-au rugat într-o limbă ce ne era necunoscută.

Iar când i-am însoţit până la încăperea ce le-o pregătisem, au păşit ca şi cum ar fi fost copleşiţi de ce văzuseră.

Când a sosit dimineaţa, au ieşit din casa noastră şi au urmat drumul spre Egipt.

Dar înainte de plecare, mi-au vorbit, zicând: „Copilul nu are decât o zi, însă noi am văzut lumina Domnului nostru în ochii Săi şi zâmbetul Dumnezeului nostru pe buzele Lui.

Vă rugăm să Îl apăraţi, pentru ca El să vă apere pe toţi.“

Şi spunând acestea, au încălecat pe cămilele lor şi apoi au dispărut

din ochii noştri.

Iar Maria nu părea doar bucuroasă de primul ei născut, ci şi plină de uimire şi de mirare.

Se uita la copilaşul ei, iar apoi îşi întorcea faţa către fereastră şi privea departe, spre cer, de parcă ar fi avut vedenii.

Şi s-au născut văi adânci între sufletul ei şi al meu.

Iar copilul a crescut în trup şi duh, şi era deosebit de ceilalţi copii. Căci El arăta mândrie şi era greu de stăpânit, şi nu puteam să Îl ating cu mâna.

Cu toate acestea, era iubit de toţi cei din Nazaret, iar în adâncul inimii mele ştiam de ce.

Adeseori, El ne lua mâncarea şi o oferea trecătorilor. Şi le dădea celorlalţi copii dulciurile pe care I le pregăteam, înainte de a le fi gustat El însuşi.

Se căţăra în copacii din livada mea ca să ia fructe, dar niciodată ca să le mănânce El.

Şi, de multe ori, El alerga dimpreună cu alţi co-pii de vârsta Lui şi uneori, pentru că era mai iute decât dânşii, îi lăsa pe ei să treacă linia de sosire înaintea Lui.

Iar uneori, când Îl duceam la culcare, avea obiceiul să zică: „Spune-i mamei Mele şi celorlalţi că doar trupul Meu va dormi. Căci mintea Mea va rămâne cu dânşii până când a lor va ajunge la dimineaţa Mea."

Şi spunea multe alte lucruri de mirare când era copil, dar acum sunt prea bătrână ca să mi le aduc aminte pe toate.

Acum mi-au spus că nu-L voi mai vedea. Dar cum pot crede ce spun dânşii?

Încă aud râsul şi sunetul paşilor Lui alergând prin casa mea. Şi de câte ori sărut obrazul fiicei mele, prospeţimea Lui îmi revine în inimă, iar trupul Lui pare să-mi umple braţele.

Dar nu este oare ciudat că fiica mea nu vorbeşte cu mine despre primul ei născut?

Câteodată, mi se pare că dorul meu de El este mai mare decât al ei. Ea rămâne aproape neclintită în faţa zilei, de parcă ar fi o statuie din bronz, în vreme ce inima mea se topeşte şi curge precum un pârâu de munte.

Poate că ea ştie ceva ce eu nu ştiu. Tare mult aş vrea să-mi spună şi mie ce ştie!

ASAPH, NUMIT ŞI ORATORUL DIN TIR

Despre propovăduirile lui Iisus

CE AŞ PUTEA SPUNE despre predicile Lui? Pesemne că ceva din adâncul fiinţei dădea forţă cuvintelor Lui şi îi mişca profund pe cei care Îl ascultau. Pentru că era frumos la chip, iar lumina zilei strălucea desăvârşit pe faţa Lui.

Bărbaţii şi femeile mai mult Îi admirau chipul decât Îi ascultau vorbele. Însă uneori, El le vorbea cu puterea duhului, iar acel duh avea autoritate asupra celor care Îl ascultau.

În tinereţea mea, i-am ascultat pe oratorii Romei, Atenei şi ai Alexandriei. Tânărul nazarinean nu semăna cu nici unul dintre aceia.

Aceia îşi înlănţuiau vorbele cu o artă menită să farmece urechea, însă când Îl ascultai pe El, sufletul te părăsea şi pleca să rătăcească pe tărâmuri încă neumblate.

Spunea o poveste ori istorisea o parabolă, iar în Siria nu se mai auziseră până atunci asemenea istorisiri ori parabole. Părea să le ţească din toate anotimpurile, tot astfel cum timpul ţese anii şi generaţiile după generaţii.

Obişnuia să-Şi înceapă povestirile cam aşa: „Plugarul s-a dus pe câmp să semene.“

Ori: „A fost odată un om înstărit care avea multe vii.“

Ori: „Un păstor şi-a numărat mioarele la căderea serii şi a aflat că îi lipsea una.“

Iar asemenea vorbe îi făceau pe cei care Îl ascultau să redevină oameni simpli, ducându-i cu gândul spre începutul zilelor lor.

În adâncul sufletului nostru, suntem cu toţii plugari, cu toţii iubim via. Iar pe păşunile amintirilor noastre există oricând un păstor cu turma lui, din care lipseşte o mioară.

Şi există şi lama plugului, şi teascul de vin, şi podeaua pe care se treieră grăunţele.

El ştia izvorul fiinţei noastre, dar şi firul rezistent din care suntem cu toţii ţesuţi.

Oratorii greci şi romani le vorbeau celor ce îi ascultau despre viaţă aşa cum apărea ea minţii omului. Nazarineanul le vorbea despre un dor ce sălăşluia în inimi.

Ei vedeau viaţa cu ochi ce erau puţin mai limpezi decât ochii tăi ori ai mei. Iar El vedea viaţa în lumina lui Dumnezeu.

Deseori cred că El le vorbea mulţimilor tot astfel cum un munte i-ar vorbi câmpiei.

Iar în predicile Lui exista o putere pe care oratorii Atenei ori Romei nu o stăpâneau.

MARIA MAGDALENA

Despre cum L-a cunoscut pe Iisus

ERA ÎN LUNA LUI IUNIE, când L-am văzut pentru prima oară. Păşea pe câmpul semănat cu grâu când eu am trecut pe lângă, El dimpreună cu slujitoarele mele, iar El era singur.

Ritmul paşilor Lui era altfel decât al altor oameni, iar felul în care Îşi mişca trupul nu semăna cu nimic din ceea ce văzusem până atunci.

Oamenii nu calcă pe pământ în acest fel. Şi nici acum nu aş putea spune dacă El păşea repede ori rar.

Slujitoarele mele L-au arătat cu degetul şi au vorbit în şoapte sfioase una către cealaltă. Iar eu mi-am înfrânat paşii pentru o clipă şi am ridicat mâna spre El. Însă El nu Şi-a întors faţa şi nici nu m-a privit. Iar atunci L-am urât. M-am retras în mine şi am rămas la fel de rece, de parcă aş fi stat într-un troian de zăpadă. Şi am început a tremura.

În acea noapte L-am văzut în visele mele; iar mai târziu mi s-a spus că ţipasem în somn şi că nu-mi găsisem liniştea în pat.

Abia în luna lui august L-am văzut iarăşi, de astă dată pe fereastră. Şedea în umbra chiparosului de dincolo de grădina mea, stătea de parcă ar fi fost cioplit din piatră, precum statuile din Antiohia şi din alte cetăţi ale Ţinutului de Miazănoapte.

Iar sclava mea egipteană a venit la mine, zicându-mi: „Iarăşi a venit bărbatul acela. Şade aproape de grădina ta.“

Iar eu L-am privit şi sufletul meu s-a cutremurat, pentru că El era frumos.

Trupul Lui nu avea asemănare, şi fiecare parte trupească părea să le iubească pe toate celelalte.

Apoi m-am îmbrăcat în straie din pânză de Damasc şi, plecând de acasă, m-am apropiat de El.

Să fi fost singurătatea mea ori prospeţimea Lui cea care m-a atras aproape de El? Să fi fost foamea din ochii mei aceea care dorea frumuseţe ori frumuseţea Lui era aceea care căuta lumina ochilor mei?

Nu ştiu nici până în ziua de azi.

M-am apropiat de El cu straiele mele înmiresmate şi cu sandalele mele aurii, cele pe care mi le dăduse comandantul roman, chiar aceste sandale ce le vedeţi. Şi când am ajuns lângă El, I-am spus: „O dimineaţă bună îţi doresc."

Iar El mi-a răspuns: „Bună dimineaţa, Miriam."

Şi m-a privit, iar ochii Lui întunecaţi ca noaptea m-au văzut aşa cum nu mă văzuse nici un bărbat. Şi dintr-odată m-am simţit de parcă aş fi fost dezgolită şi m-a cuprins sfiiciunea.

Şi El nu spusese decât: „Bună dimineaţa."

Şi atunci eu I-am spus: „Vrei să intri în casa mea?"

Iar El mi-a răspuns: „Păi, nu mă aflu deja în casa ta?"

Atunci nu am înţeles ce a vrut să spună, dar acum ştiu.

Şi am zis: „Nu vrei să împarţi cu mine vinul şi pâinea?"

Iar El mi-a răspuns: „Ba da, Miriam, dar nu acum."

„Nu acum, nu acum", a zis El. Iar în acele două cuvinte am auzit glasul mării, dar şi glasul vântului şi al copacilor. Iar când El a rostit acele vorbe, viaţa i-a vorbit morţii.

Pentru că, nu uita, prietene, eu eram moartă. Eram o femeie care se lepădase de suflet. Trăiam departe de acest sine pe care îl vezi acum. Eram a tuturor bărbaţilor, şi a nici unuia. Mă numeau târfă şi femeie stăpânită de şapte diavoli. Eram blestemată, dar şi pizmuită.

Dar când ochii Lui luminoşi au privit într-ai mei, toate stelele nopţii au pierit, iar eu am devenit Miriam, doar Miriam, o femeie pierdută pentru pământul pe care îl cunoscuse şi care se trezise în locuri noi.

Şi atunci i-am spus iarăşi: „Vino în casa mea, să împarţi cu mine

pâinea şi vinul.“

Iar El m-a întrebat: „De ce vrei să-ţi fiu oaspete?“

Iar eu am zis: „Te rog să intri în casa mea.“ Şi aceea îmi era singura dorinţă şi tot ce era cer în mine Îl striga pe El.

Atunci El m-a privit şi soarele din ochii Lui s-a revărsat asupra mea, şi El a zis: „Ai mulţi iubiţi, şi totuşi doar Eu te iubesc. Alţi bărbaţi se iubesc pe ei înşişi când sunt în preajma ta. Eu te iubesc pentru ceea ce eşti. Alţii văd în tine o frumuseţe ce se va stinge mai curând decât anii lor. Însă Eu văd în tine o frumuseţe ce nu se va teme să se privească în oglindă şi nu se va supăra.

Doar Eu iubesc în tine ceea ce nu se vede.“

Apoi El a mai zis cu glas scăzut: „Acum, du-te. Dacă acest chiparos este al tău şi nu vrei ca Eu să stau la umbra lui, îmi voi vedea de drumul meu.“

Iar eu am strigat către El, spunând: „Stăpâne, intră în casa mea. Am tămâie să ard pentru Tine şi un lighean de argint pentru picioarele Tale. Eşti un străin, şi totuşi nu-mi eşti deloc străin. Te rog, intră în casa mea.“

Atunci El S-a ridicat şi m-a privit aşa cum poate doar anotimpurile privesc asupra câmpului şi a zâmbit. Şi iarăşi mi-a zis: „Toţi bărbaţii te iubesc pentru ei înşişi. Eu te iubesc doar pentru tine.“

Şi apoi S-a îndepărtat.

Dar nici un alt bărbat nu mai călcase la fel ca El. Era o boare născută în grădina mea aceea care se îndepărta spre răsărit? Ori era o furtună care avea să cutremure toate lucrurile din temelii?

Nu am ştiut, dar în acea zi apusul din ochii Lui a ucis balaurul din mine, iar eu am devenit o femeie, am devenit Miriam, Miriam din Mijdel.

FILEMON, UN SPIŢER GREC

Despre vraciul Iisus

NAZARINEANUL A FOST MARELE Tămăduitor al poporului Său. Nici un alt om nu a cunoscut atât de multe despre trupurile noastre şi despre măruntaiele lor.

El i-a înzdrăvenit pe cei ce sufereau de boli necunoscute grecilor şi egiptenilor. Aceştia spun că El a chemat chiar morţii la viaţă. Adevărat ori nu, acest lucru dovedeşte puterea Lui; pentru că doar aceluia care făptuieşte lucruri mari i se atribuie cele mai mari fapte.

Se spune că Iisus a vizitat India şi Împărăţia dintre cele Două Fluvii, şi că acolo preoţii I-au dezvăluit cunoaşterea tuturor celor ascunse în străfundurile cărnii noastre.

Şi totuşi, se poate ca aceste cunoştinţe să-I fi fost date Lui chiar de zei, iar nu prin mijlocirea preoţilor. Pentru că ceea ce rămâne necunoscut tuturor oamenilor vreme nesfârşită poate fi dezvăluit unuia în doar o clipă. Şi Apolo îşi poate lăsa mâna asupra inimii celui neştiutor, ca să-l facă înţelept.

Multe uşi li s-au deschis tirienilor şi tebanilor, şi acestui om i s-au deschis unele uşi care altora le-au rămas ferecate. El a pătruns în templul sufletului, care este trupul; şi a văzut spiritele rele care uneltesc împotriva mădularelor noastre şi pe cele bune, ce ţes firele acestora.

Eu socotesc că El i-a lecuit pe cei bolnavi slujindu-se de puterea opoziţiei şi a rezistenţei, dar într-un fel necunoscut filozofilor noştri. El speria fierbinţeala cu atingerea Lui ca de zăpadă, iar fierbinţeala dispărea; şi uimea mădularele înţepenite cu liniştea Lui, iar ele i se supuneau şi căutau pacea cu ele însele.

El ştia seva ce curgea vie pe sub scoarţa zgrunţuroasă – dar nu ştiu cum de ajungea cu degetele la sevă. Recunoştea oţelul sănătos de sub toată rugina – dar cum elibera sabia şi o făcea să sclipească nimeni nu ar putea spune.

Uneori, mi se pare că El auzea murmurul durerii din toate lucrurile care cresc sub soare şi că apoi le înălţa şi le ajuta, nu doar prin cunoaşterea Lui, ci dezvăluindu-le puterea lor de a se înălţa şi a deveni întregi.

Cu toate acestea, El nu S-a privit prea mult pe sine ca tămăduitor. L-a interesat mai degrabă religia şi politica acestui tărâm. Şi îmi pare rău pentru asta, fiindcă înainte de toate, trebuie să ai trupul întreg şi sănătos.

Dar când sunt loviţi de vreo boală, aceşti sirieni caută mai curând un motiv decât doctoria trebuitoare.

Şi este păcat că totuşi cel mai mare dintre tămăduitorii lor a preferat să fie cuvântător către mulţimile adunate în pieţe.

SIMON, CARE A FOST NUMIT PETRU

Când au fost chemaţi el şi fratele său

MĂ AFLAM PE MALUL LACULUI GALILEII când L-am văzut pentru prima oară pe Iisus, Domnul şi Stăpânul meu.

Fratele meu Andrei era cu mine şi împreună aruncam năvodul în ape.

Apele erau tulburate de valuri mari şi noi prinseserăm foarte puţin peşte. Şi aveam inimile cătrănite.

Deodată, Iisus a apărut aproape de noi, de parcă ar fi căpătat formă în chiar acea clipă, pentru că noi nu Îl văzusem apropiindu-se.

El ne-a strigat pe nume, spunând: „De mă veţi urma, vă voi duce la un golfuleţ unde este belşug de peşte."

Şi când i-am privit faţa, năvodul mi-a scăpat din mâini, pentru că m-am simţit pârjolit de o flacără lăuntrică şi L-am recunoscut pe El.

Iar fratele meu Andrei a glăsuit: „Ştim toate golfuleţele de pe acest ţărm şi mai ştim că într-o zi vântoasă ca aceasta peştii caută adăpost în adânc, unde năvoadele noastre nu ajung."

Şi Iisus i-a răspuns: „Urmaţi-mă până la ţărmurile unei mări mai întinse. Vă voi face pescari de oameni. Iar năvoadele voastre nu vor fi niciodată goale."

Şi noi ne-am lăsat barca şi năvodul, şi L-am urmat.

Eu am fost atras de o putere nevăzută, care Îl însoţea oriunde mergea.

Am mers în apropierea Lui, cu sufletul la gură şi cuprins de mirare, iar fratele meu Andrei a păşit în urma noastră, uimit şi neştiind ce să creadă.

Şi cum păşeam pe nisip, mi-am făcut curaj şi I-am zis: „Doamne,

eu şi fratele meu Te vom urma, şi încotro vei păşi Tu, tot într-acolo vom merge şi noi. Dar dacă voieşti să vii acasă la noi în noaptea aceasta, noi ne vom simţi cinstiţi din cale afară. Casa noastră nu este mare şi tavanul nu este înalt, şi nu-Ţi putem oferi decât o masă sărăcăcioasă. Dar dacă Te vei adăposti în bordeiul nostru, el va fi pentru noi ca un palat. Şi de vei voi să împarţi pâinea cu noi, în tovărăşia Ta ne vom simţi pizmuiţi de toţi prinţii pământului.“

Iar El a zis: „Da, voi fi oaspetele vostru în această noapte.“

Şi inima mea s-a umplut de bucurie. Şi am mers tăcuţi în urma Lui, până când am ajuns la casa noastră.

Şi când am ajuns în pragul ei, Iisus a zis: „Pacea să pogoare asupra acestei case şi asupra celor care locuiesc într-însa.“

După aceea a intrat, iar noi L-am urmat.

Soaţa mea şi mama ei, şi fiica mea au venit dinaintea Lui şi I s-au închinat; apoi au îngenuncheat în faţa Lui şi au sărutat mâneca straiului Său.

Ele erau uimite că El, cel ales şi iubit, venise să ne fie oaspete; pentru că Îl văzuseră deja lângă apa Iordanului, când Ioan Botezătorul Îl vestise dinaintea poporului.

Şi îndată, soaţa mea şi mama ei au început să pregătească masa de seară.

Fratele meu Andrei era un bărbat sfios, dar credinţa lui în Iisus era mai profundă decât a mea.

Iar fiica mea, care atunci nu avea decât doisprezece ani, a rămas lângă El şi s-a agăţat de straiul Lui, de parcă s-ar fi temut că El ne va părăsi şi va dispărea iarăşi în noapte. S-a agăţat de El ca o mioară rătăcită, care şi-a regăsit păstorul.

Apoi ne-am aşezat la masă, iar El a frânt pâinea şi a turnat din vin; apoi S-a întors către noi, zicând: „Prieteni, cinstiţi-Mă acum împărţind această hrană cu Mine, tot astfel cum Tatăl ne-a cinstit dându-ne-o nouă.

El a rostit aceste vorbe înainte de a lua vreo îmbucătură, pentru că voia să respecte un obicei vechi, care spunea că oaspetele de onoare devine

gazdă.

Şi cum stăteam cu El în jurul mesei, ne-am simţit de parcă am fi şezut la un ospăţ al marelui rege.

Fiica mea Petronela, care era mică şi neştiutoare, a privit la chipul Lui şi a urmări mişcarea mâinilor Lui. Şi am văzut o pânză de lacrimi în ochii ei.

Când El s-a ridicat de la masă, L-am urmat şi ne-am aşezat în jurul Lui, sub un umbrar de viţă.

Iar El ne-a vorbit şi noi L-am ascultat, iar inimile noastre s-au zbătut în piepturi ca tot atâtea păsări.

Ne-a vorbit despre a doua naştere a omului şi de-spre deschiderea porţilor raiului; şi despre îngeri pogorând şi aducând pacea şi buna învoială către toţi oamenii, şi despre îngerii ce urcă la tron ducând dorurile oamenilor către Domnul Dumnezeu.

Apoi El S-a uitat în ochii mei şi a privit în străfundurile inimii mele. Şi a zis: „V-am ales, pe tine şi pe fratele tău, şi trebuie să veniţi cu Mine. Aţi trudit şi aţi fost împovăraţi. Acum vă voi oferi odihna. Luaţi-Mi jugul şi învăţaţi de la Mine, fiindcă în inima Mea sălăşluieşte pacea, iar sufletul vostru va găsi bogăţie şi o nouă casă."

După ce El ne-a vorbit astfel, eu şi fratele meu ne-am ridicat în picioare dinaintea Lui şi eu I-am zis: „Stăpâne, Te vom urma până la capătul pământului. Iar dacă povara noastră ar fi la fel de apăsătoare ca un munte, noi bucuroşi o vom duce dimpreună cu Tine. Iar de ne vom abate de la asta, vom şti că am căzut în drumul spre rai şi vom fi mulţumiţi."

Iar fratele meu Andrei a vorbit, spunând: „Stăpâne, vom fi firele dintre mâinile Tale şi războiul Tău de ţesut. Ţese-ne într-o pânză dacă aşa voieşti, pentru că noi vom fi înveşmântaţi în straiele celui Preaînalt."

Şi soaţa mea a ridicat capul, iar pe obraji avea lacrimi şi ea a vorbit cu bucurie, zicând: „Binecuvântat eşti Tu, cel care vii în numele Domnului. Binecuvântat fie pântecul care Te-a purtat şi sânul care Te-a alăptat."

Iar fiica mea, care nu avea decât doisprezece ani, s-a aşezat la

picioarele Lui şi s-a cuibărit aproape de El.

Iar mama soaţei mele, care stătea în prag, nu a scos nici o vorbă. Ea doar a plâns în tăcere, iar vălul îi era ud de lacrimi.

Apoi Iisus S-a apropiat de ea şi i-a ridicat faţa către El şi i-a zis: „Tu eşti mama tuturor acestora. Tu plângi de bucurie, iar Eu voi păstra în amintirea Mea lacrimile tale.“

Iar apoi luna veche s-a înălţat deasupra orizontului. Şi Iisus S-a uitat la ea vreme de o clipă, apoi S-a întors către noi şi a glăsuit: „S-a făcut târziu. Găsiţi-vă paturile şi fie ca Domnul să vă binecuvânteze odihna. Eu voi rămâne sub umbrarul de viţă până în zori. Am aruncat astăzi năvodul Meu şi am prins doi oameni; sunt mulţumit, iar acum vă doresc noapte bună.“

Atunci, mama soaţei mele a zis: „Dar noi Ţi-am pregătit un pat în casă, te rog să intri să Te hodineşti.“

Iar El i-a răspuns, spunând: „O să Mă hodinesc, dar nu sub un acoperiş. Lăsaţi-Mă să stau întins în astă noapte sub umbra strugurilor şi a stelelor.“

Iar ea s-a grăbit să aducă salteaua şi pernele, şi velinţele. Iar El i-a zâmbit şi i-a spus: „Priveşte numai, voi sta într-un pat făcut de două ori.“

Apoi L-am lăsat singur şi am intrat în casă, iar fiica mea a intrat ultima. Şi când am închis uşa, ea rămăsese cu ochii la El.

Aşa L-am cunoscut pe Domnul şi Stăpânul meu.

Şi cu toate că asta a fost cu mulţi ani în urmă, îmi pare că s-a întâmplat chiar azi.

CAIAFA

Marele Preot

CÂND VORBOM DE ACEL BĂRBAT pe nume Iisus şi despre moartea Lui, să ne gândim la două lucruri care sar în ochi: Tora trebuie să fie păstrată cu sfinţenie de noi şi acest regat trebuie apărat de Roma.

Acest om ne-a sfidat pe noi şi Roma. A otrăvit minţile oamenilor simpli şi i-a îndrumat ca printr-o vrajă împotriva noastră şi a cezarului.

Sclavii mei, atât bărbaţi, cât şi femei, au devenit mohorâţi şi nestruniţi după ce L-au ascultat vorbind în piaţă. Unii dintre ei au părăsit casa mea şi au fugit în deşertul de unde veniseră.

Să nu uităm că Tora este temelia noastră şi fortăreaţa noastră. Nici un om nu are voie să ne surpe autoritatea câtă vreme avem această putere de a-i opri mâna, şi nimeni nu are voie să răstoarne Ierusalimul atâta vreme cât zidurile lui se înalţă pe vechea piatră aşezată de David.

Iar dacă va fi ca seminţia lui Avraam să trăiască şi să se înmulţească, acest pământ trebuie să rămână nepângărit.

Iar acest om pe nume Iisus a fost un pângăritor şi un corupător. Noi L-am ucis din voia noastră şi cu conştiinţa curată. Şi tot astfel îi vom ucide pe toţi aceia care nesocotesc legile lui Moise ori caută să pângărească moştenirea noastră sacră.

Noi şi Pilat din Pont am recunoscut primejdia pe care o reprezenta acel om şi am urmat cu înţelepciune aducându-L la moarte.

Mă voi îngriji ca toţi susţinătorii Lui să aibă parte de acelaşi sfârşit şi ca ecoul cuvintelor Lui să fie amuţit în acelaşi fel.

Dacă va fi ca Iudeea să dăinuiască, toţi oamenii care i se opun trebuie doborâţi în ţărână. Şi până ca Iudeea să piară, eu îmi voi turna cenuşă în părul meu cel alb şi, aşa cum a făcut Samuel profetul, îmi voi sfâşia veşmintele de Aaron şi mă voi îmbrăca în pânză de sac, şi voi rătăci pentru vecie.

IOANA, SOAŢA UNUI ICONOM AL LUI IROD

Despre copii

IISUS NU A FOST CĂSĂTORIT, dar a fost prietenul femeilor şi le cunoştea aşa cum se cuvenea într-o dulce tovărăşie.

Şi iubea copiii aşa cum trebuie ei iubiţi, în credinţă şi înţelegere.

În lumina ochilor Lui se vedea un tată, un frate şi un fiu.

Când ţinea un copil pe genunchii Lui, spunea: „Aceasta ţi-e puterea şi libertatea; şi aceasta este împărăţia duhului.

Se spune că Iisus nu a ţinut legea lui Moise şi că a fost prea îngăduitor faţă de femeile uşoare din Ierusalim şi de la ţară.

Şi eu am fost socotită o vreme prostituată, pentru că iubeam un bărbat care nu-mi era soţ, iar el era saducheu.

Iar într-o zi, saducheii au intrat în casa mea când iubitul meu se afla cu mine şi m-au prins, şi m-au ţinut, iar iubitul meu a plecat şi nu s-a mai întors la mine.

Apoi m-au dus în piaţă, unde propovăduia Iisus.

Ei voiau să mă pună în faţa Lui drept ispită şi capcană pentru El.

Dar Iisus nu m-a judecat. I-a făcut de ruşine pe cei ce au voit să mă ruşineze şi i-a dojenit.

Şi mi-a spus să mă duc acasă.

Şi după aceea toate fructele fără de gust ale vieţii au devenit dulci gurii mele şi florile cele fără miros au răspândit miresme pentru simţurile mele. Am devenit o femeie fără amintiri pângărite şi m-am simţit liberă, şi nu mai ţineam capul plecat.

RAFCA

Mireasa din Cana Galileii

ACEASTA S-A ÎNTÂMPLAT înainte ca El să le fie cunoscut oamenilor.

Eram în grădina mamei mele şi grijeam de trandafiri, când El s-a oprit la poartă.

Şi a zis: „Îmi este sete. Vrei să-mi dai apă din puţul vostru?“

Şi eu am dat fuga şi am adus o cupă de argint, şi am umplut-o cu apă; şi am turnat şi câteva picături de iasomie.

Iar El a băut cu nesaţ şi a fost mulţumit.

Apoi S-a uitat în ochii mei şi a zis: „Te binecuvântez.“

Când a zis asta, am simţit o boare de vânt trecându-mi prin trup. Şi nu am mai fost sfioasă; şi I-am zis: „Domnule, sunt logodită cu un bărbat din Cana Galileii. Mă voi căsători cu el în ziua a patra a săptămânii viitoare. Vrei să vii la nunta mea şi s-o cinsteşti cu prezenţa Ta?“

Iar El mi-a răspuns: „Voi veni, copila mea.“

Luaţi aminte, El mi-a zis: „Copila mea“, cu toate că era un tinerel, iar eu aveam aproape douăzeci de ani.

Apoi S-a îndepărtat pe drum.

Iar eu am rămas la poarta grădinii noastre până când m-a chemat mama în casă.

În a patra zi a săptămânii următoare, am fost dusă la casa mirelui meu şi dată în căsătorie.

Iar Iisus a venit şi cu El erau mama Lui şi fratele lui, Iacov.

Şi au stat ei la masa de nuntă alături de oaspeţii noştri, în timp ce

fecioarele care-mi erau prietene au cântat cântecele de nuntă ale regelui Solomon. Iar Iisus S-a îndestulat din mâncarea noastră şi a băut din vinul nostru, şi mi-a zâmbit mie şi celorlalţi.

Şi El a ascultat toate cântecele despre bărbatul ce-şi duce iubita în cortul său; şi despre tânărul podgorean care o iubea pe fiica stăpânului podgoriei şi a dus-o la casa mamei sale; şi despre prinţul care a întâlnit o fecioară cerşetoare şi a dus-o în regatul lui şi i-a pus pe creştet coroana părinţilor săi.

Şi El părea să asculte şi alte cântece, unele pe care eu nu le puteam auzi.

La apusul soarelui, tatăl mirelui meu a venit la mama lui Iisus şi, şoptind, i-a zis: „Nu mai avem vin pentru oaspeţi. Şi ziua încă nu s-a sfârşit.“

Şi Iisus a auzit şoaptele şi a zis: „Paharnicul ştie că încă este mult vin.“

Şi, adevărat, aşa a fost – iar câtă vreme au rămas oaspeţii la nuntă, a fost şi vin bun pentru toţi cei care voiau să bea.

Deodată, Iisus a început să ne vorbească. Ne-a spus despre minunile pământului şi ale cerului; despre florile din cer, care înfloresc atunci când noaptea coboară pe pământ, şi despre florile pământului, care înfloresc când lumina zilei ascunde strălucirea stelelor.

Şi tot El ne-a spus poveşti şi pilde, iar glasul Lui ne-a încântat atât de mult, că ne uitam cu toţii la El de parcă am fi avut vedenii, şi am uitat de pocale şi de blide.

Şi în vreme ce-L auzeam, mă simţeam ca şi cum aş fi călătorit printr-o ţară îndepărtată şi necunoscută.

După o vreme, unul dintre oaspeţi a spus către tatăl mirelui meu: „Ai păstrat cel mai bun vin pentru sfârşitul ospăţului. Alte gazde nu fac astfel.“

Şi toţi au socotit că Iisus a făcut o minune, pentru ca mesenii să aibă la sfârşitul ospăţului vin mai mult şi mai bun decât la început.

Şi eu am crezut, ca şi alţii, că Iisus a turnat vinul, dar nu m-am

minunat; pentru că deja descoperisem miracole în glasul Lui.

Iar după aceea, glasul Lui mi-a rămas aproape de suflet chiar şi după ce am născut primul meu copil.

Iar acum, chiar şi în ziua de azi, vorbele oaspetelui nostru au rămas în amintirea noastră. Şi se spune: „Duhul lui Iisus din Nazaret este cel mai bun şi cel mai vechi vin.“

UN FILOZOF PERSAN DIN DAMASC

Despre zeii vechi şi noi

NUA AŞ PUTEA SPUNE NIMIC despre soarta acestui om, după cum nu pot spune ce soartă îi va aştepta pe ucenicii Săi.

Un sâmbure ascuns în inima unui măr este o livadă pe care nu o putem încă vedea. Şi, cu toate acestea, dacă acel sâmbure cade pe piatră, nimic nu se va alege de el.

Şi asta vă zic vouă: Zeul vechi al Israelului este neiertător şi neîmblânzit. Israel ar trebui să aibă alt Dumnezeu; unul blând şi iertător, care să caute la oameni cu îndurare; unul care să coboare cu razele soarelui şi să umble pe poteca mărginirii lor, în loc de a şedea veşnic în jilţ de judecător, ca să le cântărească păcatele şi să le măsoare greşelile.

Israel ar trebui să aibă un Dumnezeu a cărui inimă să nu fie plină de gelozie, care să uite repede greşelile; unul care să nu se răzbune pe oameni până la a treia şi a patra generaţie.

Omul de aici, din Siria, este la fel cu omul din toate ţările. Se uită în oglinda propriei înţelegeri şi acolo îşi găseşte zeitatea. El făureşte zeii după chipul şi asemănarea lui, şi îi venerează pe aceia care reflectă propria imagine.

Adevărul este că omul se roagă pentru dorinţa sa cea mai adâncă, pentru ca aceasta să se poată înălţa şi împlini toate dorinţele sale.

Nu există ceva mai adânc decât sufletul omului, iar sufletul este adâncul ce se cheamă pe sine; pentru că nu există alt glas să glăsuiască şi alte urechi să audă.

Până şi noi, cei din Persia, ne vedem chipurile în discul soarelui şi trupurile noastre dansând în focul pe care îl aprindem pe altare.

De aceea, Dumnezeul lui Iisus, cel pe care El Îl numea Tată, nu ar fi un străin pentru poporul lui Iisus, iar El le-ar împlini dorinţele.

Zeii Egiptului şi-au lepădat povara de piatră şi au fugit în deşertul Nubiei, ca să fie liberi între cei care sunt încă liberi de cunoaştere.

Zeii Greciei şi ai Romei se mistuie în propriul apus. Ei au semănat prea mult cu oamenii pentru a trăi în extazul uman. Dumbrăvile în care s-a născut magia lor trebuie să fi fost doborâte de securile atenienilor şi alexandrinilor.

Iar în această ţară până şi locurile înalte par să fie făcute scunde de legiuitorii din Beirut şi de tinerii pustnici din Antiohia.

Numai femeile bătrâne şi bărbaţii osteniţi caută templele strămoşilor lor; doar cei vlăguiţi ajunşi la capătul drumului îi caută începutul.

Dar acest bărbat Iisus, acest nazarinean, a vorbit de un Dumnezeu prea nemăsurat ca să se deosebească de sufletul oricărui om, prea înţelept ca să pedepsească, prea iubitor ca să ţină minte păcatele creaturilor Sale. Iar acest Dumnezeu al nazarinenilor va trece de pragul copiilor pământului şi va şedea aproape de vetrele lor şi va fi o binecuvântare între zidurile casei lor şi lumina ce le călăuzeşte cărarea.

Însă Dumnezeul meu este Dumnezeul lui Zoroastru, Dumnezeul care este soarele de pe cer şi focul de pe pământ, şi lumina din sufletul omului. Şi eu sunt mulţumit. Nu am nevoie de alt Dumnezeu.

DAVID, UNUL DINTRE DISCIPOLII LUI

Iisus, omul practic

NU AM ŞTIUT ÎNŢELESUL propovăduirii Lui sau al parabolelor Lui decât atunci când El nu S-a mai aflat printre noi. Ba nu, nu am înţeles decât atunci când cuvintele Lui au căpătat formă vie dinaintea mea şi s-au alcătuit în trupuri care puteau păşi în decursul zilelor mele.

Iată ce voiesc să vă spun: Într-o noapte, pe când stăteam pe gânduri în camera mea şi îmi aminteam cuvintele Lui, precum şi faptele Lui, pe care să le aşez într-o carte, trei hoţi au intrat în casa mea. Şi, cu toate că ştiam că ei veniseră să mă prade de bunuri, luam prea mult aminte la ceea ce făceam ca să-i întâmpin cu sabia ori ca măcar să le spun: „Ce căutaţi aici?“

Ci am urmat a-mi scrie amintirile despre Domnul meu.

Iar după ce furii au plecat, mi-am amintit spusele Lui: „De vine cineva să îţi ia o haină, lasă-l să ţi-o ia şi pe cealaltă.“

Şi atunci am înţeles.

Cum stăteam şi-I aşterneam vorbele, nimeni nu m-ar fi putut opri, chiar de ar fi luat cu sine toate bunurile mele.

Pentru că, deşi ar trebui să-mi păzesc bunurile şi propria persoană, ştiu bine că există comori şi mai mari.

LUCA

Despre făţarnici

IISUS I-A DISPREŢUIT pe făţarnici, iar mânia Lui era ca o furtună care îi lovea fără îndurare. Glasul Lui suna ca tunetul în urechile lor, şi El îi ruşina.

Din teamă faţă de El, ei I-au dorit moartea; şi, precum sobolii din pământul întunecat, lucrau ca să uneltească pe la spatele Lui. Dar El nu a căzut în capcanele lor.

Râdea de dânşii, pentru că ştia prea bine că duhul nu poate fi batjocorit, nici luat în râs.

Ţinea o oglindă în mâna Lui şi în ea vedea şi pe trântor, şi pe cel ce şchiopătează, şi pe cel ce se împleticeşte şi cade pe marginea drumului ce duce spre culme.

Şi Lui îi era milă de toţi. Ar fi vrut să-i înalţe pe toţi la statura Lui şi ar fi voit să le ducă poverile. Ba nu, ar fi voit să îi cheme pe toţi cei slabi să ia putere de la El.

Nu-i condamna cu străşnicie pe mincinos, pe hoţ ori pe ucigaş, ci îl condamna cu tărie pe făţarnic, a cărui faţă poartă mască şi a cărui mână stă înmănuşată.

Deseori m-am gândit la inima ce îi adăposteşte pe toţi cei care vin din pustie în sanctuarul său lăuntric, dar care rămâne zăvorâtă în faţa făţarnicului.

Într-o zi, pe când ne odihneam împreună cu El în Grădina cu Rodii, eu I-am spus: „Doamne, ierţi şi dai mângâiere păcătosului şi tuturor celor slabi şi infirmi, dar făţarnicilor, nu.“

Iar el a zis: „Ţi-ai ales bine vorbele când i-ai numit pe păcătoşi slabi şi infirmi. Le iert slăbiciunea pornită din trup şi infirmitatea duhului. Pentru că slăbiciunile acestea le-au fost lăsate de strămoşi ori de lăcomia aproapelui lor.

Dar nu îngădui pe făţarnic, pentru că acesta singur pune jugul pe grumazul celui nevinovat şi a celui slab.

Cei slabi, pe care tu îi numeşti păcătoşi, sunt ca puii fără de pene ce cad din cuib. Făţarnicul este vulturul ce aşteaptă pe o stâncă pentru ca prada lui să moară.

Cei slabi sunt oameni care s-au rătăcit în deşert. Dar făţarnicul nu este rătăcit. El ştie drumul, dar şade râzând între nisipuri şi vânt.

Din această cauză nu îl sufăr pe făţarnic.“

Aşa a grăit Domnul nostru, iar eu nu am priceput atunci. Acum, însă, înţeleg.

Apoi făţarnicii împărăţiei L-au prins şi L-au judecat; şi făcând asta, au socotit că au procedat cu temei. Pentru că s-au slujit de legea lui Moise în sanhedrin, ca să aibă dovezi împotriva Lui.

Iar cei care încalcă legea în fiece zi la răsăritul soarelui şi apoi o calcă din nou la apus L-au condamnat la moarte.

MATEI

Predica de pe Munte

ÎNTR-O ZI, CÂND SE CULEGEA recolta, Iisus ne-a chemat dimpreună cu ceilalţi prieteni să mergem pe coline. Pământul era proaspăt şi, la fel ca fiica unui rege la nunta ei, purta toate giuvaierurile sale. Iar cerul îi era mire.

Când am ajuns pe culmi, Iisus stătea nemişcat în crângul cu lauri şi ne-a spus: „Odihniţi-vă aici, liniştiţi-vă mintea şi potoliţi-vă inimile, pentru că am multe a vă spune vouă.“

Atunci ne-am întins pe iarbă, înconjuraţi de florile verii, iar Iisus S-a aşezat în mijlocul nostru.

Şi Iisus a zis:

Fericiţi cei cu cugetul senin.

Fericiţi cei ce nu sunt înlănţuiţi de averi, pentru că aceia vor fi liberi.

Fericiţi cei ce îşi amintesc de durerile lor, căci în durere ei vor aştepta bucuria.

Fericiţi cei ce flămânzesc după adevăr şi frumuseţe, pentru că foamea lor va aduce pâinea, iar setea lor va aduce apa răcoritoare.

Fericiţi cei blânzi, căci aceia vor găsi mângâiere în propria blândeţe.

Fericiţi cei cu inima curată, căci ei vor fi alături de Dumnezeu.

Fericiţi cei milostivi, căci aceia se vor milui după merit.

Fericiţi făcătorii de pace, căci duhurile lor vor sălăşlui deasupra bătăliei şi aceia vor transforma câmpul deşert într-o grădină.

Fericiţi cei vânaţi, căci aceia vor fi iuţi de picior şi vor căpăta

aripi.

Bucuraţi-vă şi vă veseliţi, pentru că voi aţi aflat Împărăţia cerurilor în voi înşivă. Cântăreţii de demult au fost prigoniţi când au preaslăvit acea Împărăţie. Şi voi veţi fi prigoniţi, iar în asta vă veţi găsi slava, şi în asta vă veţi găsi răsplata.

Voi sunteţi sarea pământului; îşi va pierde sarea gustul dacă hrana dragă inimii omului va fi sărată?

Voi sunteţi lumina lumii. Nu puneţi lumina sub obroc. Lăsaţi-o să strălucească de pe culmi, ca să o vadă cei ce caută Cetatea Domnului.

Să nu socotiţi că am venit să stric legile cărturarilor şi fariseilor; căci zilele Mele între voi Îmi sunt numărate, şi nu mai am decât câteva ceasuri în care să împlinesc o nouă lege şi să dezvălui un alt legământ.

Vi s-a spus să nu ucideţi, însă Eu vă zic vouă să nu vă mâniaţi fără pricină.

Aţi primit poruncă de la strămoşii voştri să vă aduceţi viţelul şi mielul, şi porumbiţa la templu şi să le jertfiţi pe altar, pentru ca nările Domnului să Se îndestuleze de mirosul grăsimii lor şi pentru ca vouă să vi se ierte slăbiciunile şi păcatele.

Însă Eu vă întreb: Trebuie să-I daţi Domnului ceea ce a fost al Său încă dintru început? Şi trebuie să Îl împăcaţi pe El, al cărui tron se află deasupra adâncului tăcut şi ale cărui braţe dau înconjur spaţiului?

Mai bine caută-ţi fratele şi împacă-te cu el înainte de a căuta drumul spre templu şi dăruieşte cu dragoste către vecinul tău. Căci în sufletul acestora Domnul a clădit un templu ce nu va fi distrus nicicând, iar în inimile lor El a înălţat un altar nepieritor.

Vi s-a spus: ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte. Însă Eu vă zic: nu vă împotriviţi răului, căci împotrivirea este hrană pentru el şi îl întăreşte. Şi doar cei slabi vor căuta răzbunarea. Cei cu sufletul tare vor ierta, iar cel rănit este slăvit dacă iartă.

Doar pomul plin de fructe este zdruncinat ori bătut cu pietre pentru a-l jefui de poame.

Nu vă gândiţi doar la ziua de mâine, ci mai curând slujiţi-vă de

ziua cea de azi, pentru că ajunge pentru azi minunea ce s-a făptuit.

Nu vă gândiţi doar la voi când daţi, ci gândiţi-vă să daţi la nevoie. Pentru că fiece om care dăruieşte va primi de la Tatăl ceresc, şi cu atât mai îmbelşugat.

Ci daţi fiecăruia după cât are nevoie; pentru că Tatăl ceresc nu dă sare însetatului, nici pietre flămândului, nici lapte celui înţărcat.

Ci nu daţi la câini ceea ce este sfânt; nici aruncaţi mărgăritare dinaintea porcilor. Căci cu asemenea daruri vă bateţi joc de aceste creaturi; iar ele vor batjocori darul vostru, iar în ura lor ar putea să vă distrugă.

Nu îngrămădiţi pentru voi înşivă bogăţii care deschid calea spre desfrânare ori pe care hoţii le pot fura. Adunaţi mai bine comori ce nu pot corupe şi nu pot fi furate, şi a căror frumuseţe sporeşte atunci când le privesc mulţi oameni. Căci acolo unde se află comoara voastră, acolo se află şi inima voastră.

Vi s-a spus că ucigaşul să fie trecut prin sabie, că hoţul să fie crucificat, iar târfa bătută cu pietre. Iar eu vă spun că nici voi nu sunteţi scutiţi de a face o nedreptate ucigaşului şi hoţului, şi târfei, iar când aceştia sunt pedepsiţi trupeşte, duhul vostru se întunecă.

Adevăr vă spun că nici o fărădelege nu este făptuită doar de un bărbat sau doar de o femeie. Toate relele sunt făptuite de toţi oamenii. Iar cel care plăteşte, primind pedeapsa, poate sfărâma veriga din lanţul ce atârnă de picioarele voastre. Poate că el plăteşte prin întristarea sa preţul bucuriei voastre trecătoare.“

Astfel a grăit Iisus şi am simţit dorinţa de a îngenunchea şi de a-L venera, însă în sfiiciunea mea, nici nu m-am mişcat, nici nu am rostit o vorbă.

Însă într-un târziu am vorbit, spunând: „Vreau să mă rog acum, dar limba mi-e grea. Învaţă-mă cum să mă rog.“

Iar Iisus a zis: „Când vrei să te rogi, lasă-ţi dorul să rostească vorbele. În dorul Meu de acum, voiesc să mă rog astfel:

Tatăl nostru de pe pământ şi din ceruri, sfinţească-se numele Tău.

Facă-se voia Ta pe pământ precum şi în ceruri.

Pâinea noastră dă-ne-o cât să ne ajungă pentru această zi.

În milostenia Ta, iartă-ne şi fă-ne să creştem ca să ne iertăm unul pe celălalt.

Îndrumă-ne spre Tine şi întinde mâna Ta spre noi atunci când suntem în beznă.

Căci a Ta este împărăţia, şi în Tine ne este puterea şi împlinirea.“

Şi se făcuse deja seară, şi Iisus a coborât de pe coline, iar noi, ceilalţi, L-am urmat. Şi în vreme ce mergeam în urma Lui, am repetat rugăciunea rostită de El şi mi-am amintit tot ce spusese El; căci ştiam că vorbele căzute ca fulgii în acea zi trebuia să se întărească precum gheaţa şi că aripile ce fluturaseră pe deasupra capetelor noastre aveau să izbească pământul ca nişte copite potcovite.

IOAN, FIUL LUI ZEVEDEU

Despre diferitele nume ale lui Iisus

AI BĂGAT DE SEAMĂ CĂ UNII dintre noi L-am numit Iisus Hristos, iar alţii Cuvântul, iar alţii L-au numit Nazarineanul, iar alţii Fiul Omului.

Mă voi strădui să limpezesc aceste nume în lumina care mi-a fost dăruită.

Hristos, El, care a fost în vremurile de odinioară, este flacăra lui Dumnezeu ce sălăşluieşte în duhul omului. El este răsuflarea vieţii ce ne cutreieră şi capătă în El un trup ca şi al nostru.

El este voia Domnului.

El este cel dintâi Cuvânt, cel care se rosteşte cu glasul nostru şi cu care trăim în urechi pentru a-i putea da ascultare şi a-l înţelege.

Iar Cuvântul Domnului nostru Dumnezeu a devenit o casă din carne şi oase, şi S-a întrupat ca un om asemenea ţie ori mie.

Căci noi nu am putut auzi cântecul vântului fără de trup şi nici vedea sinele nostru măreţ păşind prin neguri.

Hristos a venit pe lume de multe ori, şi El a păşit prin multe împărăţii. Şi mereu a fost socotit un străin şi un smintit.

Cu toate acestea, sunetul vocii Lui nu a căzut niciodată în gol, căci amintirea omului păstrează ceea ce mintea lui nu se sinchiseşte a păstra.

Acesta este Hristos, cel mai profund şi cel mai înalt, care păşeşte alături de om către eternitate.

N-aţi auzit de El la răspântia drumurilor Indiei? Dar în ţara Magilor şi pe nisipurile Egiptului?

Iar aici, în Ţinutul de la Miazănoapte, barzii voştri de odinioară au cântat despre Prometeu, aducătorul focului, cel care a fost dorinţa

împlinită a omului, speranţă înlănţuită care s-a eliberat; şi Orfeu, cel care a venit pentru ca, prin glasul şi lira lui, să înflăcăreze spiritul fiarelor şi al omului.

Şi nu ştii de Mithra, regele, şi de Zoroastru, profetul perşilor, care s-au trezit din somnul vechi al omului şi au stat la căpătâiul visului nostru?

Noi înşine devenim oameni unşi când ne întâlnim în Templul Nevăzut la fiecare mie de ani. Atunci vine unul întrupat, iar sosirea Lui transformă în cântec tăcerea noastră.

Şi totuşi, urechile noastre nu vor să audă întotdeauna, iar ochii noştri nu vor să vadă mereu.

Iisus Nazarineanul S-a născut şi a fost crescut ca noi înşine; mama şi tatăl Lui au fost la fel ca părinţii noştri, iar El a fost om.

Însă Hristos, Cuvântul, care a fost la începuturi, Duhul care a voit ca noi să ducem o viaţă mai deplină, a venit la Iisus şi a rămas cu El.

Şi Duhul a fost mâna pricepută a Domnului, iar Iisus a fost harfa.

Duhul a fost psalmul, iar Iisus a fost întorsătura acestuia.

Şi Iisus, Omul din Nazaret, a fost gazda şi vocea lui Hristos, care a păşit cu noi sub soare şi ne-a numit prietenii Lui.

Pe vremea aceea, colinele Galileii şi văile ei nu au ascultat decât glasul Lui. Iar eu eram tânăr atunci şi am urmat drumul Lui şi am păşit pe urmele paşilor Lui.

Am călcat pe urmele Lui şi am mers pe aceeaşi cărare cu El, ca să ascult cuvintele lui Hristos de pe buzele lui Iisus din Galileea.

Acum trebuie să ştii de ce unii dintre noi L-au numit Fiul Omului.

El însuşi a voit să fie numit astfel, căci El a cunoscut foamea şi setea omului, şi, căutându-Şi adevăratul sine, L-a descoperit pe Om.

Fiul Omului a fost Hristos cel Darnic, care va fi alături de noi toţi.

El a fost Iisus Nazarineanul, care a voit să-i conducă pe fraţii Lui către Cel Uns, chiar la Cuvântul care a fost la început una cu Dumnezeu.

În inima mea sălăşluieşte Iisus din Galileea, Omul mai presus de oameni, Poetul care ne face pe toţi să fim poeţi, Duhul ce ne bate la uşă ca să ne trezim şi, ridicându-ne, să ieşim pentru a întâlni adevărul gol şi neîntinat.

UN TÂNĂR PREOT DIN CAPERNAUM

Despre Iisus, făcătorul de minuni

EL A FOST UN FĂCĂTOR DE MINUNI, din cap până în picioare, şi un vrăjitor, un om care i-a uimit pe cei simpli cu farmece şi incantaţii. Şi El a jonglat cu cuvintele profeţilor noştri şi cu lucrurile ţinute sfinte de strămoşii noştri.

Da, El i-a chemat chiar şi pe morţi să-i fie martori, iar mormintele mute să fie trimişii şi legea Lui.

El a căutat femeile din Ierusalim şi femeile de la ţară cu iscusinţa păianjenului care caută să prindă muştele: iar ele s-au prins în pânza Lui.

Căci femeile sunt slabe şi fără de minte, şi îl urmează pe bărbatul care le ogoieşte patimile cu cuvinte dulci şi tandre. Dacă nu ar fi existat aceste femei nevolnice şi stăpânite de duhul Lui cel rău, numele Lui s-ar fi şters din amintirea omului.

Şi cine erau aceia care L-au urmat?

Aceştia erau din mulţimea celor ce sunt înjugaţi şi năpăstuiţi. În neştiinţa şi teama lor, ei nu s-ar fi răsculat nicicând împotriva stăpânilor lor legiuiţi. Însă când le-a promis dregătorii înalte în împărăţia Lui înşelătoare, ei s-au lăsat modelaţi de El, tot aşa cum lutul se lasă frământat de olar.

Nu ştiaţi că, în somn, sclavul se visează stăpân, iar cel slab se crede leu?

Acest Galileean a fost un vrăjitor şi un înşelător, un om care ierta păcatele tuturor pentru ca El să poa-tă auzi vorbele bune şi osanalele din gura celor necuraţi; şi care a nutrit inima bolnăvicioasă a celor fără de speranţă şi a nenorociţilor pentru ca El să poată avea urechi pentru vocea Lui şi o suită sub porunca Sa.

El a încălcat sărbătoarea Sabatului dimpreună cu cei ce o încalcă pentru ca El să poată câştiga inimile şi sprijinul nelegiuiţilor; şi tot El i-a vorbit de rău pe marii noştri preoţi pentru ca El însuşi să poată să se bucure

de atenţie în sanhedrin şi, stârnind astfel vrăjmăşie, să-Şi sporească renumele.

Am spus deseori că L-am urât pe acel om. Da, Îl urăsc mai mult decât îi urăsc pe romanii care ne cârmuiesc ţara. Până şi venirea Lui a fost de la Nazaret, o cetate blestemată de profeţii noştri, un muşuroi al necredincioşilor, de unde nu ne-a venit nicicând binele.

UN LEVIT BOGAT DIN VECINĂTATEA NAZARETULUI

Iisus, bunul dulgher

A FOST UN DULGHER BUN. Uşile făurite de El nu puteau fi niciodată descuiate de furi, iar ferestrele pe care le făcea erau întotdeauna gata să se deschidă spre vântul ce bătea dinspre răsărit şi apus.

Şi tot El a făurit lăzi din lemn de cedru, lustruite şi durabile, dar şi pluguri şi furci tari şi uşoare în mâna celui de le folosea.

Şi El a sculptat pupitre de citit pentru sinagogile noastre. Le-a cioplit din lemn auriu de dud; şi pe ambele laturi ale pupitrului, exact acolo unde stă cartea cea sfântă, El a dăltuit aripe desfăcute larg; iar dedesubt, capete de tauri şi porumbiţe, dar şi căprioare cu ochi mari.

Toate acestea El le-a dăltuit după moda caldeenilor şi grecilor. Dar în îndemânarea Lui era ceva ce nu venea nici de la caldeeni, nici de la greci.

Această casă a mea a fost ridicată de multe mâini în urmă cu treizeci de ani. Am căutat zidari şi dulgheri în toate oraşele Galileii. Fiecare stăpânea priceperea şi arta construcţiei, iar eu am fost mulţumit şi bucuros de tot ce au făcut dânşii.

Dar veniţi acum şi priviţi două uşi şi o fereastră dăltuite de Iisus din Nazaret. Prin tăria lor, ele batjocoresc tot ce se mai află în casa mea.

Nu vedeţi că aceste două uşi se deosebesc de celelalte uşi? Iar această fereastră, care dă spre răsărit, nu se deosebeşte oare de celelalte ferestre?

Toate uşile şi ferestrele casei mele se supun anilor, în afara celor făcute de El. Doar ele singure au rămas durabile în faţa vremilor.

Şi uitaţi-vă la acele grinzi, la felul cum le-a aşezat; şi la aceste cuie, cum trec ele dintr-o parte în alta a scândurii, iar apoi sunt prinse şi

strânse atât de bine pe cealaltă parte.

Şi mai ciudat este că lucrătorul care merita plata a doi oameni nu a primit decât plata cuvenită unuia; şi acel lucrător a ajuns acum un profet în Israel.

Dacă aş fi ştiut atunci că acel Tânăr cu un fierăstrău şi o rindea era profet, L-aş fi implorat ca mai curând să vorbească decât să muncească, iar apoi L-aş fi răsplătit din belşug pentru vorbele Lui meşteşugite.

Iar acum, încă am mulţi oameni care lucrează în casa mea şi pe câmpurile mele. Cum să deosebesc omul care ţine o unealtă în mână de Acela asupra mâinii căruia Dumnezeu Şi-a aşezat palma?

Da, cum să recunosc mâna lui Dumnezeu?

UN PĂSTOR DIN SUDUL LIBANULUI

O parabolă

ERA SPRE SFÂRŞITUL VERII, când El şi alţi trei bărbaţi au păşit pe drumul de colo. Era seară, iar El S-a oprit şi a rămas acolo, la capătul păşunii.

Eu cântam la fluier, iar turma păştea în jurul meu. Când El S-a oprit, eu m-am ridicat şi m-am apropiat şi am rămas dinaintea Lui.

Iar El m-a întrebat: „Unde este mormântul lui Ilie? Nu cumva se află în apropierea acestui loc?“

Iar eu i-am răspuns: „Este acolo, dedesubtul acelui morman mare de pietre. Chiar şi acum, orice călător în trecere aduce o piatră pe care o adaugă la morman.“

El mi-a mulţumit şi S-a îndepărtat, iar prietenii Lui I-au păşit pe urme.

Iar după trei zile, Gamaliel, care era tot păstor, mi-a spus că omul care trecuse era un profet din Iudeea; dar eu nu l-am crezut. Cu toate astea, m-am gândit la acel bărbat mai bine de o lună.

Când a venit primăvara, Iisus a trecut din nou pe lângă păşune, iar de astă dată El era singur.

În acea zi nu cântam la fluier pentru că pierdusem o mioară şi o jeleam, iar inima mea era tristă în mine.

Şi am păşit spre El şi am rămas dinaintea Lui, căci voiam să fiu mângâiat.

Iar El s-a uitat la mine şi mi-a zis: „Văd că astăzi nu cânţi din fluier. De ce citesc tristeţe în ochii tăi?“

Şi eu i-am răspuns: „Am pierdut o mioară. Am căutat-o peste tot, dar nu am putut-o găsi. Şi acum nu ştiu ce să fac.“

Şi El a rămas tăcut preţ de o clipă. Apoi mi-a zâmbit şi a zis: „Aşteaptă aici o vreme şi o să-ţi găsesc mioara.“ Şi a plecat, dispărând curând printre coline.

După un ceas s-a întors, iar mioara mea Îl urma îndeaproape. Şi când El s-a oprit în faţa mea, mioara s-a uitat spre chipul Lui, aşa cum mă uitam şi eu. După aceea, am îmbrăţişat-o plin de bucurie.

Iar El Şi-a lăsat palma pe umărul meu şi a zis: „Începând de astăzi, vei iubi această mioară mai mult decât pe oricare alta din turma ta, pentru că ea s-a rătăcit, iar acum a fost găsită.“

Şi iarăşi mi-am îmbrăţişat mioara cu bucurie, iar ea a venit aproape de mine şi eu am rămas mut.

Însă când am ridicat capul să-I mulţumesc lui Iisus, El era deja departe şi eu nu am avut curajul să-L urmez.

IOAN BOTEZĂTORUL

El le vorbeşte ucenicilor Săi din temniţă

NU POT SĂ RĂMÂN MUT în temniţa aceasta blestemată câtă vreme glasul lui Iisus se aude pe câmpul de bătălie. Nu vreau să rămân în lanţuri între ziduri câtă vreme El este liber.

Se spune că viperele se încolăcesc în jurul picioarelor Lui, însă eu le dau răspuns: „Viperele Îi vor stârni puterea, iar El le va strivi sub călcâiul Său.

Eu sunt doar tunetul fulgerului Său. Cu toate că eu am grăit primul, cuvântul a fost al Lui, şi la fel scopul.

M-au luat pe nepregătite. Poate Îl vor prinde şi pe El. Cu toate astea, El Şi-a rostit cuvântul pe deplin. Şi El îi va copleşi.

Carul Lui îi va strivi sub roţi, iar copitele cailor Săi îi vor zdrobi, şi El va triumfa.

Ei vor merge mai departe cu lancea şi cu sabia, dar El îi va înfrunta cu puterea Duhului.

Sângele Lui va curge pe pământ, dar ei înşişi vor cunoaşte rănile şi durerea aceasta, şi ei vor fi botezaţi în propriile lacrimi până ce se vor curăţa de păcatele lor.

Armatele lor vor mărşălui către cetăţile Lui cu berbeci din fier, dar în drum se vor îneca în apele Iordanului.

Iar zidurile şi turnurile Lui se vor înălţa tot mai semeţe, iar scuturile războinicilor Lui vor fi tot mai sclipitoare în soare.

Se spune că m-am înţeles cu El şi că planul nostru este să-i îndemnăm pe oameni să se ridice şi să se răzvrătească împotriva regatului Iudeii.

Le răspund tuturor, şi mi-aş dori ca vorbele mele să devină flăcări: dacă ei socotesc acest loc al nedreptăţii regat, atunci fie ca el să se

năruiască şi să dispară de pe faţa pământului. Să aibă soarta Sodomei şi Gomorei, şi fie ca acest neam să fie uitat de Dumnezeu, şi fie ca acest pământ să se transforme în cenuşă.

Da, dinapoia acestor ziduri de temniţă sunt cu adevărat tovarăşul lui Iisus din Nazaret, iar El va conduce oştile mele, pe cal şi pe jos. Iar eu, deşi sunt doar comandant, nu sunt vrednic nici să desfac şireturile de la sandalele Lui.

Mergi la El şi repetă vorbele mele, iar apoi, în numele meu, roagă-L să-ţi dea alinare şi binecuvântare.

Nu voi adăsta multă vreme aici. Noaptea, între o trezire şi alta, simt paşi uşori şi rari care calcă pe deasupra acestui trup. Iar când îi aud, mai aud şi zgomotul ploii care cade peste mormântul meu.

Mergi la Iisus şi spune că Ioan din Kedron, al cărui suflet este năpădit de umbre şi apoi iarăşi golit, se roagă pentru El, în vreme ce groparul stă în preajmă, iar omul cu sabia stă cu mâna întinsă după răsplată.

IOSIF DIN ARIMATEEA

Despre ţelul suprem al lui Iisus

TREBUIE SĂ CUNOAŞTEŢI ŢELUL suprem al lui Iisus, iar de nu-l ştiţi, vi-l voi spune eu. Însă nimeni nu poate atinge cu degetele viaţa binecuvântatei viţe, nici vedea seva care îi hrăneşte coardele.

Şi, cu toate că am mâncat strugurii şi am gustat vinul nou ieşit de sub teasc, nu vă pot destăinui totul.

Nu pot povesti decât ceea ce ştiu despre El.

Domnul şi Iubitul nostru a trăit doar trei anotimpuri de profet. Acestea au fost primăvara cântului Său, vara extazului Său şi toamna patimii Lui; iar fiecare dintre aceste anotimpuri a ţinut o mie de ani.

Primăvara cântecului Său s-a petrecut în Galileea. Acolo El Şi-a strâns apropiaţii în jurul Său, iar când a ajuns pe malurile lacului albastru, a vorbit pentru prima oară despre Tatăl ceresc şi despre mântuirea şi libertatea noastră.

În preajma Lacului Galileii, ne-am pierdut pe noi înşine şi ne-am găsit calea către Tatăl nostru; şi, vai, mărunta pierdere s-a dovedit un mare câştig.

Acolo, îngerii ne-au cântat în urechi şi ne-au dorit să părăsim tărâmul sterp şi să ne îndreptăm către grădina dorinţelor inimii noastre.

El ne-a vorbit despre câmpii şi păşuni înverzite; despre costişele Libanului, unde crinii albi nu iau seama la caravanele ce trec prin colbul văii.

Tot El ne-a vorbit despre măceşul sălbatic ce surâde în soare îşi împrăştie parfumul către boarea trecătoare.

Iar El ar spune: „Florile de crin şi de măceş trăiesc doar o zi, dar această zi este o eternitate când e petrecută în libertate.“

Şi într-o seară, pe când şedeam în preajma unui pârâu, El a zis:

„Priviţi pârâul şi ascultaţi-i muzica. El va căuta în veci marea şi, cu toate că această căutare ar putea dura o veşnicie, el îi cântă farmecul în fiecare zi, din zori până în noapte.

Să Îl căutaţi pe Tatăl ceresc tot la fel cum acest pârâu caută marea.“

Apoi a sosit vara extazului Său, iar luna iunie a iubirii Lui a venit peste noi. El nu a vorbit despre nimic altceva decât despre alţii – vecini, călători, necunoscuţi şi tovarăşii de joacă din copilăria noastră.

El a vorbit despre călătorul care a mers din răsărit până în Egipt, despre plugarul care se întoarce acasă cu boii săi la apus, despre oaspetele întâmplător ce, îndrumat de asfinţit, ne poate bate la uşă.

Şi El spunea: „Aproapele este sinele vostru ce se poate vedea. Chipul lui trebuie să se reflecte în apele voastre neclintite, iar dacă priviţi în ele, vă veţi putea vedea propriul chip.

Fiţi pentru el ceea ce voiţi ca el să fie pentru voi.

Aceasta îmi este legea, şi de aceea vă voi spune, vouă şi copiilor voştri, iar aceştia vor spune copiilor lor până la sfârşitul timpului.“

Iar în altă zi, El a spus: „Nu vei fi singur. Exişti în faptele altor oameni, iar ei, cu toate că nu-şi dau seama de asta, rămân cu tine cât trăieşti.

Ei nu vor făptui nici o fărădelege, iar mâna ta nu va fi dimpreună cu mâna lor.

Iar ei nu se vor prăbuşi decât dacă tu însuţi te vei prăbuşi; ei nu se vor înălţa decât dacă tu însuţi te vei înălţa cu ei.

Drumul lor către salvare este drumul tău, iar când ei caută pustia, şi tu o cauţi dimpreună cu ei.

Tu şi aproapele tău sunteţi precum două seminţe semănate pe câmpie. Împreună creşteţi şi tot împreună vă veţi legăna în vânt. Şi nici unul dintre voi să nu încerce a cuceri toată câmpia. Pentru că o sămânţă care creşte nu-şi poate cerşi nici măcar propria adoraţie.

Astăzi sunt alături de voi. Mâine voi porni spre apus; dar înainte

de a pleca, vă spun tuturor că vecinul vostru este partea necunoscută din voi ce devine vizibilă. Căutaţi-l cu iubirea voastră, ca să vă cunoaşteţi pe voi înşivă, pentru că doar în acea cunoaştere veţi deveni fraţi ai Mei.“

Apoi a sosit toamna patimii Lui.

Iar El ne-a vorbit despre slobozenie, tot astfel cum în primăvară vorbise în Galileea despre cântecul Său; dar acum cuvintele Lui căutau înţelegerea noastră mai adâncă.

Ne-a spus despre frunze care vorbesc doar când sunt purtate de vânt; şi despre om ca o cupă de vin umplută de îngeri păzitori pentru a potoli setea altui înger. Dar plină ori goală, această cupă va rămâne sclipitoare pe masa Prea Înaltului.

Iar El a zis: „Tu eşti cupa şi tu eşti vinul. Bea totul până la fund; ori aminteşte-ţi de Mine şi setea îţi va fi potolită.“

Iar în drumul nostru către miazăzi, El a spus: „Ierusalimul, care se ridică mândru pe înălţimi, va coborî spre adâncimea întunecatei văi Jahanum, iar în mijlocul pustietăţii sale Eu voi rămâne singur.

Templul se va nărui în colb, iar în jurul porticului veţi auzi strigătele văduvelor şi orfanilor; iar bărbaţii, în graba lor de a scăpa, nu vor recunoaşte chipurile fraţilor lor, căci teama îi va împresura pe toţi.

Însă chiar şi acolo, dacă doi dintre voi se vor uni şi vor rosti numele Meu şi vor privi spre apus, Mă veţi putea vedea, iar aceste cuvinte ale Mele vor răsuna din nou în urechile voastre.“

Iar când am ajuns pe dealul Betaniei, El a zis: „Să mergem la Ierusalim. Cetatea ne aşteaptă. Voi pătrunde pe poartă călare pe un asin şi voi vorbi mulţimii.

Există mulţi care M-ar voi înlănţuit, şi mulţi care ar voi să-Mi stingă flacăra, dar în moartea Mea veţi găsi viaţă şi veţi fi liberi.

Ei vor căuta răsuflarea ce pluteşte între inimă şi minte, aşa cum vrabia zboară între câmp şi cuibul său. Dar suflarea Mea le-a scăpat deja, astfel că ei nu Mă pot dovedi.

Zidurile pe care Tatăl ceresc le-a construit în jurul Meu nu se vor prăvăli, iar pământul pe care El l-a declarat sfânt nu va fi pângărit.

Când vor veni zorile, soarele va încorona capul Meu, iar eu voi fi alături de voi pentru a primi ziua cum se cuvine. Şi acea zi va fi lungă, iar lumea nu îi va vedea înserarea.

Cărturarii şi fariseii spun că pământul este însetat după sângele Meu. Eu voiesc să potolesc setea pământului cu sângele Meu. Dar din picăturile Mele de sânge se vor înălţa stejari şi arţari, iar răsăritul va purta fructele lor către alte zări.“

Iar apoi El a zis: „Iudeea trebuie să aibă un rege, iar ea va porni împotriva legiunilor Romei.

Eu nu voiesc să îi fiu rege. Coroanele Sionului au fost făurite pentru frunţile unora mai puţin vrednici. Iar inelul lui Solomon nu încape pe acest deget.

Priviţi mâna Mea. Nu vedeţi că e prea puternică pentru a ţine un sceptru şi prea tare ca să ţină o sabie de rând?

Nu, Eu nu voi conduce carne siriană împotriva celei romane. Dar voi, cu cuvintele Mele, veţi trezi cetatea aceea, iar spiritul Meu va grăi către cel de-al doilea răsărit al său.

Cuvintele Mele vor fi o oaste invizibilă cu cai şi care de luptă, şi fără secure şi suliţă îi voi învinge deopotrivă pe preoţii din Ierusalim şi pe cezari.

Nu Mă voi aşeza pe un tron pe care au şezut robi ce au domnit peste alţi robi. Şi nici nu Mă voi răzvrăti împotriva fiilor Italiei.

Însă voi fi o furtună pe cerul lor şi un cântec în sufletul lor.

Şi îşi vor aduce aminte de Mine.

Mă vor numi Iisus cel Uns.“

Aceste lucruri le-a zis El în faţa zidurilor Ierusalimului înainte de a intra în oraş.

Iar vorbele Lui stau scrise, ca şi cum ar fi gravate cu dalta.

NATANAIL

Iisus nu era umil

SE SPUNE CĂ IISUS din Nazaret era umil şi plecat.

Se spune că, deşi era drept şi cinstit, era slab şi înspăimântat de cei tari şi puternici; şi că atunci când S-a ridicat împotriva oamenilor puterii, El era doar ca un miel între lei.

Însă eu spun că Iisus avea autoritate asupra oamenilor şi că El Îşi cunoştea puterea şi a proclamat-o pe colinele Galileii, dar şi în cetăţile Iudeii şi Feniciei.

Care om umil şi lipsit de putere ar spune: „Eu sunt Viaţa, Eu sunt Calea către Adevăr“?

Care om modest ar spune: „Eu sunt în Dumnezeu, Tatăl nostru; iar Dumnezeul nostru, Tatăl, sălăşluieşte în Mine“?

Care om ce nu-Şi cunoaşte puterea Sa ar spune: „Cel ce nu crede în Mine nu crede în această viaţă, nici în viaţa fără de moarte“?

Care om nesigur de ziua de mâine ar proclama: „Lumea voastră va trece şi din ea nu va rămâne decât cenuşă împrăştiată, chiar înainte de a se stinge ecoul cuvintelor Mele“?

Se îndoia El de sine când le-a spus celor care au voit să-L pună la încercare cu o târfă: „Cel fără de păcat să arunce primul piatra“?

Se temea El de autoritate când i-a izgonit pe cămătari din templu, cu toate că aceia fuseseră îngăduiţi acolo chiar de preoţi?

Au fost aripile Lui tăiate când a strigat: „Împă-răţia Mea este mai presus de împărăţiile voastre pământeşti“?

Oare căuta El adăpost în cuvinte atunci când repeta mereu: „Distrugeţi templul, iar Eu îl voi ridica la loc în trei zile“?

Era un laş acela care a ridicat mâna împotriva oamenilor puterii şi

i-a declarat „mincinoşi, josnici, mizeri şi degeneraţi“?

Un om îndeajuns de curajos să spună toate aceste lucruri celor care cârmuiau Iudeea trebuie considerat umil şi simplu?

Nu. Vulturul nu-şi construieşte cuibul într-o salcie plângătoare. Iar leul nu-şi caută bârlogul în ascunzişul ferigilor.

Mi se face greaţă, iar măruntaiele mi se revoltă când îi aud pe cei nevolnici spunând că Iisus a fost umil şi modest, pentru ca ei să-şi poată justifica slăbiciunea minţii şi a trupului; tot astfel şi când cei asupriţi, găsind alinare şi tovărăşie, vorbesc despre Iisus ca despre un vierme ce străluceşte pe lângă dânşii.

Da, inima mea e îngreţoşată de asemenea oameni. Eu voiesc să-l laud pe vânătorul puternic şi pe cel cu spirit măreţ şi invincibil.

SABA DIN ANTIOHIA

Despre Saul din Tars

ASTĂZI L-AM ASCULTAT PE SAUL din Tars preamărindu-L pe Hristos evreilor din această cetate.

Acum îşi spune Pavel, apostol pentru neevrei.

L-am cunoscut în tinereţea mea, iar pe vremea aceea el îi prigonea pe prietenii Nazarineanului. Da, îmi aduc aminte mulţumirea lui când tovarăşii săi l-au bătut cu pietre pe strălucitorul tânăr pe nume Ştefan.

Acest Pavel este cu adevărat un om ciudat. Sufletul lui nu este acela al unui om liber.

Câteodată, arată ca un animal al pădurii, hăituit şi rănit, căutând o bortă în care să-şi ascundă durerea faţă de lume.

El nu vorbeşte despre Iisus, nici nu-I repetă vorbele. El propovăduieşte pe Mesia pe care L-au prevestit profeţii din vechime.

Şi cu toate că el însuşi este un evreu educat, vorbeşte evreilor în greceşte; iar greaca lui este chinuită şi îşi alege rău cuvintele.

Dar el este un om cu puteri neştiute, iar pre-zenţa lui este anunţată de cei care se strâng în jurul său. Şi uneori el îi asigură de ceea ce nici el însuşi nu este sigur.

Cei care L-am cunoscut pe Iisus şi I-am auzit predicile spunem că El l-a învăţat pe om cum să fărâme lanţurile sclaviei, astfel încât să se poată elibera de lucrurile care au fost.

Dar Pavel făureşte lanţuri pentru omul de mâine. El loveşte cu ciocanul său în nicovală, în numele cuiva pe care nu îl cunoaşte.

Nazarineanul ar voi să trăim clipa cu patimă şi extaz.

Omul din Tars vrea să respectăm legile scrise în cărţile vechi.

Iisus le-a dat din viaţa Lui celor fără de suflare. Iar în nopţile mele de singurătate, eu cred şi înţeleg.

Când El s-a aşezat la masă, a spus poveşti ce i-au fericit pe meseni, şi a îmbogăţit gustul cărnii şi vinului cu bucuria Lui.

Dar Pavel voieşte să ne impună ce să mâncăm şi să bem.

Lăsaţi-mă să nu îmi întorc privirea în altă parte.

SALOMEEA CĂTRE O PRIETENĂ

O dorinţă neîmplinită

El era ca plopii licărind în soare;
Şi ca un lac printre dealuri singuratice,
Strălucind în soare;
Şi ca zăpada de pe înălţimile munţilor,
Albă, albă în lumina soarelui.

Da, El era ca toate acestea,
Iar eu L-am iubit.
Dar m-am temut de prezenţa Lui.
Iar picioarele mele nu voiau să poarte povara iubirii mele
Ca să-I pot înconjura picioarele cu braţele.

Aş fi vrut să-I spun,
„Ţi-am ucis prietenul într-o clipă de patimă.
O să-mi ierţi păcatul?
Şi, în îndurarea Ta, nu-mi vei elibera tinereţea
De fapta comisă din orbire,
Ca să pot păşi în lumina Ta?“

Ştiu că El m-ar fi iertat că dansez
Pentru capul sfânt al prietenului Său.
Ştiu că El ar fi văzut în mine
Un lucru al învăţăturilor Lui.
Pentru că nu există nici o vale a foamei pe care El să n-o poată străbate,
Şi nici un deşert de sete pe care El să nu-l poată traversa.

Da, El a fost precum plopii,
Şi ca lacurile dintre dealuri,
Şi ca zăpada de pe munţii Libanului.
Şi eu aş fi voit să-mi răcoresc buzele în faldurile straielor Lui.

Dar El era departe de mine,
Iar eu m-am ruşinat.

Şi mama mea m-a oprit
Când m-a cuprins dorinţa de a-L căuta.

Ori de câte ori trecea prin preajmă, inima mea tânjea după frumuseţea Lui,
Dar mama mea se uita la El cu dispreţ,
Şi voia să plec de la fereastră
Şi să mă duc în camera mea.
Şi ea striga cu voce tare, spunând:
„Cine este El altul decât un mâncător de lăcuste din deşert?
Ce este El dacă nu un batjocoritor şi un renegat,
Un aţâţător la nesupunere, care voieşte să ne fure sceptrul şi coroana,
Şi să cheme încoace vulpoii şi şacalii din ţara Lui blestemată
Ca să urle în palatele noastre şi să se aşeze pe tronul nostru?
Du-te şi-ţi ascunde faţa de lumina zilei de azi,
Şi aşteaptă ziua când capul Său va cădea,
Dar nu pe tava ta.“

Aşa vorbea mama mea.
Dar inima mea nu voia să-i asculte vorbele.
L-am iubit în taină,
Iar somnul meu a fost încins de flăcări.

Acum El a plecat.
Iar ceva ce a adăstat în mine a dispărut la fel.
Poate că a fost tinereţea mea
Care nu a voit să mai rămână aici,
De când Dumnezeul tinereţii a fost ucis.

RAHILA, O FEMEIE UCENIC

Despre Iisus, viziunea şi omul

DESEORI MĂ ÎNTREB DACĂ IISUS a fost un om alcătuit din carne şi oase ca noi ceilalţi ori un gând fără trup, în minte, ori o idee care apare ca o vedenie a omului.

Deseori mi se pare că El a fost doar un vis visat de nenumăraţi bărbaţi şi femei în acelaşi timp într-un somn mai adânc decât somnul şi în nişte zori mai luminoase decât toţi zorii.

Şi se pare că atunci când am povestit visul, unul către altul, am început să îl socotim o realitate care s-a petrecut cu adevărat; şi când i-am dat trup din imaginaţia noastră şi un glas din dorul nostru, i-am dat formă din substanţa noastră.

Dar în adevăr El nu a fost un vis. Noi L-am cunoscut vreme de trei ani şi L-am văzut cu ochii noştri în lumina orbitoare a amiezii.

I-am atins mâinile şi L-am urmat dintr-un loc în altul. I-am ascultat predicile şi am fost martori la faptele Lui. Credeţi că noi am fost un gând care căuta alt gând ori un vis pe tărâmul viselor?

Marile întâmplări ne par deseori străine de viaţa noastră de zi cu zi, cu toate că natura lor ar putea să-şi aibă originea în natura noastră. Dar cu toate că ele apar pe neaşteptate atunci când vin şi se trec cu repeziciune, durata lor adevărată este de ani ori generaţii.

Iisus din Nazaret a fost El însuşi o Măreaţă Întâmplare. Acel bărbat pe ai cărui mamă şi tată, şi fraţi îi cunoaştem a fost El însuşi un miracol făptuit în Iudeea. Da, toate miracolele Lui, de ar fi aşezate la picioarele Lui, nu s-ar ridica de înălţimea glezne-lor Lui.

Iar toate râurile tuturor anilor nu ar putea duce cu ele ceea ce ne amintim despre El.

A fost un munte arzând în noapte, şi totuşi a fost o strălucire blândă venind de dincolo de dealuri. A fost o furtună pe cer, dar a fost un

murmur în ceţurile zorilor de zi.

A fost ca un torent rostogolindu-se din înălţimi către câmpii, ca să nimicească toate lucrurile întâlnite în cale. Şi tot El a fost ca râsul de copil.

În fiecare an am aşteptat ca primăvara să sosească în această vale. Am aşteptat crinii şi ciclamele, iar apoi, în fiecare an, sufletul s-a întristat în pieptul meu; pentru că mereu am tânjit să mă bucur odată cu primăvara, şi totuşi nu am putut.

Dar când a venit spre anotimpurile mele, Iisus era cu adevărat o primăvară, iar în El se găsea promisiunea tuturor anilor ce vor să vină. El mi-a umplut inima de bucurie; şi la fel ca violetele pe care le creşteam, un lucru sfielnic, în lumina venirii Lui.

Iar acum schimbarea anotimpurilor din lumile ce nu sunt încă ale noastre nu va putea şterge frumuseţea Lui din această lume a noastră.

Nu, Iisus nu a fost o fantomă, nici născocire a poeţilor nu a fost. El a fost un bărbat ca tine şi ca mine. Dar numai pentru privire, atingere şi auz; în toate celelalte privinţe, El S-a deosebit de noi.

A fost un om al bucuriei; şi pe drumul bucuriei, El a răspuns tristeţilor tuturor oamenilor. Şi de la înălţimea tristeţilor Lui, a privit bucuria tuturor oamenilor.

A avut viziuni pe care noi nu le-am putut vedea şi a auzit glasuri pe care noi nu le-am auzit; şi a vorbit de parcă ar fi avut în faţă mulţimi nevăzute, iar adesea a vorbit prin noi către o rasă de oameni încă nenăscută.

Şi Iisus S-a aflat deseori singur. Era printre noi, dar nu era una cu noi. Păşea pe pământ, dar aparţinea cerului. Şi doar în singurătatea noastră putem cunoaşte împărăţia singurătăţii Lui.

El ne-a iubit cu o dragoste plină de blândeţe. Inima Lui era ca un teasc de struguri. Şi tu, şi eu ne puteam apropia cu o cupă, ca să bem din ea.

Un singur lucru nu am înţeles la Iisus: voia ca ascultătorii Lui să se bucure; spunea glume şi făcea jocuri de cuvinte, şi râdea cu deplinătatea inimii Lui, chiar şi atunci când în ochi îi apăreau depărtări şi în glas i se

strecura tristeţea. Dar acum înţeleg.

Deseori asemăn pământul cu o femeie care-şi aşteaptă primul copil. Când S-a născut, Iisus a fost primul copil. Iar când a murit, El a fost primul om care murea.

Căci nu vi s-a părut că pământul a încremenit în acea vinere neagră şi că cerurile porniseră război împotriva cerurilor?

Şi atunci când chipul Lui a dispărut din faţa noastră, nu aţi simţit şi voi că nu suntem decât amintiri înnegurate?

CLEOPA DIN BETHROUNE

Despre lege şi profeţi

CÂND VORBEA IISUS, întreaga lume tăcea ca să asculte. Cuvintele Lui nu erau pentru urechile noastre, ci mai degrabă pentru elementele din care Dumnezeu a clădit acest pământ.

Îi vorbea mării, mama noastră necuprinsă, care ne-a dat naştere. Îi vorbea muntelui, fratele nostru mai mare, al cărui pisc este o promisiune.

Şi le vorbea îngerilor de peste mare, şi muntelui căruia i-am încredinţat visurile noastre înainte ca lutul din trupul nostru să se întărească la soare.

Şi totuşi, predica Lui doarme în piepturile noastre ca un cânt de iubire pe jumătate uitat, iar uneori trece ca un foc prin memoria noastră.

Vorbirea Lui era simplă şi încărcată de bucurie, iar sunetul glasului Său era ca apa răcoroasă într-un tărâm secetos.

Odată, El a înălţat mâna spre cer, iar degetele Lui erau ca ramurile unui sicomor; şi atunci a rostit cu glas puternic:

„Profeţii din vechime v-au vorbit vouă, iar urechile voastre erau pline de vorbele lor. Dar Eu vă zic vouă, goliţi-vă urechile de ceea ce aţi auzit.“

Iar aceste cuvinte ale lui Iisus: „Dar Eu vă zic vouă“ nu au fost rostite de un om al rasei noastre, nici de un om al astei lumi; ci mai curând de un grup de serafimi care trecea pe cerul Iudeii.

Mereu şi mereu, El recita din legi şi profeţi, iar apoi spunea: „Dar Eu vă zic vouă.“

Vai, ce cuvinte arzătoare, ce valuri de mări necunoscute spre ţărmurile minţii noastre: „Dar Eu vă zic vouă.“

Ce stele caută întunericul sufletului şi ce suflete neadormite aşteaptă zorii?

Când vorbeşti de propovăduirile lui Iisus, trebuie să ai vorbirea Lui ori măcar ecoul acesteia.

Iar eu nu am nici vorbirea, nici ecoul Lui.

Vă cer iertare pentru că am început o poveste pe care n-o pot isprăvi. Însă sfârşitul nu este încă pe buzele mele. El este încă un cânt de iubire purtat de vânt.

NEEMAN, SIRIANUL DIN ŢINUTUL GADARENILOR

Despre moartea lui Ştefan

UCENICII LUI S-AU ÎMPRĂŞTIAT. El le-a dat moştenirea durerii încă înainte ca El să fie omorât. Sunt vânaţi ca nişte căprioare şi ca vulpile câmpiei, şi tolba vânătorului este încă doldora de săgeţi.

Dar când sunt prinşi şi duşi la osândă, ei sunt bucuroşi, iar feţele lor strălucesc precum chipul mirelui la nuntă. Pentru că El le-a dat şi moştenirea bucuriei.

Am avut un prieten din Ţinutul de Miazănoapte, iar numele lui era Ştefan; şi pentru că el L-a numit pe Iisus Fiul lui Dumnezeu, a fost dus în piaţă şi bătut cu pietre.

Iar când a căzut la pământ, Ştefan a rămas cu braţele întinse în lături, fiindcă a voit să moară la fel ca Stăpânul lui. Braţele lui stăteau întinse ca nişte aripi pregătite de zbor. Şi când ultima rază de lumină s-a stins în ochii lui, cu propriii ochi am văzut un zâmbet pe buzele lui. Era un zâmbet precum boarea ce vine înainte de sfârşitul iernii, ca o dorinţă şi o promisiune de primăvară.

Cum să descriu asta?

Se părea că Ştefan spunea: „Chiar dacă trebuie să plec în altă lume şi alţi oameni trebuie să mă ducă în altă piaţă ca să mă bată cu pietre, chiar şi atunci Îl voi vesti pe El pentru adevărul care sălăşluia în El şi pentru acelaşi adevăr ce se află acum în mine.“

Şi am observat că un om stătea aproape şi se uita cu plăcere cum Ştefan era bătut cu pietre.

Numele lui este Saul din Tars, căci el era acela care îl dăduse pe Ştefan pe mâna preoţilor, a romanilor şi a mulţimii, pentru a fi lovit cu pietre.

Saul era chel şi scund de statură. Avea umerii strâmbi şi trăsăturile urâte şi nepotrivite; iar eu nu l-am plăcut.

Mi s-a spus că acum predică vorbele lui Iisus de pe acoperişurile caselor. Îmi vine greu să cred asta.

Dar mormântul nu Îl împiedică pe Iisus să meargă până în tabăra duşmană ca să-i îmblânzească şi să îi ia prizonieri pe cei care I se împotriviseră.

Cu toate acestea, bărbatul din Tars nu-mi place, deşi mi s-a spus că, după moartea lui Ştefan, el a fost îmblânzit şi cucerit pe drumul spre Damasc. Dar capul îi este prea mare pentru ca inima lui să fie a unui adevărat ucenic al lui Iisus.

Şi totuşi, poate greşesc. Mi se întâmplă deseori să mă înşel.

TOMA

Despre strămoşii necredinţei lui

BUNICUL MEU, care a fost legiuitor, a spus cândva: „Să respectăm adevărul, dar numai când adevărul ne este revelat.“

Când m-a chemat la El, I-am dat ascultare lui Iisus, căci porunca Lui era mai puternică decât voinţa-mi; cu toate acestea, mi-am păstrat cumpătul şi judecata.

Când El vorbea, iar ceilalţi se legănau precum crengile în vânt, am ascultat fără să mă clintesc. Totuşi, L-am iubit.

Acum trei ani, El ne-a lăsat oameni care să-I preaslăvească numele şi să-I fie martori în faţa naţiilor.

La vremea aceea, mi se spunea Toma Necredinciosul. Umbra bunicului meu încă mă copleşea şi de multe ori voiam să văd adevărul adeverindu-se şi căpătând trup.

Uneori puneam mâna pe propria rană ca să simt sângele şi abia după aceea credeam în propria durere.

Omul care iubeşte cu inima, dar păstrează o îndoială în sinea lui este doar un sclav pe o galeră, care doarme legat de vâsla lui şi visează libertatea până când biciul stăpânului îl deşteaptă.

Şi eu însumi am fost întocmai ca acel sclav şi am visat libertatea, dar somnul bunicului meu mă copleşea. Carnea mea avea nevoie de biciul zilei mele.

Chiar şi în prezenţa Nazarineanului închisesem ochii ca să nu-mi văd mâinile legate de vâslă.

Îndoiala este o durere prea singuratică pentru a şti că, de fapt, credinţa îi este frate geamăn.

Îndoiala este un copil pierdut, nefericit şi uitat de lume, şi chiar dacă mama lui, care l-a adus pe lume, l-ar găsi şi l-ar îmbrăţişa, el tot s-ar

trage îndărăt, temător şi precaut.

Căci îndoiala nu cunoaşte adevărul decât după ce rănile lui se vindecă şi se închid.

Eu m-am îndoit de Iisus până când El mi s-a adeverit şi până când am putut atinge cu mâna mea rănile Lui.

Atunci am crezut cu adevărat şi după aceea m-am lepădat de ziua de ieri şi de zilele de ieri ale strămoşilor mei.

Morţii din mine au îngropat morţii lor; iar cei vii vor trăi pentru Împăratul Uns, chiar pentru El, acela care a fost Fiul Omului.

Ieri mi s-a spus că trebuie să merg şi să rostesc numele Lui printre perşi şi hinduşi.

Mă voi duce. Şi din ziua de astăzi şi până în ultima zi a mea, Îl voi vedea pe Domnul meu înălţându-se maiestuos şi îl voi auzi rostindu-Şi cuvintele Sale.

ELMADAM LOGICIANUL

Iisus prigonitul

M-AŢI RUGAT SĂ VĂ VORBESC despre Iisus Nazarineanul, şi am a vă spune multe, dar încă nu a sosit vremea. Cu toate acestea, orice v-aş zice acum despre El, acela este adevărul; căci orice vorbire este zadarnică, dacă nu dezvăluie adevărul.

Priviţi un om neiubitor de ordine, pornit împotriva oricărei ordini; un cerşetor care se împotriveşte oricăror posesiuni lumeşti; un beţiv care se simte bine doar în tovărăşia răufăcătorilor şi asupriţilor.

El nu a fost fiul trufaş al statului, nici cetăţeanul protejat al imperiului; aşadar, El a dispreţuit deopotrivă Statul şi Imperiul.

A voit să trăiască la fel de liber şi de lipsit de îndatoriri precum păsările cerului, iar pentru asta, vânătorii l-au doborât la pământ cu săgeţi.

Nimeni nu poate desfereca zăgazurile strămoşilor săi fără să se înece. Aceasta este legea. Şi, pentru că Nazarineanul a încălcat legea, El şi susţinătorii Lui necugetaţi au fost nimiciţi.

Şi au trăit mulţi alţii ca El, oameni care au voit să schimbe cursul destinului nostru.

Ei înşişi s-au schimbat şi ei au fost cei ce au pierdut.

Există o viţă fără struguri şi care creşte pe zidurile cetăţii. Se caţără în sus şi se agaţă de piatră. Dacă acea viţă ar zice în sinea ei: „Cu puterea şi greutatea mea voi nimici aceste ziduri“, ce ar spune alte plante? Sigur ar râde de neghiobia ei.

Eu unul nu pot decât să râd de acest om şi de ucenicii Lui prost sfătuiţi.

UNA DINTRE MARII

Despre tristeţea Lui şi zâmbetul Lui

ŢINEA ÎNTOTDEAUNA CAPUL SUS, iar în ochii Lui se vedea mereu văpaia Lui Dumnezeu.

Era adesea trist, însă tristeţea lui era bunătatea arătată celor în durere şi tovărăşia acordată celor singuri.

Când zâmbea, zâmbetul Lui era precum foamea celor ce tânjesc după necunoscut. Era precum colbul de stele ce cade pe pleoapele copiilor. Şi era precum o îmbucătură de pâine ce alunecă pe gâtlej.

Era trist, însă era o tristeţe care se ridica spre buze şi devenea zâmbet.

Era ca un văl de aur în pădure, când toamna coboară peste lume. Şi uneori semăna cu lumina lunii pe malurile unui lac.

Zâmbea, de parcă buzele Lui cântau la o nuntă.

Şi, cu toate acestea, El avea pe faţă tristeţea înaripatei ce nu voieşte să se înalţe deasupra suratelor ei.

RUMANOUS, UN POET GREC

Iisus, poetul

ERA POET. EL A VĂZUT în locul ochilor noştri şi a auzit în locul urechilor noastre, iar cuvintele noastre nerostite s-au aflat pe buzele Lui; iar degetele Lui au atins ceea ce noi nu am putut pipăi.

Din inima Lui zburau nenumărate păsări cântătoare către miazănoapte şi miazăzi, şi florile mici de pe pantele dealurilor făceau paşii Lui să se oprească din drumul spre ceruri.

Deseori L-am văzut aplecându-Se ca să atingă firele de iarbă. Iar în inima mea L-am auzit spu-nând: „Lucruri mici şi verzi, veţi merge cu Mine în împărăţia Mea, precum stejarii din Besan şi cedrii din Liban.“

Iubea toate lucrurile frumoase, chipurile sfioase de copii şi mirul, şi tămâia de la miazăzi.

Iubea rodia ori o cană cu vin ce I se dădea din preaplinul inimii; nu avea importanţă dacă Îi era oferită de un străin într-un han ori de vreo gazdă bogată.

Şi iubea florile de migdal. L-am văzut strângându-le în mâinile Lui şi acoperindu-Şi faţa cu petale, de parcă ar fi vrut să îmbrăţişeze cu dragostea Lui toţi copacii din lume.

A cunoscut marea şi cerurile; şi a vorbit de perlele a căror lumină nu este din astă lumină, şi de stele ce se află dincolo de noaptea noastră.

A cunoscut munţii aşa cum îi cunosc vulturii, şi văile, aşa cum sunt ele cunoscute pâraielor şi izvoarelor. Şi exista un deşert în tăcerea Lui şi o grădină în vorbirea Lui.

Da, El era un poet a cărui inimă sălăşluia într-un umbrar aflat deasupra înălţimilor, iar cântecele Lui, deşi cântate pentru urechile noastre, erau cântate şi pentru alte urechi, pentru oameni din altă ţară, unde viaţa este veşnic tânără şi unde este mereu zori de zi.

Cândva, m-am socotit şi eu poet, dar când m-am aflat dinaintea Lui în Betania, am înţeles ce înseamnă să ai un instrument cu o singură coardă în faţa cuiva care poate cânta la toate instrumentele. Pentru că în glasul Lui erau şi râsul tunetului, şi lacrimile ploii, şi dansul vesel al copacilor în vânt.

Şi de când am înţeles că lira mea nu are decât o strună şi că vocea mea nu ţese nici amintirile de ieri, nici speranţele de mâine, mi-am pus deoparte lira şi voi păstra tăcerea. Dar întotdeauna la crepuscul voi auzi şi voi asculta Poetul, care este domn peste toţi poeţii.

LEVI, UN UCENIC

Despre cei care au voit să Îl întărâte pe Iisus

PE LA UN FAPT de seară, El a trecut prin faţa casei mele, iar inima a început a-mi bate mai repede în piept.

El mi-a vorbit, zicându-mi: „Vino, Levi, de mă urmează.“

Iar eu L-am urmat în acea zi.

Iar la apus în ziua următoare, L-am rugat să intre în casa mea şi să-mi fie oaspete. Iar El şi prietenii Lui mi-au trecut pragul şi ne-au binecuvântat pe mine şi pe soaţa, şi pe copiii mei.

Şi am avut şi alţi oaspeţi. Aceştia erau oameni ai legii şi învăţaţi, dar ei nu L-au avut pe El la inimă.

Şi când şedeam în jurul mesei, unul dintre oamenii legii L-a întrebat pe Iisus: „Este adevărat că Tu şi ucenicii Tăi nesocotiţi legea şi faceţi focuri în ziuade Sabat?

Iar Iisus i-a răspuns, zicând: „Adevărat că facem focuri în ziua de Sabat. Am voi să dăm foc zilei de Sabat şi am arde cu atingerea noastră miriştea uscată a tuturor zilelor.“

Şi un altul a zis: „Ni s-a adus la cunoştinţă că bei vin la han cu cei necuraţi.“

Iar Iisus i-a răspuns: Da, şi în asta găsim alinare. Oare nu am venit aici ca să împărţim pâinea şi vinul cu acei neîncoronaţi şi desculţi dintre voi?

Puţini, da, prea puţini sunt puii golaşi care cutează să înfrunte vântul, şi mulţi sunt cei cu aripe şi crescuţi deplin, care nu îndrăznesc să lase cuibul.

Iar noi îi hrănim pe toţi cu ciocul nostru, deopotrivă pe cei leneşi şi pe cei iuţi.“

Iar un altul a zis: „Oare nu mi s-a spus că Tu aperi târfele din Ierusalim?“

Atunci parcă am văzut pe chipul lui Iisus înălţimile stâncoase ale Libanului, iar El a răspuns: „Este adevărat.

În ziua judecăţii, aceste femei se vor înălţa dina-intea tronului Tatălui Meu, iar ele se vor fi spălat de

păcate cu propriile lacrimi. Însă voi veţi rămâne jos, apăsaţi de lanţurile propriei judecăţi.

Babilonul nu a fost nimicit de târfele lui; Babilonul s-a prăbuşit în cenuşă pentru ca ochii făţarnicilor să nu mai vadă lumina zilei.“

Şi alţii ar fi voit să-L întrebe, dar eu am făcut un semn şi i-am rugat să se stăpânească, fiindcă ştiam că El îi va izgoni; şi doar şi aceia erau oaspeţi ai mei şi nu aş fi voit să fie ruşinaţi.

Când s-a făcut miezul nopţii, învăţaţii au plecat de la casa mea, iar sufletele lor şchiopătau.

Atunci am închis ochii şi am văzut, ca într-o viziune, şapte femei înveşmântate în alb, stând în jurul lui Iisus. Acestea îşi ţineau braţele încrucişate peste piept şi capetele plecate, iar eu am privit adânc în negurile visului meu şi am văzut faţa uneia dintre cele şapte femei, iar aceasta a strălucit în întunericul meu.

Era chipul unei târfe care trăia la Ierusalim.

Apoi am deschis ochii şi L-am privit, iar El mi-a zâmbit mie şi celor care nu plecaseră de la masă.

Iar eu am închis iarăşi ochii şi în lumină am văzut şapte bărbaţi înveşmântaţi în straie albe, aşezaţi în jurul Lui. Şi am văzut faţa unuia dintre ei.

Era faţa unui tâlhar care a fost mai apoi răstignit de-a dreapta Lui.

Iar mai târziu, Iisus şi tovarăşii Lui au plecat din casa mea, şi au pornit pe drum.

O VĂDUVĂ DIN GALILEEA

Iisus cel crud

FIUL MEU A FOST PRIMUL şi singurul meu născut. A trudit pe lotul nostru şi a fost mulţumit până când L-a auzit pe bărbatul numit Iisus vorbind mulţimii.

Apoi fiul meu a devenit peste noapte altul, de parcă un nou duh, străin şi necurat, îi îmbrăţişase duhul propriu.

A lăsat de izbelişte câmpul şi grădina, şi m-a părăsit pe mine. A devenit un om de nimic, o creatură rătăcitoare.

Acel Iisus din Nazaret a fost un om rău, pentru că un om bun nu desparte un fiu de mama lui.

Ultimul lucru pe care mi l-a spus copilul meu a fost: „Plec cu unul dintre ucenicii Lui spre Ţinutul de Miazănoapte. Viaţa mea este dăruită Nazarineanului. Tu m-ai adus pe lume, şi pentru aceasta îţi sunt recunoscător. Dar trebuie să plec. Nu te las oare cu pământul nostru bogat şi cu tot argintul şi aurul? Nu voi lua nimic în afară de acest strai şi de acest toiag.“

Aşa a vorbit fiul meu, apoi a plecat.

Iar acum romanii şi preoţii L-au prins pe Iisus şi L-au pus pe cruce; şi bine au procedat aceştia.

Un om care desparte pe mamă de fiul ei nu poate fi dumnezeiesc.

Bărbatul care ne trimite copiii în cetăţile neevreieşti nu poate fi prietenul nostru.

Ştiu că fiul meu nu se va întoarce la mine. Am văzut asta în ochii lui. Iar pentru aceasta Îl urăsc pe Iisus din Nazaret, care a făcut ca eu să rămân singură, cu câmpul nearat şi cu grădina ofilită.

Şi îi urăsc pe cei care Îl laudă.

Nu cu multe zile în urmă, mi s-a spus că Iisus ar fi zis cândva: „Tatăl meu şi mama mea, şi fraţii mei sunt cei care Îmi aud cuvântul şi Mă urmează.“

Dar de ce trebuie ca fiii să-şi părăsească mamele ca să Îl urmeze pe El?

Şi de ce trebuie ca laptele de la sânul meu să fie uitat pentru o fântână din care încă nimeni nu a gustat? Şi căldura braţelor mele să fie uitată pentru Ţinutul de Miazănoapte, rece şi neprimitor?

Da, Îl urăsc pe Nazarinean şi Îl voi urî până la sfârşitul zilelor, pentru că El m-a jefuit de primul meu născut, de singurul meu fiu.

IUDA, VĂRUL LUI IISUS

Despre moartea lui Ioan Botezătorul

ÎNTR-O NOAPTE DIN LUNA AUGUST, ne aflam cu Domnul pe o câmpie stearpă, nu departe de lac. Locului i se spusese de cei din vechime Câmpia Golgotei.

Şi Iisus stătea lungit în iarbă şi privea stelele.

Şi dintr-odată, doi bărbaţi s-au năpustit spre noi într-un suflet. Păreau să sufere cumplit şi s-au prăbuşit la picioarele lui Iisus.

Iar Iisus S-a ridicat în picioare şi a întrebat: „De unde veniţi?“

Şi unul din oameni a răspuns: „De la Machaereus.“

Iar Iisus S-a uitat la el şi a fost tulburat, apoi a întrebat: „Ce s-a întâmplat cu Ioan?“

Iar omul a zis: „A fost ucis astăzi. I s-a tăiat capul în celula lui din temniţă.“

Atunci Iisus Şi-a înălţat fruntea. Şi S-a depărtat puţin de noi. După o vreme, a revenit în mijlocul nostru.

Şi a zis: „Regele ar fi putut să-l ucidă pe profet şi până acum. Adevărat că regele a făcut pe plac supuşilor săi. Regii de odinioară nu întârziau când trebuia să dea capul unui profet vânătorilor de capete.

Nu îl jelesc pe Ioan cât îl jelesc pe Irod, care a îngăduit ca sabia să cadă pe grumazul lui Ioan. Sărmanul rege, e ca un animal prins şi dus de frânghia legată de un belciug pus în nas.

Sărmanii tetrarhi mărunţi, pierduţi în propria neştiinţă, căci se împiedică şi se prăbuşesc la pământ. Şi ce poţi prinde într-o mare moartă decât peşti morţi?

Nu le port ură regilor. Să-i lăsăm să domnească peste oameni, dar numai dacă sunt mai înţelepţi decât ei.“

Şi Domnul S-a uitat la feţele întristate ale celor doi, apoi S-a uitat la noi şi a vorbit iarăşi, zicând: „Ioan s-a născut cu o rană, iar sângele rănilor lui a curs odată cu cuvintele lui. El era libertatea care încă nu s-a liberat de sine şi era răbdător doar cu cei drepţi şi neaplecaţi.

El a fost cu adevărat o voce care a strigat în ţara surzilor; şi l-am iubit în durerea şi singurătatea lui.

Şi i-am iubit mândria care îşi dă capul sabiei înainte de a ceda ţărânii.

Adevăr vă spun vouă că Ioan, fiul lui Zaharia, a fost ultimul din neamul lui şi, la fel ca şi strămoşii lui, a fost ucis între pragul templului şi altar.“

Apoi Iisus S-a îndepărtat iarăşi de noi.

Apoi El S-a întors şi a zis: „Dintotdeauna s-a întâmplat ca aceia care domnesc vreme de un ceas să îi ucidă pe cârmuitorii de ani. Şi mereu aceştia vor ţine judecată şi vor condamna omul încă nenăscut şi vor hotărî moartea lui înainte ca el să fi comis vreo fărădelege.

Fiul lui Zaharia va trăi alături de Mine în împărăţia Mea, iar zilele lui vor fi nenumărate.“

Apoi S-a întors către ucenicii lui Ioan şi a zis: „Orice faptă îşi are viitorul ei. Eu însumi aş putea fi viitorul acestei fapte. Întoarceţi-vă la prietenii prietenilor Mei şi spuneţi-le că voi fi cu dânşii.“

Iar cei doi bărbaţi au plecat şi au păşit cu inimile mai puţin îngreunate.

Apoi Iisus S-a aşezat din nou jos pe iarbă şi Şi-a întins braţele şi a privit iarăşi spre stele.

Era târziu. Şi stăteam întins nu departe de El şi aş fi voit să mă odihnesc, însă era o mână ce bătea la poarta somnului meu, şi am rămas treaz până când Iisus şi zorile m-au chemat să pornesc din nou la drum.

BĂRBATUL DIN DEŞERT

Despre zarafi

ERAM UN STRĂIN ÎN IERSUSALIM. Venisem în Oraşul Sfânt ca să văd marele templu şi să aduc o jertfă pe altarul lui, pentru că soaţa mea dăruise tribului doi gemeni.

Iar după ce am adus ofranda, am rămas în porticul templului privind către zarafi şi către cei ce vindeau porumbei de jertfe şi ascultând zarva mare din curte.

Şi cum stăteam acolo, deodată a apărut un om în mijlocul schimbătorilor de bani şi al celor care vindeau porumbei.

Era un bărbat impunător şi a apărut pe negândite.

În mâna stângă ţinea un bici împletit din piele de capră; şi El S-a apucat să răstoarne mesele zarafilor şi să îi izbească pe neguţătorii de păsări cu biciul.

Şi L-am auzit spunând cu glas puternic: „Lăsaţi păsările acestea să fie ale cerului, care le este şi cuib.“

Şi bărbaţi, şi femei au fugit dinaintea chipului Său, iar El S-a mişcat printre dânşii aşa cum vântul goneşte vârtej printre dunele de nisip.

Şi toate acestea s-au petrecut într-o clipită, iar apoi curtea templului s-a golit de schimbătorii de bani. Doar un om a rămas acolo singur, iar ucenicii Lui au rămas la distanţă.

Apoi am întors capul şi am mai văzut un bărbat în porticul templului. Şi m-am îndreptat spre el şi l-am întrebat: „Cine era omul care se înalţă singur, aproape ca un alt templu?“ Iar el mi-a răspuns: „Acesta este Iisus din Nazaret, un profet care a apărut de curând în Galileea. Aici, la Ierusalim, toţi oamenii Îl urăsc.“

Iar eu am zis: „Inima mea a fost îndeajuns de puternică pentru a fi una cu biciul Lui şi îndeajuns de moale ca să mă aşez la picioarele Lui.“

Şi Iisus S-a întors către ucenicii Lui care Îl aşteptau. Însă înainte ca El să ajungă la dânşii, trei dintre porumbeii templului au revenit în zbor, iar unul I s-a aşezat pe umărul stâng, iar ceilalţi doi s-au aşezat la picioarele Lui. Iar El l-a atins pe fiecare dintre ei cu iubire. Apoi S-a îndepărtat şi a fost urmat de nenumăraţi oameni.

Spuneţi-mi, dar, ce putere a avut El să atace şi să împrăştie sute de bărbaţi şi femei, fără ca aceştia să I se împotrivească? Mi s-a spus că toţi Îl urăsc, însă nimeni nu I-a pus stavilă în acea zi. Oare El smulsese colţii urii în drumul Lui către curtea templului?

PETRU

Despre viitorul adepţilor Lui

ODATĂ, LA APUSUL SOARELUI, Iisus ne-a dus în satul Betsaida. Eram cu toţii osteniţi, iar pe noi se aşternuse colbul drumului. Şi am ajuns la o casă mare, aflată în mijlocul unei grădini, iar stăpânul ei stătea la poartă.

Iar Iisus i-a spus: „Aceşti oameni sunt osteniţi şi au răni la picioare de atâta mers pe jos. Îngăduie-le să doarmă în casa ta. Noaptea este rece şi ei au nevoie de căldură şi odihnă.“

Iar bogatul a zis: „Nu le voi îngădui să doarmă în casa mea.“

Şi Iisus a zis: „Îngăduie-le atunci să doarmă în grădină.“

Iar omul a răspuns: „Ba nu, nu vor dormi în grădina mea.“

Atunci Iisus S-a întors către noi şi ne-a zis: „Acesta este viitorul vostru, iar ziua de azi este la fel ca ziua de mâine. Toate uşile vă vor fi închise în faţă şi nici măcar grădinile ce se află sub stele nu pot sluji ca pat pentru voi.

Dacă picioarele voastre vor mai răbda puţin să bată drumul şi Mă urmaţi, s-ar putea să găsim un vas cu apă pentru picioare şi un pat, şi poate chiar pâine şi vin. Dar dacă se va întâmpla să nu găsim nici unul dintre aceste lucruri, nu uitaţi că aţi traversat unul dintre deşerturile Mele.

Veniţi, să mergem mai departe.“

Iar bărbatul bogat a fost tulburat şi s-a schimbat la faţă, şi a murmurat către sine cuvinte pe care nu le-am putut auzi; şi s-a furişat îndepărtându-se de noi şi s-a întors în grădina lui.

Iar noi L-am urmat pe Iisus pe drum.

MELACHI DIN BABILON, ASTRONOM

Minunile lui Iisus

MĂ ÎNTREBAŢI DE MINUNILE lui Iisus.

La mii şi mii de ani, soarele şi luna, şi acest pământ, şi toate planetele lui surori se aşază în linie dreaptă şi se sfătuiesc o clipă laolaltă.

Apoi se despart încetul cu încetul şi aşteaptă trecerea altor mii de ani.

Nu există minuni în afara anotimpurilor, dar nici eu şi nici voi nu cunoaştem toate anotimpurile. Şi dacă un anotimp prinde fiinţă sub chipul unui om?

În Iisus S-au adunat, potrivit legii, elementele trupurilor noastre şi ale visurilor noastre. Tot ce era etern înainte de El, a devenit trecător în El.

Se spune că El le-a redat vederea orbilor şi darul mersului celor ologi, şi că a gonit diavolii din smintiţi.

Probabil că orbirea este doar un gând întunecat, care poate fi înlăturat printr-un gând arzător. Poate că un mădular uscat nu este decât lenea care poate fi îmboldită şi grăbită prin energie. Şi pesemne că diavolii, aceste elemente neliniştite din viaţa noastră, sunt izgoniţi de îngerii păcii şi ai seninătăţii.

Se spune că i-a readus pe morţi la viaţă. Dacă îmi puteţi spune ce este moartea, atunci eu vă voi spune ce este viaţa.

Pe un câmp am privit o ghindă, un lucru atât de neclintit şi parcă fără de nici un folos. Şi primăvara am văzut cum ghinda aceea a prins rădăcină şi s-a înălţat, fiind începutul unui stejar ce se îndrepta spre soare.

Sigur că veţi socoti asta un miracol, însă acel miracol se înfăptuieşte de o mie de mii de ori în lâncezeala fiecărei toamne şi în patima fiecărei primăveri.

De ce acelaşi lucru nu se petrece şi în inima omului? Anotimpurile

nu se pot întâlni în mâna sau pe buzele Celui Uns?

Dacă Dumnezeul nostru a dat pământului arta de a cuibări sămânţa cât aceasta pare a fi moartă, atunci de ce nu ar face El ca inima omului să insufle viaţă în altă inimă, chiar într-o inimă ce pare moartă?

Am vorbit despre miracole pe care le socotesc neînsemnate în comparaţie cu miracolul mai mare, care este însuşi Omul, Deschizătorul de Drumuri, omul care mi-a transformat zgura în aur, care m-a învăţat cum să îi iubesc pe cei ce mă urăsc şi, făcând asta, să aduc mângâiere şi vise dulci somnului meu.

Acesta este miracolul vieţii mele.

Sufletul mi-a fost orb, iar sufletul mi-a fost beteag. Am fost stăpânit de spirite neliniştite şi am fost ca mort.

Dar acum văd limpede şi merg drept. Am atins pacea şi trăiesc pentru a-mi mărturisi propria fiinţă în fiecare ceas al zilei.

Iar eu nu sunt unul dintre susţinătorii Lui. Nu sunt decât un bătrân astronom care cutreieră spaţiul o dată pe anotimp şi care ar vrea să respecte legea şi miracolele acesteia.

Iar eu sunt la crepusculul timpului meu, dar ori de câte ori voi căuta începutul său, voi căuta tinereţea lui Iisus.

Şi vârsta va căuta pe vecie tinereţea. În mine, cunoaşterea este aceea care acum caută viziunea.

UN FILOZOF

Despre uimire şi frumuseţe

CÂND S-A AFLAT ALĂTURI DE NOI, El S-a uitat la noi şi la lumea noastră cu ochi miraţi, căci ochii Lui nu erau acoperiţi de vălul anilor şi tot ce vedea îi apărea limpede în lumina tinereţii Lui.

Cu toate că ştia prea bine adâncimea frumuseţii, El S-a lăsat mereu surprins de pacea şi măreţia acesteia; şi tot El a stat dinaintea pământului aşa cum primul om a stat dinaintea primei zile.

Noi, cei ale căror simţuri au fost întunecate, privim în plină zi şi, cu toate acestea, tot nu vedem. Ducem mâna pâlnie la urechi, dar nu auzim nimic; şi ne întindem braţele în faţă, dar nu atingem nimic. Deşi ardem toată tămâia Arabiei, mergem pe drumul nostru şi nu mirosim nimic.

Nu vedem plugarul care se întoarce de pe câmp la căderea serii; nici nu auzim fluierul păstorului când

îşi duce turma la stână, nici nu ne întindem braţele ca să atingem apusul soarelui; iar nările noastre nu mai tânjesc după parfumul trandafirilor din Şaron.

Nu, noi nu-i cinstim regii pe fără împărăţii; nici nu auzim sunetul harpelor decât atunci când strunele lor sunt ciupite de degete; şi nici nu vedem copilul care se joacă în livada noastră de măslini, socotindu-l un măslin tânăr. Iar toate cuvintele trebuie să se ridice de pe buze de carne, căci altfel ne vedem unii pe alţii muţi şi surzi.

În adevăr, mulţi privesc, dar puţini văd, şi mulţi ascultă, dar nu aud; mâncăm şi bem, dar fără a gusta. Şi aici se află deosebirea dintre Iisus din Nazaret şi noi.

Simţurile Lui s-au împrospătat mereu, iar pentru El lumea a fost tot timpul nouă.

Pentru El, bâiguiala unui copilaş nu a fost decât ţipătul întregii lumi, în vreme ce pentru noi el a rămas doar o bâiguială fără noimă.

Pentru El, rădăcina unei brânduşe era dorul de Dumnezeu, în vreme ce pentru noi ea rămâne doar o rădăcină oarecare.

URIE, UN BĂTRÂN DIN NAZARET

Era un străin între noi

EL A FOST DOAR UN STRĂIN între noi, iar viaţa Lui a rămas ascunsă sub văluri întunecate.

El nu a călcat pe drumul Dumnezeului nostru, ci a urmat calea celor necuraţi şi infami.

Copilăria Lui a fost încinsă ca iarba uscată care se aprinde noaptea.

Iar când a devenit bărbat, El a ridicat arma împotriva noastră, a tuturor.

Asemenea oameni sunt concepuţi la refluxul bunătăţii umane şi se nasc în vremuri păgâne de furtună. Iar în aceste furtuni, ei trăiesc doar o zi şi dispar pe vecie.

Nu vi-L mai amintiţi pe El, un tânăr trufaş care S-a certat cu bătrânii noştri înţelepţi şi a batjocorit demnitatea lor?

Şi nu uitaţi tinereţea Lui, când a trăit hrănindu-se doar din roadele muncii cu fierăstrăul şi dalta. Nu a voit să îi însoţească pe fiii şi pe fiicele noastre când mergeau să se veselească. Voia să umble singur.

Şi tot El nu a voit să răspundă la uralele celor care Îl aclamau, de parcă S-ar fi aflat deasupra noastră.

Şi eu L-am întâlnit o dată pe câmp şi L-am salutat, iar El doar a zâmbit, şi în zâmbetul Lui am văzut aroganţă şi insultă.

Nu multă vreme după aceea, fiica mea s-a dus cu tovarăşii ei la vie să culeagă strugurii şi a vorbit cu El, dar El nu i-a răspuns.

El a vorbit doar cu ceilalţi culegători de struguri, ca şi cum fiica mea nu s-ar fi aflat printre ei.

Când Şi-a părăsit poporul şi a devenit rătăcitor, vorbirea Lui a

devenit doar o bâiguială. Glasul Lui a fost ca o gheară în carnea noastră, iar sunetul vocii Lui ne dă încă dureri în amintiri.

A vorbit doar rău despre noi şi despre părinţii şi strămoşii noştri. Iar limba Lui a căutat să ne atingă piepturile ca o săgeată otrăvită.

Acesta a fost Iisus.

Dacă mi-ar fi fost fiu, L-aş fi trimis dimpreună cu legiunile romane în Arabia şi l-aş fi implorat pe comandant să-L pună pe El în primul rând al bătăliei, astfel ca arcaşii duşmanului să-L lovească pe El şi să mă elibereze de obrăznicia Lui.

Însă eu nu am nici un fiu. Şi probabil că ar trebui să fiu recunoscător pentru asta. Căci ce s-ar fi întâmplat dacă fiul meu ar fi fost duşman al propriului popor, iar părul meu alb ar căuta acum cu ruşine spre ţărână, iar barba mea ar fi umilită?

NICODEMUS, POETUL

Despre neghiobi şi înşelători

MULŢI SUNT NEGHIOBII CARE SPUN că Iisus a stat în propria cale şi S-a împiedicat pe Sine; că El nu Şi-a cunoscut propriile gânduri şi că, necunoscându-le, S-a înşelat.

Adevărat, multe sunt bufniţele care nu ştiu să cânte altceva decât bu-hu-hu.

Dar şi voi, şi eu îi ştim pe cei care înşală slujindu-se de cuvinte, care cinstesc doar un mincinos mai mare decât ei, oameni care îşi poartă capul în coş până în piaţă şi îl vând celui ce oferă mai mult.

Îi cunoaştem pe pigmeii care îl calcă în picioare pe cel venit din cer. Şi ştim ce va spune buruiana despre stejar şi despre cedru.

Îi deplâng pe cei care nu se pot înălţa până pe culmi.

Îmi este milă de ghimpele veştejit ce gelozeşte ulmul care înfruntă anotimpurile.

Dar mila, deşi înveşmântată în regretul tuturor îngerilor, nu le poate aduce lumina.

Cunosc sperietoarea de ciori ale cărei straie cuprinse de putreziciune flutură pe tarlaua cu porumb, însă ea este moartă pentru porumb ori pentru vântul care cântă.

Cunosc păianjenul fără de aripi care ţese o pânză pentru toate vieţuitoarele ce zboară.

Îi cunosc pe cei pricepuţi, pe cei ce suflă din trâmbiţe şi pe cei ce bat tobele, care în hărmălaia şi zgomotul făcute de ei înşişi nu pot auzi nici ciocârlia, nici vântul dinspre răsărit ce suflă prin pădure.

Îi ştiu pe aceia care vâslesc împotriva tuturor torentelor, fără însă a le găsi izvoarele, care gonesc laolaltă cu toate râurile, dar niciodată nu îndrăznesc să se azvârle în mare.

Îl cunosc pe acela care îşi oferă mâinile nepricepute celui care construieşte un templu, iar când mâinile lui nepricepute sunt respinse, spune în bezna sufletului său: „Voi dărâma tot ce va fi înălţat.“

Îi cunosc pe toţi aceştia. Căci ei sunt oamenii care neagă că Iisus a spus într-o zi: „Eu vă aduc vouă pacea“, iar în altă zi: „Vă aduc sabia.“

Ei nu sunt în stare să priceapă că, de fapt, El a zis: „Aduc pace oamenilor de bună-credinţă şi las sabia între cel ce voieşte pacea şi cel ce doreşte sabia.“

Ei se miră că acela care a zis: „Împărăţia Mea nu este de pe acest pământ“ a zis şi: „Daţi-i cezarului ceea ce este al cezarului“; şi nu ştiu că, dacă ar fi liberi să intre în împărăţia patimii lor, nu trebuie să se împotrivească paznicului nevoilor lor. Aceştia merită să plătească taxa pentru a pătrunde în cetate.

Există oameni care spun: „A predicat bunătatea şi blândeţea şi iubirea filială, însă El nu a dat ascultare mamei şi fraţilor Lui când aceştia L-au căutat pe străzile Ierusalimului.“

Ei nu ştiu că mama şi fraţii Lui, în teama lor iubitoare, ar fi preferat ca El să Se întoarcă la bancul de dulgher, în vreme ce El ne deschidea ochii spre zorii unei noi zile.

Mama şi fraţii Lui ar fi preferat ca El să trăiască în umbra morţii, dar El a sfidat moartea pe dealul de acolo, ca să poată trăi în amintirea noastră neadormită.

Cunosc aceşti soboli care îşi sapă galerii către nicăieri. Oare nu sunt ei aceia care Îl acuză pe Iisus că S-a slăvit pe Sine prin faptul că a spus mulţimii: „Eu sunt calea şi poarta către mântuire,“ şi S-a numit pe Sine Viaţa şi Învierea?

Însă Iisus nu a pretins mai mult decât luna mai în clipele ei de mare putere.

Oare trebuia ca El să nu rostească adevărul limpede fiincă era atât de orbitor?

A spus cu adevărat că El e Calea şi Viaţa şi Învierea inimii; iar eu voiesc a fi martor al adevărului Său.

Nu-ţi aminteşti de mine, Nicodemus, cel care nu credea în nimic, ci doar în legi şi se simţea mereu supus regulilor?

Căci uită-te la mine acum, un om care păşeşte alături de viaţă şi râde odată cu soarele din prima clipă când acesta zâmbeşte pe munte până când se duce la culcare înapoia dealurilor.

De ce te opreşti dinaintea cuvântului „mântuire“? Căci eu prin El mi-am atins mântuirea.

Nu-mi pasă de ceea ce mi se va întâmpla mâine, pentru că ştiu că Iisus mi-a grăbit somnul şi a făcut din visele mele îndepărtate tovarăşi şi prieteni de drum.

Sunt oare un om mai neînsemnat pentru că dau crezare unuia mai mare decât mine?

Graniţa din carne şi oase a căzut când Poetul din Galileea mi-a vorbit; iar eu am fost susţinut de un duh şi m-am simţit înălţat pe piscuri, iar când au ajuns în aer, aripile mele au învăţat cântecul patimii.

Iar când am descălecat de pe vânt şi aripile mele au fost retezate în sanhedrin, chiar şi coastele mele, aripile mele fără pene au păstrat şi păzit cântecul. Şi nici măcar toată sărăcia deşertului nu mă poate prăda de comoara mea.

Am vorbit îndeajuns. Să-i lăsăm pe surzi să îngroape zumzetul vieţii în urechile lor surde. Eu sunt mulţumit cu sunetul lirei Lui, pe care El a ţinut-o la piept şi i-a atins strunele câtă vreme mâinile I-au fost ţintuite în cuie şi au sângerat.

IOSIF DIN ARIMATEEA

Cele două râuri din inima lui Iisus

EXISTAU DOUĂ FLUVII CARE CURGEAU prin inima Nazarineanului: râul rudeniei cu Dumnezeu, căruia El îi spunea Tată, şi fluviul extazului pe care El îl numea împărăţia lumii de deasupra.

Iar în singurătatea mea, m-am gândit la El şi am urmat aceste două fluvii din inima Lui. Pe malurile unuia, mi-am descoperit propriul suflet; iar uneori sufletul meu a fost cerşetor şi rătăcitor, iar alteori a fost o prinţesă în grădina ei.

Apoi am urmat celălalt râu din inima Lui şi în drumul meu am întâlnit pe cineva care fusese bătut şi prădat de aurul său, iar acesta zâmbea. Şi mai departe am văzut pe tâlharul care îl prădase, şi pe faţa acestuia erau lacrimi nevărsate.

Apoi am auzit murmurul acestor două râuri în sufletul meu şi m-am bucurat.

Când L-am vizitat pe Iisus cu o zi înainte ca Pilat din Pont şi bătrânii să fi pus mâna pe El, am stat îndelung de vorbă, iar eu I-am pus multe întrebări, iar El mi-a răspuns cu bunăvoinţă; iar când am plecat, am ştiut că El era Domnul şi Stăpânul acestui pământ al nostru.

A trecut multă vreme de când cedrul nostru a căzut, însă mirosul lui proaspăt durează şi va căuta să ajungă în cele patru colţuri ale pământului.

GEORGUS DIN BEIRUT

Despre străini

EL ŞI PRIETENII LUI se aflau în vâlceaua de pini de dincolo de gardul meu, iar El le vorbea.

Am rămas aproape de gard şi am ascultat. Şi am ştiut cine era El, căci faima Lui ajunsese pe aceste meleaguri înainte ca El să le calce.

Când a terminat de vorbit, m-am apropiat de El şi am zis: „Omule, vino cu aceşti oameni şi cinsteşte-mă pe mine şi acoperişul casei mele.“

Iar El mi-a zâmbit şi a spus: „Nu astăzi, prietene. Nu chiar astăzi.“

Şi era o binecuvântare în cuvintele Lui, iar glasul Lui m-a învăluit ca un strai într-o noapte friguroasă.

Apoi El S-a întors către prietenii Lui şi a spus: „Priviţi un om care nu ne socoteşte străini şi, cu toate că nu ne-a văzut până acum, ne invită să-i trecem pragul casei.

Adevărat că în împărăţia mea nu mai există străini. Viaţa noastră este doar viaţa tuturor celorlalţi, ce ne este dată ca să-i cunoaştem pe toţi oamenii, şi prin acea cunoaştere să îi iubim.

Faptele tuturor oamenilor nu sunt decât faptele noastre, atât cele ascunse, cât şi cele vădite.

Vă chem să nu fiţi un singur cuget, ci mai multe cugete, şi cel care are casa lui, şi cel fără de acoperiş deasupra capului, şi plugarul, dar şi vrabia ce culege grăunţa înainte ca ea să doarmă în pământ, şi dătătorul care dă cu mulţumire, şi primitorul care primeşte cu mândrie şi recunoştinţă.

Frumuseţea zilei nu se află doar în ceea ce vedeţi voi, ci în ceea ce văd şi alţi oameni.

Pentru aceasta v-am ales dintre cei mulţi care m-au ales pe Mine.“

Apoi El S-a întors către mine din nou, mi-a zâmbit şi a zis: „Spun aceste lucruri şi pentru tine, ca să ţi le aminteşti.“

Apoi eu L-am întrebat, zicând: „Doamne, nu vrei să-mi calci pragul casei?“

Iar El mi-a răspuns: „Îţi cunosc inima şi am trecut pragul casei tale mai încăpătoare.“

Şi când a plecat împreună cu ucenicii Lui, a zis: „Noapte bună şi fie să ai casa îndeajuns de încăpătoare, ca să-i adăposteşti în ea pe toţi rătăcitorii pământului.“

MARIA MAGDALENA

Gura Lui era ca miezul rodiei

GURA LUI ERA CA MIEZUL RODIEI, iar umbrele din ochii Lui erau adânci.

Şi era blând, ca un bărbat ce îşi cunoaşte puterea.

În visele mele am văzut regii pământului stând înfricoşaţi în prezenţa Lui.

Aş voi să vorbesc despre chipul Lui, dar cum să o fac?

Era ca noaptea fără întuneric şi ca ziua fără zgomotul zilei.

Era un chip trist şi era un chip bucuros.

Şi îmi amintesc bine cum odată El a înălţat mâna spre cer, iar degetele Lui desfăcute semănau cu ramurile unui ulm.

Şi îmi aduc aminte cum păşea seara. Nu mergea. El însuşi era un drum deasupra drumului; precum un nor deasupra pământului, care coboară ca să împrospăteze glia.

Dar când am rămas dinaintea Lui şi I-am vorbit, am văzut că era om, iar chipul Lui era puternic. Şi El mi-a zis: „Ce voieşti, Miriam?“

Nu am voit să-I răspund, dar aripile mele îmi învăluiau secretul, şi m-am simţit încălzită.

Şi pentru că nu mai înduram lumina Lui, m-am întors şi m-am îndepărtat, dar nu de ruşine. Eram doar sfioasă şi voiam să rămân singură, cu degetele Lui pe strunele inimii mele.

IOTAM DIN NAZARET, CĂTRE UN ROMAN

Despre viaţă şi fiinţă

PRIETENE, CA TOŢI CEILALŢI romani, tu preferi să concepi viaţa, decât să o trăieşti. Preferi să domneşti peste ţări, decât să fii condus de duh.

Preferi să cucereşti rase şi să fii blestemat de ele, în loc să stai la Roma şi să fii binecuvântat şi fericit.

Te gândeşti doar la armate mărşăluind şi la corăbii plutind pe mare.

Şi atunci, cum să Îl înţelegi pe Iisus din Nazaret, un om simplu şi singur, care a venit fără armate ori corăbii ca să întemeieze o împărăţie în inimi şi un imperiu în locurile goale din suflete?

Cum să Îl înţelegi pe omul care nu a fost un războinic, dar care a venit cu puterea atotputernicului cer?

Nu a fost un zeu, a fost un om ca noi înşine, dar în El, mirul pământului s-a înălţat ca să întâlnească tămâia cerului; iar în vorbele Lui, îngânările noastre au îmbrăţişat şoapta nevăzutului; în glasul Lui am auzit un cânt de neînchipuit.

Da, Iisus a fost om, nu zeu, şi de aceea ne mirăm şi suntem surprinşi.

Însă pe voi, romanii, nu vă uimesc decât zeii şi nici un om nu vă poate surprinde. Aşadar, nu Îl puteţi înţelege pe Nazarinean.

El Îşi are locul alături de cei tineri la minte, iar voi vă aveţi locul alături de bătrâni.

Voi ne cârmuiţi astăzi; dar să mai aşteptăm o zi.

Cine ştie dacă nu cumva acest om fără armate ori corăbii nu ne va cârmui mâine?

Pentru noi, cei care urmăm duhul, sudoarea noastră va fi de sânge câtă vreme vom călători în urma Lui. Dar Roma va sta ca un schelet înălbit de soare.

Vom suferi mult, dar vom îndura totul şi vom supravieţui. Dar Roma trebuie să se prefacă în ţărână.

Cu toate acestea, dacă Roma, când va fi umilită şi căzută, Îi va rosti numele, El va da ascultare vocii ei. Şi El va insufla o viaţă nouă în oasele ei, astfel ca ea să se înalţe din nou, o cetate între cetăţile pământului.

Dar El va face asta fără legiuni şi fără sclavi care să vâslească la galerele Lui. El va veni singur.

EFRAIM DIN IERIHON

Cealaltă nuntă

CÂND EL S-A ÎNTORS LA IERIHON, eu L-am căutat şi I-am spus: „Stăpâne, mâine fiul meu îşi va lua soţie. Te rog să vii la nuntă şi să ne cinsteşti, aşa cum ai cinstit şi nunta din Cana Galileii.“

Iar El a răspuns: „Este adevărat că am fost cândva oaspete la o nuntă, dar nu voiesc să mai fiu din nou oaspete. Acum sunt chiar Eu mirele.“

Iar eu am zis: „Te rog, Doamne, vino la nunta fiului meu!“

Iar El a zâmbit ca şi cum m-ar fi dojenit şi a zis: „De ce Mă chemi? Nu ai vin de ajuns?“

Iar eu am zis: „Butiile mele sunt pline, Doamne; dar Te rog să vii la nunta fiului meu.“

Atunci, El a zis: „Cine ştie? S-ar putea să vin, aş putea veni sigur, dacă inima ta va fi un altar în templul tău.“

A doua zi, fiul meu s-a căsătorit, dar Iisus nu a venit la nuntă. Şi, cu toate că am avut mulţi oaspeţi, am simţit că nu venise nimeni.

În adevăr, eu însumi, cel care-i întâmpina pe oaspeţi, nu eram acolo.

Probabil că inima mea nu fusese un altar când Îl invitasem pe El. Poate voisem o altă minune.

BARCA, UN NEGUŢĂTOR DIN TIR

Despre cumpărare şi vânzare

CRED CĂ NICI ROAMANII, NICI EVREII nu L-au înţeles pe Iisus din Nazaret, dar nici ucenicii care acum Îi preamăresc numele.

Romanii L-au ucis, iar asta a fost o rătăcire. Galileenii au făcut din El un zeu, iar asta este o greşeală.

Iisus era inima omului.

Am cutreierat cele Şapte Mări cu corăbiile mele şi m-am tocmit cu regi şi prinţi, şi cu înşelători, şi cu răi în pieţele din oraşe îndepărtate; dar n-am văzut niciodată un om care să îi înţeleagă pe neguţători aşa de bine ca El.

L-am auzit odată spunând această parabolă:

„Un neguţător şi-a părăsit ţara şi a plecat într-una străină. Avea doi servitori şi i-a dat fiecăruia câte un pumn de galbeni, spunând: «Aşa cum voi pleca eu departe, şi voi vă veţi duce să aveţi un câştig. Faceţi schimburi drepte şi aveţi grijă să vă slujiţi între voi atunci când daţi şi luaţi.»

Şi după un an, neguţătorul s-a întors.

Şi i-a întrebat pe cei doi servitori ce făcuseră cu galbenii.

Primul a zis: «Priveşte, Stăpâne, eu am cumpărat şi am vândut, şi am câştigat.»

Iar neguţătorul i-a răspuns: «Câştigul fie al tău, pentru că bine ai procedat şi ai dovedit credinţă faţă de mine şi faţă de tine.»

Apoi a venit în faţa lui celălalt servitor. «Stăpâne, m-am temut că voi pierde banii tăi; eu nici n-am cumpărat, nici n-am vândut. Priveşte, sunt toţi aici, în punga asta.»

Şi neguţătorul a luat galbenii şi a zis: «Mică ţi-e credinţa. E mai

bine să târguieşti şi să pierzi decât să nu încerci. Pentru că aşa cum vântul împrăştie seminţele şi aşteaptă apoi fructul, tot aşa trebuie să procedeze şi neguţătorii. Ar fi mai bine ca de azi înainte să îi slujeşti pe alţii.»“

Când Iisus a vorbit astfel, cu toate că nu era neguţător, El a dezvăluit taina negoţului.

În plus, parabolele Lui mi-au adus aminte de ţări mai îndepărtate decât cele în care călătorisem, şi totuşi mai apropiate de casă şi de bunurile mele.

Dar tânărul Nazarinean nu a fost un zeu; şi este păcat că ucenicii Lui caută să preschimbe un astfel de înţelept într-un zeu.

PHUMIAH, ÎNALTĂ PREOTEASĂ DIN SIDON

O invocaţie

Luaţi-vă harfele şi eu vă voi cânta.
Loviţi strunele, cele de aur şi argint;
Căci voiesc să-L cânt pe Omul curajos
Care a ucis balaurul din vale,
Apoi s-a uitat cu milă
La ceea ce ucisese.

Luaţi-vă harfele şi cântaţi alături de mine
Stejarul înalt de pe culme,
Omul cu inima cât cerul şi cu mâna cât oceanul,
Care a sărutat buzele palide ale morţii,
Dar tremură acum în faţa gurii vieţii.

Luaţi-vă harfele şi să cântăm
Netemătorul vânător de pe deal,
Care a însemnat fiara şi a slobozit săgeata fără să vadă.
Şi a adus cornul şi colţul
Jos, pe pământ.

Luaţi-vă harfele şi cântaţi cu mine
Bravul Tânăr care a cucerit cetăţile de pe munte,
Şi cetăţile câmpiei care se încolăceau precum şerpii în nisip.

El nu a luptat împotriva pigmeilor, ci împotriva zeilor
Care pofteau la carnea noastră şi erau însetaţi de sângele nostru.

Şi la fel ca primul Şoim Auriu
Are rivali doar vulturii;
Căci aripile Lui erau mari şi semeţe
Şi nu dominau alte paseri cu aripi mai mici.

Luaţi-vă harfele şi cântaţi cu mine
Cântecul sprinţar al mării şi stâncilor.
Zeii sunt morţi
Şi zac în nemişcare

Pe insula uitată a unei mări uitate.
Iar cel ce i-a ucis şade pe tronul Său.

El era doar un tânăr.
Primăvara încă nu-I dăruise o barbă deplină,
Iar vara Lui abia începuse pe ogorul Lui.
Luaţi-vă harfele şi cântaţi cu mine
Furtuna din pădure
Care frânge creanga uscată şi mlădiţa desfrunzită,
Însă trimite rădăcina vie să se cuibărească mai adânc la sânul pământului.

Luaţi-vă harfele şi cântaţi cu mine
Cântecul fără de moarte al Iubitului nostru.
Nu, fecioarele mele, opriţi-vă!
Lăsaţi harfele deoparte.
Nu Îl putem cânta acum.
Şoapta slabă a cântecului nostru nu poate atinge furtuna Lui,
Şi nici străpunge majestatea tăcerii Lui.

Lăsaţi-vă deoparte harfele şi strângeţi-vă în jurul meu,
Căci voiesc să repet cuvintele Lui către voi,
Şi voiesc să vă vorbesc despre faptele Lui,
Căci ecoul vocii Lui este mai adânc decât patima noastră.

VENIAMIN CĂRTURARUL

Lăsaţi-i pe morţi să-şi îngroape morţii

S-A SPUS CĂ IISUS A FOST DUSMANUL Romei şi al Iudeii.

Dar eu vă spun că Iisus n-a fost duşmanul nici unui om şi nici al vreunei rase.

L-am auzit spunând: „Păsările cerului şi culmile munţilor nu se uită la şerpii aflaţi în bortele lor întunecate.

Lăsaţi morţii să-şi îngroape morţii. Rămâneţi printre cei vii şi plutiţi în înalt.“

Eu nu am fost unul dintre ucenicii Lui. Am fost doar unul dintre cei mulţi care s-au dus după El, ca să Îi vadă chipul.

S-a uitat la Roma şi la cei ce suntem sclavii Romei, aşa cum un tată se uită la copiii lui care se joacă cu jucării şi se bat între dânşii pentru cea mai mare. Şi El a râs din înălţimea Lui.

A fost mai mare decât statul şi decât rasa omenească; a fost mai măreţ decât răscoala.

A fost singur şi singuratic, şi a fost o trezire.

A plâns toate lacrimile nevărsate de noi şi a zâmbit la revolta noastră.

A ştiut că Îi stătea în putere să Se nască împreună cu toţi cei care nu s-au născut încă şi să îi facă să vadă, nu cu ochii lor, ci cu vederea Lui.

Iisus a fost începutul unei noi împărăţii pe pământ, iar acea împărăţie va dăinui.

A fost fiul şi nepotul tuturor regilor care au întemeiat împărăţia duhului.

Şi doar împăraţii duhului au domnit peste lumea noastră.

ZAHEU

Despre soarta lui Iisus

CREDEŢI ÎN CEEA CE AUZIŢI vorbindu-se. Credeţi în cele nespuse, căci tăcerea oamenilor este mai aproape de adevăr decât vorbele lor.

Întrebaţi dacă Iisus ar fi putut scăpa de moartea Lui ruşinoasă, salvându-Şi astfel adepţii de persecuţii.

Eu vă răspund: Ar fi putut scăpa dacă ar fi voit asta, însă El nu a căutat adăpostul şi nici nu S-a gândit să-Şi apere turma de lupii nopţii.

El şi-a cunoscut soarta şi soarta iubitorilor Lui statornici. El a anunţat şi profeţit ce I se va întâmpla fiecăruia dintre noi. Nu Şi-a căutat moartea; dar a acceptat moartea aşa cum gospodarul ce îşi acoperă porumbul cu pământ acceptă venirea iernii, iar apoi aşteaptă primăvara şi recolta; şi aşa cum constructorul aşază cea mai mare piatră drept temelie.

Noi am fost oameni din Galileea şi de pe povârnişurile Libanului. Domnul nostru ne-ar fi putut conduce înapoi spre ţara noastră, ca să trăim cu tinerii Lui în grădina noastră, până când bătrâneţea ar fi venit să ne şoptească şi să ne readucă la anii noştri.

A existat ceva care să-I zăgăzuiască drumul înapoi spre templele satelor noastre, unde alţii citeau din profeţi şi apoi îşi dezvăluiau inimile?

Oare n-ar fi putut El spune: „Acum mă duc spre răsărit cu vânt dinspre apus“ şi, zicând acestea, să ne alunge cu un zâmbet pe buze?

Da, ar fi putut spune: „Întoarceţi-vă la neamurile voastre. Lumea nu este pregătită pentru Mine. Mă voi întoarce peste o mie de ani. Învăţaţi-vă copii să aştepte întoarcerea Mea.“

Ar fi putut face asta, dacă ar fi voit.

Dar El a ştiut că, pentru a înălţa templul cel nevăzut, trebuia să Se aşeze pe Sine drept piatră de temelie şi să ne aşeze pe noi în jur ca pietre

mărunte, cimentate aproape de El.

El a ştiut că seva copacului Său trebuie să se ridice din rădăcini şi El Şi-a turnat sângele peste rădăcinile copacului; iar pentru El, acesta nu a fost un sacrificiu, ci un câştig.

Moartea adevereşte. Moartea lui Iisus a adeverit viaţa Lui.

Dacă S-ar fi salvat de voi şi de duşmanii Lui, aţi fi fost cuceritorii lumii. De aceea, El nu a vrut să scape.

Doar cel ce doreşte totul va da totul.

Da, Iisus ar fi putut scăpa de duşmanii Lui şi ar fi trăit până la adânci bătrâneţi. Dar El a cunoscut trecerea anotimpurilor şi a voit să-Şi cânte cântecul Său.

Care om aflat faţă în faţă cu lumea înarmată nu s-ar lăsa cucerit o clipă de ideea că ar putea copleşi secolele?

Iar acum întrebaţi cine, în adevăr, L-a ucis pe Iisus, romanii ori preoţii din Ierusalim?

Nu L-au ucis nici romanii, nici preoţii. Întreaga lume a rămas în picioare ca să-L cinstească pe El, pe acea colină.

IONATAN

Între nuferi

ÎNTR-O ZI, EU ŞI IUBITA MEA vâsleam pe lacul cu ape dulci. Iar dealurile Libanului ne înconjurau.

Am trecut prin preajma sălciilor plângătoare, iar oglindirea lor în apă era adâncă în jurul nostru.

Şi, în vreme ce cârmeam lotca cu o vâslă, iubita mea şi-a luat alăuta şi a cântat astfel:

Ce floare în afara lotusului cunoaşte apele şi soarele?
Ce inimă în afara inimii lotusului cunoaşte atât cerul, cât şi pământul?
Priveşte, iubitul meu, floarea aurie ce pluteşte între adânc şi înalt,
Tot astfel cum eu şi tu plutim între o iubire ce a fost mereu
Şi va exista etern.

Înmoaie vâsla în apă, iubite,
Şi lasă-mă să ating strunele.
Să urmăm sălciile şi să nu uităm nuferii.
În Nazaret trăieşte un poet, iar inima Lui este asemenea lotusului.
El a văzut sufletul femeii,
Şi ştie că setea ei creşte din ape,
Iar nesaţul ei după soare se hrăneşte prin buzele ei.

Se spune că El păşeşte prin Galileea.
Eu spun că El vâsleşte cu noi.
Nu-I poţi vedea chipul, iubitule?
Nu vezi, acolo unde trunchiul salciei şi
oglindirea ei se întâlnesc,
Se mişcă şi El odată cu noi?

Iubitule, este bine să cunoşti tinereţea vieţii.
Este bine să îi cunoşti bucuria care cântă.
Aş voi ca tu să ţii mereu în mână vâsla,
Iar eu alăuta mea cu strune,

Acolo unde lotusul râde în soare,
Iar salcia se apleacă spre ape,
Iar glasul Lui se află pe strunele mele.

Înmoaie vâsla, iubitule,
Şi lasă-mă să ating strunele.
Există un poet în Nazaret
Care ne cunoaşte şi ne iubeşte pe amândoi.
Înmoaie vâsla, iubitule,
Şi lasă-mă să ating strunele.

ANA DIN BETSAIDA

Ea vorbeşte despre sora tatălui ei

SORA TATĂLUI MEU A PLECAT în tinereţe să trăiască într-o colibă din preajma vechii podgorii a tatălui ei.

A trăit singură, iar oamenii de la ţară o căutau cu bolile lor, iar ea îi lecuia cu ierburi verzi şi cu rădăcini, şi cu flori uscate la soare.

Iar ei au socotit-o înţeleaptă; dar mai erau unii care au spus că era vrăjitoare.

Într-o zi, tatăl meu mi-a spus: „Ia aceste pâini din grâu şi du-le surorii mele, dar ia şi acest clondir cu vin şi acest coş cu stafide.“

Şi a aşezat totul pe spinarea unui căluţ, iar eu am urmat drumul până ce am ajuns la podgorie şi la coliba unde stătea sora tatei. Iar ea s-a bucurat.

Şi cum stăteam împreună în răcoarea zilei, pe drum a trecut un bărbat, iar El a salutat-o pe sora tatei, spunând: „O seară bună îţi doresc şi binecuvântarea nopţii fie cu tine.“

Atunci ea s-a ridicat şi a rămas respectuoasă dinaintea Lui, şi a spus: „Bună seara, Stăpâne al tuturor duhurilor bune şi învingător al tuturor duhurilor rele.“

Bărbatul S-a uitat la ea cu ochi blânzi, apoi Şi-a urmat drumul.

Dar eu am râs în sinea mea. Am socotit că sora tatei îşi pierduse minţile. Acum ştiu că nu era nebună. Numai că eu nu înţelesesem.

Ea şi-a dat seama de râsul meu, cu toate că acesta a rămas nevăzut.

Şi ea mi-a vorbit, dar fără mânie. A zis: „Ascultă, fata mea, şi auzi-mă, şi ţine minte cuvintele pe care ţi le voi zice: omul care a trecut pe aici, precum umbra unei păsări ce zboară între soare şi pământ, va învinge împotriva cezarilor şi a imperiilor cezarilor. El Se va lupta cu taurul încornorat al Caldeei şi cu leul cu cap de om din Egipt, şi El îi va copleşi;

şi El va domni peste pământ.

Dar această ţară prin care calcă El acum se va nărui; iar Ierusalimul, care şade semeţ pe deal, se va îndepărta în fum, purtat de vântul nenorocirii.“

După ce ea a vorbit astfel, râsul meu a încremenit şi eu am rămas mută. Apoi am zis: „Cine este acest om şi din ce ţară şi din ce trib vine El? Şi cum îi va învinge El pe marii regi, şi imperiile marilor regi?“

Iar ea mi-a răspuns: „El S-a născut în această ţară, dar noi L-am plămădit în dorul nostru, încă de la începutul anilor. El aparţine tuturor triburilor, şi totuşi nici unuia. El va cuceri lumea cu cuvântul rostit de gura Lui şi cu flacăra duhului Său.“

Apoi, brusc, ea s-a ridicat şi a rămas ca o coloană de piatră; şi a spus: „Fie ca îngerul Domnului să mă ierte că am rostit şi acest cuvânt: El va fi ucis, iar tinereţea Lui va fi învelită în linţoliu, iar El va fi aşezat în tăcere alături de inima fără de grai a pământului. Iar fecioarele din Iudeea vor plânge pentru El.“

Apoi a ridicat mâna către cer şi a vorbit din nou, spunând: „Dar El va fi ucis doar trupeşte.

În duh, El Se va înălţa şi va păşi mai departe, conducându-i pe cei ce Îl urmează din această ţară, unde s-a născut soarele, către ţara unde soarele este ucis la vreme de seară.

Iar numele Lui va fi primul între oameni.“

Ea era o femeie bătrână care profeţea când spunea aceste lucruri, iar eu eram doar o fetiţă, un câmp nearat, o piatră ce nu fusese aşezată într-un zid.

Dar tot ce vedea ea în oglinda minţii ei a ajuns să se adeverească încă în cursul vieţii mele.

Iisus din Nazaret S-a ridicat din morţi şi a condus bărbaţii şi femeile către poporul de la apus. Oraşul care îl adusese în faţa judecăţii a fost dat nimicirii; iar în Sala Judecăţii unde El fusese judecat şi condamnat, cucuveaua buhăieşte un cânt de moarte, în timp ce noaptea jeleşte roua inimii sale de pe marmura prăbuşită la pământ.

Iar eu sunt acum bătrână, iar anii m-au încovoiat. Poporul meu nu mai există şi rasa mea s-a mistuit.

L-am văzut doar o dată după acea zi, şi I-am mai auzit o dată glasul. Asta s-a întâmplat pe culmea unui deal, când El le vorbea prietenilor şi ucenicilor Săi.

Iar acum sunt bătrână şi singură, şi El tot îmi apare în vise.

Apare ca un înger alb cu aripi; şi cu îndurarea Lui îmi alungă spaima de întuneric. Şi mă ia în zbor către vise şi mai îndepărtate.

Am rămas tot un câmp nearat, un fruct copt ce nu a voit să cadă la pământ. Tot ce am acum este căldura soarelui şi amintirea acelui om.

Ştiu că din poporul meu nu se va mai ridica niciodată vreun rege ori profet, ori preot, aşa cum a profeţit sora tatălui meu.

Ne vom trece odată cu curgerea fluviilor şi vom rămâne fără nume.

Dar aceia al căror drum s-a încrucişat cu al Lui în mijlocul fluviului, vor fi amintiţi pentru că L-au întâlnit acolo.

MANASE

Despre propovăduirile şi gesturile lui Iisus

DA, L-AM ASCULTAT DESEORI. Întotdeauna avea pe buze un cuvânt gata pregătit.

Dar L-am admirat mai curând ca om decât ca un conducător. El propovăduia ceva ce mie nu-mi plăcea, poate ceva ce nu înţelegeam deplin. Şi nu voiam să-mi predice mie cineva.

Am fost atras de glasul Lui şi de gesturile Lui, nu de vorbele Lui. M-a fermecat, dar niciodată nu m-a convins; căci era prea neclar, prea îndepărtat şi ascuns ca să ajungă la mintea mea.

Am mai cunoscut oameni ca El. Aceştia nu sunt niciodată statornici şi nici consecvenţi. Ei îţi farmecă auzul cu elocvenţa, iar nu cu principiile lor, şi îţi reţin gândirea o clipă, dar niciodată nu-ţi pătrund până în adâncul inimii.

Mare păcat că duşmanii Lui L-au înfruntat şi chinuit. Nu era nevoie. Eu cred că duşmănia lor nu va face decât să adauge la statura Lui, transformând bunătatea Lui în putere.

Pentru că, nu este ciudat că opunându-te unui om îi dai curaj? Şi că înlănţuindu-i picioarele îi dai aripi?

Nu îi cunosc pe duşmanii Lui, dar sunt sigur că în teama lor de un om inofensiv, ei I-au oferit tărie şi L-au făcut primejdios.

IFTAH DIN CEZAREEA

Un om sătul de Iisus

ACEST OM CARE VĂ UMPLE ZILELE şi vă bântuie nopţile îmi este neiubit. Cu toate acestea, voi îmi obosiţi ochii cu zicerile Lui şi mintea cu faptele Lui.

Sunt sătul de vorbele Lui şi de tot ce a făptuit El. Însuşi numele Lui mă supără, şi numele ţinutului din care vine El. Nu vreau să mai aud de El.

De ce să faci un profet dintr-un om care nu era decât o umbră? De ce să vezi un turn într-o dună de nisip, ori să-ţi imaginezi un lac în picăturile strânse laolaltă într-un urmă de copită?

Nu dispreţuiesc ecoul peşterilor din văi şi nici umbrele lungi ale apusului de soare; dar nu voiesc să ascult înşelătoriile care vă trec prin minte şi nici să privesc atent ce vi se citeşte în ochi.

Ce cuvânt a rostit Iisus pe care Haliel nu l-a spus? Ce înţelepciune a dezvăluit El, care să nu fi fost a lui Gamaliel? Ce înseamnă bolboroselile Lui în comparaţie cu glasul lui Filo? Ce cimbale a bătut El, care să nu fi fost bătute încă dinainte de naşterea Lui?

Ascult ecoul venit din peşterile aflate în văile tăcute şi privesc la umbrele lungi ale apusului; dar nu vreau ca inima acestui om să reflecte sunetul altei inimi, nici nu voiesc să am o umbră a înţelepţilor care să Îl numească profet.

Ce om va să vorbească de când a vorbit Isaia? Cine mai îndrăzneşte să cânte de când a cântat David? Şi să se fi născut înţelepciunea acum, după ce Solomon s-a dus laolaltă cu părinţii lui?

Şi ce se întâmplă cu profeţii noştri, ale căror limbi erau săbii ascuţite şi ale căror buze scoteau flăcări?

Au lăsat ei măcar un pai în urmă pentru acest hoţ din Galileea? Ori vreun fruct căzut pentru cerşetorul din Ţinutul de la Miazănoapte? Nu a

mai rămas nimic pentru El, decât să împartă pâinea deja coaptă de strămoşii noştri şi să toarne vinul pe care picioarele lor sfinte l-au stors din strugurii de odinioară.

Eu cinstesc mâna olarului, nu pe omul care îi cumpără lucrarea.

Eu îi cinstesc pe cei ce stau la războiul de ţesut, iar nu pe cei ce se împăunează cu pânza lor.

Cine a fost acest Iisus din Nazaret şi ce a fost El? Un om care nu a îndrăznit să-Şi trăiască gândul. De aceea El S-a aşternut în uitare, iar acesta este sfârşitul Lui.

Vă rog, nu îmi mai împuiaţi urechile cu vorbele Lui ori cu faptele Lui. Inima mea e prea plină de profeţii din vechime, iar asta îmi este îndeajuns.

IOAN, UCENICUL IUBIT

Despre Iisus, Cuvântul

VOIŢI SĂ VĂ VORBESC DESPRE IISUS, dar cum pot eu ademeni cântecul-patimă al lumii într-o trestie găurită?

Iisus Îl simţea pe Tatăl ceresc în orice clipă a zilei. Îl vedea în nori şi în umbrele norilor ce trec peste pământ. Vedea chipul Tatălui în iazurile tăcute şi urma slabă a picioarelor Lui pe nisip; şi deseori El închidea ochii ca să privească în Ochii Sfinţi.

Noaptea îi vorbea cu glasul Tatălui, iar în solitudine El auzea îngerul Domnului chemându-L. Iar când dormea nemişcat, El auzea şoaptele cerurilor în visele Lui.

Deseori era fericit cu noi şi ne numea fraţi ai Lui.

Uitaţi-vă, Cel care a fost primul Cuvânt ne numea fraţi, cu toate că noi eram doar silabe rostite în ziua de ieri.

Întrebaţi de ce Îl numesc primul Cuvânt.

Ascultaţi şi veţi afla răspunsul:

La început, Dumnezeu a călătorit prin spaţiu, iar din mişcarea Lui fără de măsură s-au născut pământul şi anotimpurile acestuia.

Apoi Dumnezeu a pornit iarăşi, iar viaţa a început să curgă, iar dorul de viaţă a căutat înălţimile şi adâncimile, şi a vrut să fie mai mult decât viaţă.

Apoi Dumnezeu a vorbit, iar Cuvintele Lui au alcătuit omul, iar omul a fost un duh născut din Duhul lui Dumnezeu.

Iar când Dumnezeu a vorbit astfel, Hristos a fost primul Lui Cuvânt, iar acel cuvânt a fost perfect; şi când Iisus din Nazaret a venit pe lume, primul Cuvânt a fost rostit către noi şi sunetul s-a făcut carne şi sânge.

Iisus cel Uns a fost primul Cuvânt rostit de Dumnezeu către om, ca şi cum un măr dintr-o livadă trebuie să dea muguri şi să înflorească înaintea celorlalţi pomi. Iar în grădina lui Dumnezeu acea zi a ţinut cât o veşnicie.

Suntem doar fiii şi fiicele Prea Înaltului, dar Cel Uns a fost primul Său născut, care a sălăşluit în trupul lui Iisus din Nazaret, iar El a păşit printre noi, iar noi L-am putut vedea.

Toate acestea vi le spun ca să puteţi înţelege nu doar cu mintea, ci şi cu duhul. Mintea cântăreşte şi măsoară, dar duhul este acela care atinge inima vieţii şi îi îmbrăţişează taina; iar sămânţa duhului este nemuritoare.

Vântul poate bătea, iar apoi slăbeşte, iar marea se poate înfuria şi apoi potoli, dar inima vieţii este o sferă tăcută şi senină, iar steaua care străluceşte acolo rămâne neclintită pe veci.

MANUS DIN POMPEI CĂTRE UN GREC

Despre zeitatea semitică

EVREII, LA FEL CA VECINII LOR, fenicienii şi arabii, nu îngăduie zeilor lor să se odihnească nici o clipă în vânt.

Ei se gândesc tot timpul la zeitatea lor şi sunt atenţi din cale afară la rugăciunile, veneraţia şi jertfele pe care le aduc cei din jurul lor.

În vreme ce noi, romanii, construim temple din marmură pentru zeii noştri, aceşti oameni vor să discute despre natura zeului lor. Când cădem în extaz, noi cântăm şi dansăm în jurul altarelor lui Jupiter şi Juno, ale lui Marte şi Venus; însă ei, în extazul lor, se îmbracă în pânză de sac şi-şi toarnă cenuşă în cap – ba chiar se tânguie de ziua în care s-au născut.

Iar Iisus, omul care L-a revelat pe Dumnezeu ca fiind bucurie, a fost torturat şi apoi condamnat la moarte.

Aceşti oameni n-ar fi fericiţi împreună cu un zeu fericit. Ei nu cunosc decât zeii durerii lor.

Până şi prietenii şi ucenicii lui Iisus, care I-au cunoscut veselia şi I-au auzit râsul, îşi fac o imagine a tristeţii Lui şi venerează acea imagine.

Iar într-o asemenea veneraţie, ei nu se ridică la înălţimea zeităţii lor; ei nu fac decât să coboare zeitatea la nivelul lor.

Eu cred totuşi că acest filozof, Iisus, care nu S-a deosebit de Socrate, va avea putere asupra neamului Său şi pesemne asupra altor neamuri.

Pentru că noi suntem cu toţii creaturi ale tristeţii şi micilor îndoieli. Iar când un om ne spune: „Să ne veselim cu zeii“, nu putem decât să îi dăm ascultare. Este ciudat că durerea acestui om a fost transformată într-un rit.

Aceşti oameni voiesc să descopere un alt Adonis, un zeu ucis în pădure, şi vor să sărbătorească uciderea lui. Este păcat că ei nu dau

ascultare râsului Său.

Dar să mărturisim, ca de la roman la grec. Auzim noi râsul lui Socrate pe străzile Atenei? Avem în noi dorinţa de a uita cupa de cucută, chiar şi la teatrul lui Dionysos?

Oare taţii noştri nu se opresc la colţ de stradă ca să flecărească despre necazurile lor şi să petreacă o clipă fericită amintindu-şi sfârşitul jalnic al tuturor oamenilor noştri mari?

PILAT DIN PONT

Despre riturile şi cultele răsăritene

SOAŢA MEA A VORBIT DESPRE EL de multe ori înainte ca El să fi fost adus dinaintea mea, dar eu nu m-am clintit.

Soaţa mea este o visătoare şi, ca atât de multe femei romane de rangul ei, se simte atrasă de cultele şi ritualurile răsăritene. Aceste culte sunt primejdioase pentru imperiu; iar când găsesc o cale către inimile femeilor noastre, ele devin nimicitoare.

Egiptul şi-a găsit sfârşitul când hicsoşii din Arabia au adus acolo pe singurul Dumnezeu din deşertul lor. Iar Grecia a fost copleşită şi s-a năruit în ţărână când Astarte şi cele şapte fecioare ale sale au venit de pe ţărmurile Siriei.

În ce Îl priveşte pe Iisus, eu nu L-am văzut pe acest bărbat înainte de a-mi fi adus ca răufăcător, ca un duşman al propriei naţii şi al Romei.

A fost adus în Sala de Judecată având braţele legate de trup cu frânghii.

Eu stăteam pe podium, iar El a păşit spre mine cu paşi mari şi apăsaţi; apoi a rămas drept şi a ţinut capul sus.

Şi nu pot înţelege ce m-a cuprins în acel moment; dar am simţit brusc dorinţa, deşi nu era voinţa mea, de a mă ridica şi de a coborî de pe podium ca să cad dinaintea Lui.

Am simţit ca şi cum cezarul ar fi intrat în Sală, un om chiar mai mare decât Roma însăşi.

Dar asta a ţinut doar un moment. Iar apoi am văzut doar un om acuzat de trădare de poporul Lui. Iar eu eram guvernatorul Lui şi judecătorul Lui.

L-am întrebat, dar nu a voit să răspundă. S-a uitat doar la mine. Iar în privirea Lui era milă, de parcă El ar fi fost guvernatorul şi judecătorul

meu.

Apoi de afară s-au auzit strigătele poporului. Însă El a rămas tăcut şi a continuat să privească la mine, cu milă în ochi.

Iar eu am ieşit pe treptele palatului şi, când oamenii m-au văzut, au încetat să mai strige. Iar eu i-am întrebat: „Ce voiţi cu acest om?“

Iar ei au strigat într-un singur glas: „Vrem să Îl răstignim. Este duşmanul nostru şi al Romei.“

Iar unii au strigat: „Nu a zis El că va distruge templul? Şi nu tot El a cerut împărăţia? Nu vrem alt rege în afara cezarului.“

Apoi i-am lăsat şi m-am întors în Sala de Judecată, şi L-am văzut încă stând acolo singur, şi ţinea capul tot ridicat semeţ.

Şi mi-am amintit ce spusese un filozof grec: „Omul singuratic este cel mai puternic om.“ În acel moment, Nazarineanul era mai măreţ decât neamul Lui.

Şi nu am simţit îndurare faţă de El. Nu avea nevoie de îndurarea mea.

L-am întrebat: „Eşti împăratul iudeilor?“

Iar El nu a scos nici un cuvânt.

Şi atunci L-am întrebat din nou: „Nu ai spus că eşti împăratul iudeilor?“

Iar El S-a uitat la mine.

Apoi El a răspuns cu glas domol: „Tu însuţi M-ai proclamat împărat. Poate că de aceea M-am născut şi de aceea am venit să aduc dovada adevărului.“

Iată un om vorbind despre adevăr într-un asemenea moment.

În nerăbdarea mea, am spus cu voce tare, mai mult către mine decât spre El: „Ce este adevărul? Şi ce înseamnă adevărul pentru cel fără de vină când călăul a ridicat deja mâna asupra Lui?“

Atunci, Iisus a spus cu tărie: „Nimeni nu va domni peste lume

decât prin Duh şi adevăr.“

Iar eu L-am întrebat: „Tu eşti din Duh?“

Iar El a răspuns: „La fel eşti şi tu, doar că nu ştii asta.“

Şi ce era Duhul şi ce era adevărul, când eu, de dragul ţării, iar ei din gelozia pentru riturile lor vechi au condus un om nevinovat la moarte?

Nici un om, nici o naţiune, nici un imperiu nu trebuie să se oprească dinaintea unui adevăr în drumul său către împlinire.

Şi eu am zis iarăşi: „Eşti împăratul iudeilor?“

Iar El mi-a răspuns: „Tu însuţi spui asta. Eu am cucerit lumea înaintea acestui ceas.“

Iar numai asta din tot ce a zis El mi s-a părut necugetat, căci doar Roma cucerise lumea.

Însă glasurile oamenilor se auzeau din nou, iar gălăgia era mai mare decât mai devreme.

Şi am coborât de pe jilţul meu şi I-am spus: „Urmează-mă.“

Şi iarăşi am apărut pe treptele palatului, iar El a rămas acolo, alături de mine.

Când L-au văzut, oamenii au răcnit ca un tunet asurzitor. Iar în hărmălaia aceea nu am auzit decât: „Răstigneşte-l! Răstigneşte-l!“

Apoi L-am predat preoţilor care mi-L aduseseră şi le-am zis: „Faceţi ce voiţi cu acest om drept. Iar dacă doriţi astfel, luaţi cu voi soldaţi ai Romei ca să Îl păzească.“

Atunci ei L-au luat, iar eu am dat poruncă să se scrie pe cruce, deasupra capului Său: „Iisus din Nazaret, împărat al iudeilor.“ Ar fi trebuit să spun însă: „Iisus din Nazaret, împărat.“

Iar omul a fost dezbrăcat, biciuit şi răstignit.

Aş fi avut puterea de a-L salva, dar salvarea Lui ar fi dat naştere unei revoluţii; şi este înţelept din partea guvernatorului unei provincii romane să nu fie intolerant faţă de scrupulele religioase ale naţiei cucerite.

Până astăzi cred că omul acela era mai mult un agitator. Ceea ce am poruncit nu a fost voinţa mea, ci voia Romei.

La scurtă vreme după aceea, noi am părăsit Siria, iar din acea zi, soaţa mea a devenit o femeie întristată. Uneori chiar aici, în această grădină, văd o tragedie pe faţa ei.

Mi s-a spus că vorbeşte mult despre Iisus cu alte femei din Roma.

Şi iată cum bărbatul a cărui moarte am decretat-o se întoarce din lumea umbrelor şi pătrunde în casa mea.

Şi în sinea mea mă întreb mereu: Ce este adevărul şi ce nu este adevărul?

Se poate ca sirianul acesta să ne cucerească în orele tăcute ale nopţii?

Nu ar trebui să se întâmple astfel.

Pentru că Roma trebuie să fie mai puternică decât coşmarurile soţiilor noastre.

VARTOLOMEU DIN EFES

Despre sclavi şi proscrişi

DUŞMANII LUI IISUS SPUN CĂ El le-a vorbit cu precădere sclavilor şi proscrişilor, şi că i-ar fi îndemnat să se ridice împotriva stăpânilor. Ei spun că, fiind de origine modestă, El S-a adresat celor ca El, însă a încercat să-Şi ascundă propria origine.

Dar să îi analizăm pe ucenicii lui Iisus şi conducerea Lui.

La început, El Şi-a ales drept tovarăşi câţiva bărbaţi din Ţinutul de Miazănoapte, iar aceştia erau oameni liberi. Aveau trupuri puternice şi spirite îndrăzneţe, iar în aceşti patruzeci de ani au avut curajul de a înfrunta moartea cu bunăvoinţă şi sfidare.

Credeţi că oamenii aceştia erau sclavi ori proscrişi?

Şi credeţi că semeţii prinţi ai Libanului şi Armeniei şi-au uitat rangul acceptându-L pe Iisus ca profet al lui Dumnezeu?

Ori credeţi că bărbaţii şi femeile de rang înalt din Antiohia şi Bizanţ, Atena şi Roma ar fi putut fi cuceriţi de vocea unui conducător de sclavi?

Nu, Nazarineanul nu S-a însoţit cu servitorul împotriva stăpânului; nici nu a fost de partea stăpânului împotriva servitorului. Nu a fost de partea vreunui om, pornind împotriva altuia.

A fost un om deasupra oamenilor, iar pâraiele ce goneau prin vintrele Lui cântau laolaltă cu patimă şi cu forţă.

Dacă nobleţea înseamnă să fii proteguitor, El era cel mai nobil dintre toţi oamenii. Dacă libertatea se află în gândire, cuvânt şi acţiune înseamnă că El a fost cel mai liber dintre oameni. Dacă naşterea înaltă înseamnă mândria care se supune doar iubirii şi semeţia care este mereu blândă şi plăcută, atunci El a avut naşterea cea mai înaltă dintre toţi născuţii.

Nu uitaţi că doar cei puternici şi iuţi vor învinge în cursă, primind laurii, şi că Iisus a fost încoronat de cei care L-au iubit, dar şi de duşmanii Săi, deşi ei nu au ştiut asta.

Chiar şi acum El este încoronat în fiecare zi de preotesele lui Artemis în locurile tainice ale templului ei.

MATEI

Despre Iisus în apropierea unui zid de temniţă

ÎNTR-O SEARĂ, IISUS A TRECUT pe lângă o temniţă care se afla în Turnul lui David. Iar noi mergeam în urma Lui.

Dintr-odată, El S-a oprit şi a lipit obrazul de pietrele zidului temniţei. Şi iată ce ne-a spus:

„Fraţi ai zilelor mele de demult, inima Mea bate laolaltă cu inimile voastre de dincolo de gratii. Aş voi ca şi voi să vă bucuraţi de libertatea Mea şi să păşiţi alături de Mine şi de tovarăşii Mei.

Sunteţi închişi, dar nu vă aflaţi singuri. Mulţi dintre cei ce umblă liberi pe străzi sunt întemniţaţi. Aripile lor sunt retezate şi, la fel ca păunul, ei se umflă în pene, dar nu pot încă zbura.

Fraţi ai celei de-a doua zile, curând vă voi vizita în celulele voastre şi voi pune şi Eu umărul la povara voastră. Pentru că cei nevinovaţi nu sunt despărţiţi de cei vinovaţi şi, la fel ca oasele braţului, ei nu se vor despărţi niciodată.

Fraţi ai acestei zile, care este ziua Mea, aţi înotat împotriva curentului gândirii lor şi aţi fost prinşi. Ei spun că şi Eu voi înota împotriva acelui curent. Pesemne că voi ajunge curând aproape de voi, un călcător de legi alături de alţi călcători de legi.

Fraţi ai zilei ce încă nu a sosit, aceste ziduri se vor prăbuşi şi din pietre vor fi alcătuite alte forme de cel al cărui ciocan este lumină şi a cărui daltă este vântul, iar voi veţi rămâne liberi în libertatea noii Mele zile.“

Aşa a vorbit Iisus şi a pornit mai departe, iar mâna Lui a rămas pe zidul închisorii până când a trecut de Turnul lui David.

ANDREI

Despre prostituate

AMĂRĂCIUNEA MORŢII ESTE MAI PUŢIN amară decât viaţa fără El. Zilele au rămas tăcute şi neclintite când El a fost redus la tăcere. Doar ecoul ce îmi răsună în amintire Îi repetă vorbele. Dar nu şi vocea Lui.

Odată, L-am auzit zicând: „Mergi înainte în dorul tău, până pe câmpuri, şi şezi în preajma crinilor, şi îi vei auzi cum murmură un cântec în soare. Ei nu ţes nici o pânză pentru straie, nici nu au nevoie de lemn ori piatră pentru adăpost; cu toate acestea, ei cântă.

Cel care lucrează noaptea le împlineşte nevoile şi roua milostivirii Lui se vede pe petalele lor.

Căci nu eşti şi tu în grija Lui, cel care niciodată nu osteneşte şi nici nu Se hodineşte?“

Iar altă dată L-am auzit zicând: „Păsările cerului sunt numărate şi grijite de Tatăl, tot astfel cum îţi sunt ţie numărate firele de păr din cap. Nici o pasăre nu cade la picioarele arcaşului şi nici un fir de păr nu albeşte ori cade în abisul vârstei fără voinţa Lui.“

Şi încă o dată, El a zis: „Am auzit cum aţi murmurat în sinea voastră: «Dumnezeul nostru Se va arăta mai îndurător faţă de noi, copiii lui Avraam, decât faţă de cei care nu L-au cunoscut încă de la începuturi.»“

Dar eu vă zic vouă că stăpânul viei care cheamă un lucrător dimineaţa să culeagă şi pe altul la apusul soarelui, dar dă simbrii egale şi celui dintâi, şi celui de pe urmă are sigur dreptate. Oare nu plăteşte el din propria pungă şi din propria voinţă?

Tot astfel va trebui ca Tatăl meu să deschidă porţile conacului Său la bătaia neevreilor la fel ca la bătaia voastră. Căci urechea Lui dă ascultare noului cântec cu aceeaşi iubire pe care o simte faţă de cântecul auzit adesea. Şi cu un bun venit special, deoarece aceasta este cea mai nouă strună a inimii Lui.“

Şi din nou L-am auzit zicând: „Nu uitaţi asta: hoţul este un om aflat la nevoie, iar mincinosul este un om speriat; vânătorul care este vânat de paznicul nopţii voastre este vânat şi de paznicul propriei bezne.

Aş voi să aveţi milă de toţi aceştia.

Dacă aceştia îţi caută uşa casei, ai grijă să le-o deschizi şi să-i chemi să şadă la masa ta. Dacă nu îi primeşti, nu vei fi liber de faptele lor.“

Iar într-o zi, am mers în urma Lui până în piaţa din Ierusalim, iar ceilalţi L-au urmat. Iar El ne-a spus parabola neguţătorului care şi-a vândut toate bogăţiile ca să poată cumpăra o perlă.

Dar în vreme ce El vorbea, fariseii au adus în mijlocul mulţimii o femeie despre care au spus că era o târfă. Şi ei au venit la Iisus şi I-au zis: „Această femeie a încălcat jurământul căsătoriei şi a fost prinsă asupra faptului.“

Iar El a privit-o îndelung; şi Şi-a aşezat palma pe fruntea ei şi S-a uitat adânc în ochii ei.

După aceea S-a întors către bărbaţii care o aduseseră la El şi S-a uitat lung la dânşii; apoi S-a aplecat şi, cu degetul, S-a apucat să scrie pe pământ.

A scris numele fiecărui bărbat, iar alături de numele lui, a scris păcatul pe care îl făcuse fiecare dintre dânşii.

Şi, în timp ce El scria, aceştia s-au furişat ruşinaţi pe străzi.

Şi până să încheie El de scris, doar femeia şi noi mai rămăseserăm dinaintea Lui.

Apoi El S-a uitat iarăşi în ochii ei şi a zis: „Ai iubit prea mult. Cei care te-au adus aici au iubit prea puţin. Dar ei te-au adus drept capcană, ca să Mă ademenească pe Mine.

Iar acum mergi în pace.

Nici unul dintre ei nu se află aici ca să te judece. Iar dacă doreşti să fii înţeleaptă câtă vreme iubeşti, atunci caută-mă; pentru că Fiul Omului nu te va judeca.“

Şi m-am întrebat dacă El i-a spus acestea pentru că nici El nu era fără de păcat.

Dar din ziua aceea m-am gândit îndelung, şi acum ştiu că doar cei cu inima curată iartă setea care duce spre ape moarte.

Şi doar cei siguri pe picioare pot oferi o mână de ajutor celui care se împiedică.

Şi iarăşi vă spun, amărăciunea morţii este mai puţin amară decât viaţa fără El.

UN OM BOGAT

Despre proprietăţi

EL ÎI VORBEA DE RĂU pe cei bogaţi. De aceea, într-o zi L-am întrebat, zicând: „Domnule, ce să fac ca să am în mine pacea duhului?“

Iar El m-a sfătuit să le dau săracilor bunurile mele şi să Îl urmez.

Însă El nu avea nimic; aşadar, nu ştia despre siguranţa şi libertatea pe care ţi-o dau bunurile, nici despre demnitatea ori respectul de sine care se află în acestea.

În casa mea, există o sută patruzeci de sclavi şi servitori; unii muncesc în crângurile şi în viile mele, iar alţii îmi conduc corăbiile către insule îndepărtate.

Acum, dacă I-aş fi dat ascultare Lui şi mi-aş dat bunurile către cei săraci, ce s-ar fi întâmplat cu sclavii şi servitorii mei şi cu soaţele şi copiii lor? Toţi aceştia ar fi devenit cerşetori la poarta cetăţii sau la porticul templului.

Nu, acel om bun nu ştia secretul bunurilor. Pentru că El şi ucenicii Lui trăiau din bunurile altora, El credea că toţi oamenii trebuie să trăiască la fel.

Aşadar, iată o contradicţie şi o şaradă: trebuie oare ca bogaţii să-şi dea toate bunurile către săraci şi trebuie ca săracii să aibă cupa şi pâinea bogaţilor înainte ca aceştia să îi primească la masa lor?

Şi trebuie ca stăpânul turnului să fie gazdă supuşilor săi înainte ca el să se numească stăpân al propriului ţinut?

Furnica, acea creatură ce pune hrană deoparte pentru iarnă este mai înţeleaptă decât greierele care cântă o zi întreagă, iar apoi rabdă de foame.

La ultimul Sabat, unul dintre ucenicii Lui a spus în piaţă: „În pragul cerurilor, unde Iisus Îşi poate lepăda sandalele, nici un om nu este

demn să-şi aşeze fruntea.“

Însă eu întreb: în pragul cărei case îşi putea lăsa sandalele acest rătăcitor? El nu a avut niciodată o casă ori un prag; şi de multe ori, El a umblat fără să poarte sandale.

IOAN LA PATMOS

Iisus cel blând

VREAU SĂ VORBESC ÎNCĂ O DATĂ despre El.

Dumnezeu mi-a dat glasul şi buzele fierbinţi, dar nu şi darul de a rosti predici.

Căci nedemn sunt de cuvântul mai deplin, însă aş voi să-mi chem cuvintele inimii către buze.

Iisus m-a iubit, iar eu nu am ştiut de ce.

Iar eu L-am iubit pentru că El mi-a grăbit duhul spre înălţimi dincolo de statura mea şi la adâncimi care au depăşit puterea mea de înţelegere.

Iubirea este o taină sacră.

Pentru cei care iubesc, ea rămâne etern fără cuvinte.

Dar pentru cei care nu iubesc, ar putea fi doar o glumă plină de cruzime.

Iisus m-a chemat pe mine şi pe fratele meu când amândoi trudeam pe câmp.

Pe vreme aceea, eram tânăr şi doar glasul zorilor îmi sunase în urechi.

Dar glasul Lui şi trompeta vocii Lui a fost sfârşitul trudei mele şi începutul patimii mele.

Şi nu am putut face altceva decât să păşesc prin soare şi să slăvesc frumuseţea clipei.

Aţi putea concepe o măreţie prea blândă pentru a fi măreaţă? Şi o frumuseţe prea radioasă ca să pară frumoasă?

Aţi putea auzi în visele voastre o voce care se arată temătoare de extazul pe care îl trăieşte?

El m-a chemat, iar eu L-am urmat.

În acea seară, m-am întors la casa tatălui meu ca să îmi iau cealaltă haină.

Şi i-am spus mamei mele: „Iisus din Nazaret mă voieşte între tovarăşii Lui."

Iar ea a zis: „Mergi pe calea Lui, fiule, socoteşte-L frate al tău."

Şi eu L-am însoţit.

Prospeţimea Lui m-a chemat şi mi-a poruncit, dar numai ca să mă elibereze.

Iubirea este o gazdă bună pentru oaspeţii săi, cu toate că pentru cei nechemaţi casa Lui este un miraj şi o batjocură.

Voi doriţi să vă explic minunile lui Iisus.

Suntem cu toţii gestul miraculos al clipei; Domnul şi Stăpânul nostru S-a aflat la mijlocul acelei clipe.

Cu toate acestea, El nu a voit ca gesturile Lui să fie cunoscute.

L-am auzit spunându-le celor ologi: „Ridicaţi-vă şi mergeţi acasă, dar să nu le spuneţi preoţilor că Eu v-am făcut întregi."

Şi Iisus nu Se gândea la ologi; El Se gândea mai curând la cei puternici şi întregi la trup.

Mintea lui căuta şi susţinea alte minţi, iar duhul Lui întreg vorbea cu alte duhuri.

Şi făcând asta, duhul Lui schimba aceste minţi şi aceste duhuri.

Părea un miracol, dar pentru Domnul şi Stăpânul nostru era la fel ca aerul pe care îl respira în fiecare zi.

Iar acum daţi-mi voie să vă vorbesc despre alte lucruri.

Într-o zi, când eu şi El eram singuri şi mergeam pe un câmp, ne era foame şi am ajuns la un măr pădureţ.

Pe ramuri atârnau doar două mere.

Iar El a apucat trunchiul pomului cu mâna şi l-a scuturat, şi cele două mere au căzut.

Le-a ridicat pe amândouă şi mi-a dat mie unul. Pe celălalt l-a ţinut în mână.

De foame, am mâncat mărul, l-am mâncat repede.

Apoi m-am uitat la El şi am văzut că încă ţinea mărul în mână.

Şi mi l-a dat, spunând: „Mănâncă-l şi pe acesta."

Şi eu am luat mărul şi, în foamea mea neruşinată, l-am mâncat.

Şi când am pornit mai departe, m-am uitat la chipul Lui.

Dar cum să vă spun ce am văzut?

O noapte unde lumânări ard în spaţiu,
Un vis ce nu-l putem atinge;
O amiază în care toţi păstorii sunt în pace şi fericiţi că turma lor paşte;
O înserare şi o neclintire, şi o întoarcere acasă;
Apoi un somn şi un vis.
Toate acestea le-am văzut pe chipul Lui.

Îmi dăduse mie cele două mere. Şi ştiam că era la fel de flămând ca mine.

Dar acum ştiu că, dându-mi-le mie, El se săturase. El mâncase din fructele altui pom.

Aş vrea să vă spun mai multe despre El, dar cum să o fac?

Când iubirea devine mare, ea nu are nevoie de cuvinte.

Iar când memoria este peste măsură de încărcată, ea caută adâncul mut.

PETRU

Despre aproapele

ODATĂ, LA CAPERNAUM, Domnul şi Stăpânul meu a vorbit astfel:

„Aproapele tău este cealaltă fiinţă a ta care trăieşte îndărătul unui zid. Prin înţelegere, toate zidurile se vor prăbuşi.

Nu s-ar putea ca aproapele tău să fie sinele tău mai bun, purtând un alt trup? Ai grijă să îl iubeşti pe dânsul, aşa cum te iubeşti pe tine însuţi.

Şi el este o întrupare a Celui Înalt, pe care nu îl cunoşti.

Aproapele tău este un câmp unde primăverile speranţei tale păşesc în straiele lor verzi şi unde iernile dorinţei tale visează culmi înzăpezite.

Aproapele tău este o oglindă în care îţi vezi chipul înfrumuseţat de o bucurie pe care tu însuţi nu ai cunoscut-o încă, şi de o tristeţe pe care tu încă nu ai împărtăşit-o.

Aş voi să-ţi iubeşti aproapele aşa cum te-am iu-bit Eu.“

Atunci L-am întrebat, zicând: „Cum pot iubi un om care nu mă iubeşte pe mine şi care râvneşte ceea ce este al meu? Unul care voieşte să îmi fure bunurile?“

Iar El a răspuns: „Când plugăreşti şi servitorul tău aruncă sămânţa în urma ta, te opreşti să priveşti în spate ca să izgoneşti vrabia ce se hrăneşte cu câteva dintre seminţele tale? Dacă faci asta, nu eşti demn de bogăţia recoltei tale.“

După ce Iisus a zis acestea, m-am ruşinat şi am rămas tăcut. Dar nu de teamă, căci El mi-a zâmbit.

UN CAVAF DIN IESRUSALIM

Un privitor

NU L-AM IUBIT, DAR NICI nu L-am urât. L-am ascultat, nu ca să-I aud vorbele, ci sunetul vocii Lui; pentru că glasul Lui îmi era plăcut.

Tot ce spunea El suna străin minţii mele, dar muzica vorbelor era limpede pentru urechea mea.

Adevărat că, dacă nu ar fi fost ce mi-au zis alţii despre învăţăturile Lui, nu aş fi ştiut nici măcar dacă El era de partea Iudeii ori potrivnic ei.

SUZANA DIN NAZARET

Despre tinereţea şi bărbăţia lui Iisus

AM CUNOSCUT-O PE MARIA, mama lui Iisus, înainte de a fi soaţa lui Iosif dulgherul, pe vremea când amândouă eram necăsătorite.

Pe vremea aceea, Maria avea vedenii şi auzea glasuri, şi vorbea despre preoţi cereşti care îi apăreau în vis.

Şi oamenii din Nazaret o cercetau şi o vedeau cum vine şi pleacă. Şi se uitau la ochii ei şi la urmele paşilor ei.

Dar unii spuneau că era posedată. Spuneau asta pentru că ea mergea doar să îşi vadă de ale ei.

O socoteam bătrână, cu toate că era tânără, pentru că se vestea o recoltă în înflorirea ei şi fructe coapte în primăvara ei.

S-a născut şi a crescut printre noi, dar era ca o străină din Ţinutul de Miazănoapte. În ochii ei era mereu uimirea celui ce nu încă s-a obişnuit cu chipurile noastre.

Şi era la fel de semeaţă ca Miriam din vechime, care a mers cu fraţii ei de la Nil până în sălbăticie.

Apoi Maria s-a căsătorit cu Iosif dulgherul.

Când Maria Îl purta în pântece pe Iisus, se ducea printre dealuri şi se întorcea pe înserat cu frumuseţe şi durere în ochi.

Iar când S-a născut Iisus, mi s-a spus că Maria i-a zis mamei ei: „Eu nu sunt decât un pom necurăţat. Să ai grijă de acest fruct.“ Iar Marta, moaşa, a auzit-o.

După trei zile, am vizitat-o. Şi era mirare în ochii ei, iar pieptul îi tresălta şi îşi ţinea braţul în jurul primului ei născut, de parcă era o scoică ce avea înăuntru o perlă.

Cu toţii am iubit pruncul Mariei şi L-am văzut, pentru că era

căldură în fiinţa Lui şi El vibra în ritmul vieţii.

Anotimpurile au trecut, iar El s-a făcut un băiat vesel, care nu Se abătea de la drumul cel drept. Nici unul dintre noi nu ştia ce făcea El, căci părea întotdeauna a fi în afara grupului nostru. Dar nu a fost niciodată dojenit, cu toate că era dârz şi foarte cutezător.

El Se juca cu ceilalţi copii, iar nu ei cu El.

Când avea doisprezece ani, într-o zi l-a ajutat pe un orb să traverseze pârâul până pe un drum sigur.

Recunoscător, orbul L-a întrebat: „Cine eşti tu, băieţel?“

Iar El i-a răspuns: „Nu sunt băieţel. Sunt Iisus.“

Iar orbul L-a întrebat: „Cine ţi-e tată?“

Iar El i-a zis: „Dumnezeu mi-e tată.“

Şi orbul a râs şi I-a răspuns: „Bine ai vorbit, băieţelul meu. Dar cine ţi-e mamă?“

Iar Iisus i-a răspuns: „Nu sunt băieţelul tău. Iar mamă mi-e pământul.“

Şi orbul a zis: „Atunci, uite, am fost condus de Fiul lui Dumnezeu şi al pământului ca să trec pârâul.“

Iar Iisus i-a răspuns: „Te voi conduce oriunde vei voi să mergi, iar ochii mei îţi vor însoţi picioarele.“

Şi El a crescut ca un palmier de preţ în grădinile noastre.

Iar când avea nouăsprezece ani, era atrăgător ca un cerb, iar ochii Lui erau ca mierea şi plini de uimire faţă de bogăţia zilei.

Iar gura Lui părea însetată cu însetarea turmei din deşert care caută lacul.

Mergea singur pe câmpii şi noi îl urmăream cu ochii, iar toate fecioarele din Nazaret aveau ochi doar pentru El. Cu toate acestea, ne sfiam de El.

Iubirea este întotdeauna sfioasă în faţa frumuseţii, dar frumuseţea va fi mereu urmărită de iubire.

Apoi anii l-au chemat să vorbească în templu şi în grădinile Galileii.

Iar uneori Maria Îl urma ca să Îi asculte cuvintele şi să audă sunetul propriei inimi. Dar când El şi cei care Îl iubeau au plecat la Ierusalim, ea nu a voit să meargă după El.

Pentru că noi, cei din Ţinutul de Miazănoapte suntem deseori batjocoriţi pe străzile Ierusalimului, chiar şi când ducem ofrande la templu.

Iar Maria era prea mândră ca să se plece în faţa Ţinutului de Miazăzi.

Şi Iisus a mers şi în alte ţinuturi de la răsărit şi de la apus. Nu am ştiut ce ţinuturi a vizitat, dar inimile noastre L-au urmat.

Dar Maria L-a aşteptat în pragul casei ei şi la fiecare înserare ochii ei căutau în lungul drumului întoarcerea Lui.

Cu toate acestea, la întoarcerea Lui, ea ne spunea: „E prea măreţ ca să-mi fie Fiu, prea elocvent pentru inima mea tăcută. Cum să Îl socotesc al meu?“

Nouă ni s-a părut că Maria nu putea crede că o câmpie a dat naştere unui munte; în curăţenia inimii ei, ea nu a înţeles că povârnişul este o cale către culme.

Ea cunoştea omul, dar pentru că El îi era Fiu, nu îndrăznea să Îl cunoască.

Iar într-o zi, când Iisus S-a dus la lac să fie cu pescarii, ea mi-a zis: „Ce este omul dacă nu această fiinţă neliniştită care se ridică de la pământ, şi ce este omul dacă nu un dor ce voieşte să atingă stelele?

Fiul meu este dorul. El este noi toţi care tânjim după stele.

Am spus Fiul meu? Să mă ierte Dumnezeu. Dar în inima mea aş voi să-I fiu mamă.“

Este greu să spun mai multe despre Maria şi Fiul ei şi, cu toate că

simt pleavă pe gâtlej, iar vorbele mele ajung la voi ca nişte ologi care merg în cârje, trebuie să vă povestesc ceea ce am văzut şi auzit.

La începutul anului, când anemonele înfloriseră pe dealuri, Iisus Şi-a chemat ucenicii, zicându-le: „Veniţi cu Mine la Ierusalim, ca să fim martori la jertfirea mielului de Paşti.“

În aceeaşi zi, Maria a venit la uşa mea şi a zis: „El voieşte să meargă în Oraşul Sfânt. Vii cu mine şi cu celelalte femei să Îl urmăm?“

Şi am bătut drumul cel lung în urma Mariei şi a Fiului ei până ce am ajuns la Ierusalim. Iar acolo, un grup de bărbaţi şi femei ne-a întâmpinat la poarta de intrare în oraş, căci sosirea Lui fusese vestită celor care Îl iubeau.

Dar în aceeaşi noapte, Iisus a părăsit oraşul împreună cu oamenii Lui.

Ni s-a spus că El plecase la Betania.

Iar Maria a rămas cu noi la han, aşteptând întoarcerea Lui.

În ajunul următoarei zile de joi, El a fost prins în afara zidurilor şi făcut prizonier.

Iar când noi am auzit că El era prizonier, Maria nu a scos nici o vorbă, iar în ochii ei a apărut împlinirea acelei dureri şi bucurii promise, pe care noi le văzuserăm încă pe când ea era mireasă în Nazaret.

Ea nu a jelit. A păşit doar printre noi ca năluca mamei care nu vrea să plângă după duhul Fiului ei.

Noi am rămas jos pe podea, dar ea a stat dreaptă şi a păşit de colo-colo prin încăpere.

A stat la fereastră şi a privit spre răsărit, iar apoi, cu degetele ambelor mâini, şi-a pieptănat părul peste cap.

În zori, ea era încă printre noi, ca o flamură stingheră în sălbăticia în care nu există nici un adăpost.

Am plâns pentru că ştiam viitorul Fiului ei; dar ea nu a plâns, căci şi ea ştia ce avea să I se întâmple.

Oasele ei erau de bronz, iar muşchii din ulmi bătrâni, iar ochii ei păreau cerul necuprins.

Aţi auzit vreodată sturzul cântând când cuibul îi arde în vânt?

Aţi văzut vreodată o femeie a cărei durere este prea mare pentru lacrimi ori o inimă rănită care se înalţă dincolo de propria durere?

Nu aţi văzut o asemenea femeie, pentru că nu aţi stat în preajma Mariei; şi nu aţi fost învăluiţi de Mama Nevăzută.

În acel moment încremenit, când copitele înfundate ale tăcerii bat în piepturile neadormiţilor, Ioan, tânărul fiu al lui Zevedeu, a venit şi a zis: „Maria Mamă, Iisus a pornit. Veniţi, să Îl urmăm."

Iar Maria şi-a lăsat mâna pe umărul lui Ioan şi au ieşit împreună, iar noi i-am urmat.

Când am ajuns la Turnul lui David, L-am văzut pe Iisus ducându-Şi crucea. Şi în jurul Lui era o mare mulţime.

Mai erau şi alţi doi oameni care îşi purtau crucea.

Şi Maria a rămas cu capul sus şi a mers cu noi în urma Fiului ei. Iar pasul ei era sigur.

Şi în spatele ei păşeau Sionul şi Roma, da, întreaga lume, ca să se răzbune pe un singur Om liber.

Când am ajuns la poalele colinei, El a fost înălţat pe cruce.

Şi eu am privit-o pe Maria. Iar chipul ei nu era al unei femei îndurerate. Era înfăţişarea pământului mănos, care dă mereu naştere şi mereu îşi îngroapă copiii.

Apoi în ochii ei a apărut amintirea copilăriei Lui şi a zis cu voce tare: „Fiul meu, care nu-mi este Fiu; un bărbat care mi-a trecut cândva prin pântec, mă scald în puterea Ta. Ştiu că fiece picătură de sânge care se scurge din mâinile Tale va deveni fântâna unei naţii.

Tu mori în această furtună, aşa cum inima mea a murit cândva la apusul soarelui, iar acum voi suferi."

În acel moment, am voit să-mi acopăr faţa cu mantia şi să fug până în Ţinutul de Miazănoapte. Dar am auzit-o pe Maria spunând: „Fiul meu, care nu-mi eşti fiu, ce i-ai spus bărbatului aflat de-a dreapta Ta de l-a făcut să fie fericit în agonia lui? Umbra morţii a apărut pe faţa lui, dar el nu-şi poate întoarce ochii de la Tine.

Te rog să îmi zâmbeşti şi, zâmbind, voi şti că ai învins.“

Şi Iisus S-a uitat la mama Lui şi a zis: „Maria, din această clipă, să-i fii mamă lui Ioan.“

Iar lui Ioan i-a spus: „Să-i fii un fiu iubitor acestei femei. Să te duci la casa ei şi fă astfel ca umbra ta să treacă pragul pe care am stat Eu cândva. Să faci asta în amintirea Mea.“

Iar Maria a ridicat mâna dreaptă spre El şi ea a fost ca un copac având o singură ramură. Şi a strigat din nou: „Fiul meu, care nu eşti Fiul meu, dacă asta este voia lui Dumnezeu, fie ca El să ne dea răbdarea şi cunoaşterea trebuincioase. Iar de este voie de om, Dumnezeu să îl ierte în veci.

Dacă este de la Dumnezeu, zăpezile din Liban vor fi giulgiul Tău; iar dacă este doar de la preoţi şi soldaţi, atunci voi avea acest strai pentru goliciunea ta.

Fiul meu, care nu eşti Fiul meu, ceea ce construieşte Dumnezeu nu poate să piară; şi ceea ce distruge omul rămâne construit, însă nu în văzul lui.“

Şi în acea clipă, cerurile L-au dat pământului, cu un ţipăt şi un oftat.

Iar Maria L-a dat pe El omului, ca rană şi balsam.

Şi Maria a zis: „Priviţi acum, El a plecat. Bătălia s-a încheiat. Steaua a continuat să lumineze. Iar corabia a ajuns la ţărm. Cel care cândva stătea lipit de inima mea acum călătoreşte prin spaţii.“

Iar noi am venit mai aproape de ea, iar ea ne-a spus: „Până şi în moarte, El zâmbeşte. A câştigat. Voi fi cu adevărat mama unui învingător.“

Şi Maria s-a întors la Ierusalim, sprijinindu-se de Ioan, tânărul ucenic.

Şi era o femeie împlinită.

Şi când am ajuns la poarta cetăţii, am privit faţa ei şi am rămas uimit, pentru că în acea zi capul lui Iisus stătea cel mai sus între oameni, şi, cu toate acestea, Maria nu îşi ţinea capul mai sus decât alţii.

Toate acestea s-au petrecut în primăvara acelui an.

Iar acum este toamnă. Şi Maria, mama lui Iisus, a venit din nou la locuinţa ei şi este singură.

Cu două sabaturi în urmă, inima mi s-a făcut ca de piatră în piept, fiindcă fiul meu m-a părăsit ca să urce pe o corabie din Tir. Vrea să se facă marinar.

Şi mi-a spus că nu vrea să se mai întoarcă.

De aceea, într-o seară, am căutat-o pe Maria.

Când am intrat în casă, ea stătea în faţa războiului de ţesut, dar nu ţesea. Se uita la cerul de dincolo de Nazaret.

Iar eu i-am spus: „Bună ziua, Maria.“

Şi ea a întins mâna spre mine şi a zis: „Vino şi şezi alături de mine, şi să ne uităm cum soarele îşi varsă sângele peste dealuri.“

Iar eu m-a aşezat alături de ea pe bancă şi ne-am uitat pe fereastră, spre apus.

Şi după o clipă, Maria a zis: „Mă întreb cine răstigneşte soarele în seara asta.“

Iar după aceea, eu am zis: „Am venit să mă alini. Fiul meu m-a părăsit ca să plece pe mare, iar eu am rămas singură.“

Şi Maria a zis: „Aş voi să te alin, dar cum să o fac?“

Iar eu i-am zis: „Dacă vei vorbi despre Fiul tău, mă voi simţi alinată.“

Şi Maria mi-a zâmbit şi şi-a lăsat palma pe umărul meu, zicând: „Voi vorbi despre El. Ceea ce te va alina pe tine, îmi va da şi mie alinare.“

Apoi a vorbit despre Iisus şi a vorbit îndelung despre tot ce s-a întâmplat la începuturi.

Iar mie mi s-a părut că în vorbire ea nu a făcut nici o deosebire între Fiul ei şi al meu.

Pentru că mi-a zis: „Şi Fiul meu este călător. De ce să nu-ţi încredinţezi fiul valurilor, la fel cum şi eu L-am încredinţat pe El?

Femeia trebuie să fie mereu pântecul şi leagănul, dar niciodată mormântul. Noi murim pentru ca să dăm viaţă vieţii aşa cum degetele noastre ţes firul pentru îmbrăcămintea pe care nu o vom purta niciodată.

Şi aruncăm năvodul după peştele din care nu vom gusta nicicând.

Şi de aceea noi suferim şi în acestea toate stă bucuria noastră.“

Aşa mi-a vorbit Maria.

Şi eu am părăsit-o şi m-am întors acasă şi, cu toate că lumina zilei s-a stins, m-am aşezat la războiul meu de ţesut, ca să mai ţes pânză.

IOSIF, PORECLIT CEL DREPT

Iisus, călătorul

SE SPUNE CĂ ERA SIMPLU, VLĂSTARUL obişnuit dintr-o sămânţă oarecare, un om neşcolit şi violent.

Se spune că doar vântul Îi pieptăna părul şi doar ploaia Îi apropia trupul de haine.

Unii Îl socotesc smintit, zicând că rosteşte cuvintele lui diavolilor.

Cu toate acestea, priviţi, Omul dispreţuit a aruncat o provocare, iar sunetul acesteia nu se va stinge nicicând.

A cântat un cântec şi nimeni nu poate ucide acea melodie. Ea va trece de la o generaţie la alta şi se va înălţa de la o sferă la alta, amintindu-şi de buzele care i-au dat viaţă şi de urechile care au adăpostit-o.

El a fost un străin. Da, un străin, un călător în drumul Său către un altar, un vizitator care a bătut la uşa noastră, un oaspete dintr-un ţinut îndepărtat.

Şi pentru că nu a găsit o gazdă primitoare, El S-a întors în locul Său.

FILIP

Iar când El a murit, toată lumea a pierit

CÂND IUBITUL NOSTRU A MURIT, a pierit toată omenirea şi, preţ de o vreme, toate lucrurile au rămas neclintite şi cenuşii. Apoi răsăritul s-a întunecat şi dinspre el s-a năpustit o furtună, care a măturat ţinutul. Ochii cerului s-au deschis şi s-au închis, iar ploaia a căzut într-un torent şi a dus cu sine sângele ce a curs din mâinile şi picioarele Lui.

Atunci am murit şi eu. Dar în adâncul uitării mele, L-am auzit pe El vorbind şi spunând: „Tată, iartă-i, pentru că nu ştiu ce fac."

Iar glasul Lui mi-a căutat spiritul înecat, şi astfel am ajuns înapoi pe ţărm.

Şi am deschis ochii şi i-am văzut trupul alb atârnând în faţa norului, şi cuvintele Lui, pe care le-am auzit, au căpătat formă în mine şi au devenit un alt om. Şi atunci nu am mai suferit.

Cine suferă pentru o mare care îşi dezvăluie faţa ori pentru un munte care râde spre soare?

S-a întâmplat vreodată ca inima omului, atunci când acea inimă a fost despicată, să rostească asemenea cuvinte?

Ce alt judecător al oamenilor şi-a liberat judecătorii? Şi iubirea a provocat vreodată ura cu o putere mai sigură de sine?

A existat vreodată o trâmbiţă care să fie auzită între cer şi pământ?

S-a mai ştiut vreodată ca acela ce a fost ucis să aibă milă de ucigaşii săi? Ori ca meteoritul să încremenească neclintit, ca să nu tulbure sobolul?

Anotimpurile vor osteni, iar anii vor îmbătrâni înainte ca ele să termine aceste cuvinte: „Tată, iartă-i pe dânşii, pentru că nu ştiu ce fac."

Şi eu, şi tu, născându-ne mereu, mereu, ni le vom aminti.

Iar acum, mă voi retrage în casă şi voi rămâne ca un cerşetor, la uşa Lui.

BIRBARA DIN IAMOUNI

Despre Iisus cel lipsit de răbdare

IISUS SE ARĂTA RĂBDĂTOR cu trândavul şi cu cel slab de minte, tot astfel cum iarna aşteaptă venirea deplină a primăverii.

Avea răbdarea unui munte în bătaia vântului.

Răspundea cu bunătate la întrebările aspre ale duşmanilor Lui.

Putea rămâne tăcut în faţa dihoniei şi a oricărei neînţelegeri, pentru că era tare, iar cei puternici se pot arăta iertători.

Însă Iisus era şi nerăbdător.

Nu i-a răbdat pe făţarnici.

Nu S-a plecat în faţa oamenilor şireţi şi nici în faţa celor care se pricepeau să se joace cu vorbele.

Şi nu S-a lăsat subjugat.

S-a arătat nerăbdător cu aceia care nu credeau în lumină, fiindcă ei înşişi trăiau în umbră; şi faţă de cei care căutau semne pe cer, în loc să le caute în propriile inimi.

S-a arătat nerăbdător cu cei care cântăreau şi măsurau ziua şi noaptea înainte de a-şi încredinţa visele zorilor ori înserării.

Iisus a avut răbdare cu toţi.

Cu toate acestea, El S-a dovedit a fi cel mai nerăbdător dintre oameni.

Ar fi fost în stare să te lase să ţeşi pânza, cu toate că ţi-ar fi trebuit ani de zile ca să transformi firul în pânză.

Însă El nu ar fi lăsat pe nimeni să sfâşie chiar şi un petic din ţesătura făcută.

SOAŢA LUI PILAT CĂTRE O DOAMNĂ ROMANĂ

MERGEAM CU FECIOARELE MELE prin livezile din afara Ierusalimului, când L-am văzut pe El având câţiva bărbaţi şi câteva femei în jurul Lui; iar El le vorbea într-o limbă pe care am înţeles-o doar pe jumătate.

Dar limba nu este trebuincioasă ca să vezi o coloană de lumină sau un munte de cristal. Inima ştie ceea ce limba nu poate rosti şi ceea ce urechile nu aud.

Le vorbea prietenilor Lui despre iubire şi tărie. Ştiu că le vorbea de iubire, pentru că în glasul Lui exista o melodie; şi ştiu că le vorbea de tărie, pentru că în gesturile Lui erau oştiri. Şi era blând, cu toate că nici soţul meu nu ar fi putut vorbi cu o asemenea autoritate.

Când m-a văzut trecând, El S-a oprit o clipă din vorbă şi S-a uitat cu bunătate spre mine. Iar eu m-am simţit umilă; iar în sufletul meu am ştiut că trecusem pe lângă un zeu.

După acea zi, chipul Lui mi-a tulburat singurătatea, când nu voiam să fiu văzută nici de bărbat, nici de femeie; iar ochii Lui mi-au cercetat sufletul când ochii mei erau închişi. Iar glasul Lui stăpâneşte neclintirea nopţilor mele.

Am rămas pradă Lui pe vecie; şi există pace în durerea mea, şi libertate în lacrimile mele.

Iubită prietenă, nu L-ai văzut pe acest bărbat şi nici nu-L vei vedea vreodată.

Se află dincolo de simţurile noastre, dar dintre toţi bărbaţii, El îmi este cel mai apropiat acum.

UN BĂRBAT DIN AFARA IERUSALIMULUI

Despre Iuda

IUDA A VENIT LA MINE ACASĂ în acea vineri, chiar în ajunul Paştelui, şi a bătut apăsat la uşa mea.

Când a intrat, m-am uitat la el, şi avea chipul pământiu. Mâinile îi tremurau ca nişte crenguţe uscate în vânt, iar straiele îi erau ude de parcă ar fi ieşit dintr-un fluviu; pentru că în seara aceea au fost furtuni mari.

S-a uitat la mine, iar găvanele ochilor erau ca nişte peşteri întunecate, iar ochii îi erau sângerii.

Şi mi-a zis: „L-am dat pe Iisus din Nazaret duşmanilor Lui şi duşmanilor mei."

Apoi Iuda şi-a frânt mâinile şi a zis: „Iisus a spus că îi va copleşi pe duşmanii Lui şi pe cei ai poporului nostru. Şi eu L-am crezut şi L-am urmat.

Când ne-a chemat prima oară la El, ne-a promis o împărăţie puternică şi întinsă, iar noi, în credinţa noastră, am căutat să-I facem pe voie, ca să avem ranguri înalte la curtea Lui.

Ne-am văzut pe noi înşine ca pe nişte prinţi vorbind cu aceşti romani ce ne cârmuiesc. Iar Iisus a spus multe despre împărăţia Lui, iar eu am crezut că El mă alesese comandant peste carele Lui de luptă şi comandant al oştenilor Lui. Şi I-am urmat paşii de bunăvoie.

Dar am descoperit că Iisus nu căuta o împărăţie, şi nici de romani nu a voit să ne elibereze. Împără-ţia Lui era doar împărăţia inimii. L-am auzit vorbind de iubire şi bunătate, şi iertare, iar femeile Îl ascultau cu bucurie, dar inima mea s-a amărât şi eu m-am mâniat.

Împăratul promis al Iudeii părea să se fi transformat brusc într-un cântăreţ din fluier, ca să mângâie minţile rătăcitorilor şi pribegilor.

Îl iubisem la fel ca şi alţii din tribul meu, care Îl iubeau. Văzusem

în El o speranţă şi o nădejde de eliberare de sub jugul străinilor. Dar El nu a voit să rostească o vorbă ori să mişte un deget ca să ne elibereze de acel jug, iar când a vrut chiar să dea cezarului ce este al cezarului, disperarea m-a cuprins şi speranţele mele au pierit. Şi am zis: «Cel ce ucide speranţele mele trebuie să fie ucis, căci speranţele şi nădejdile mele sunt mai preţioase decât viaţa oricărui om.»“

Apoi Iuda a strâns din dinţi şi a lăsat capul în jos. Iar când a vorbit din nou, a zis: „Eu L-am trădat. Iar El a fost răstignit astăzi… Cu toate acestea, când El a murit pe cruce, a murit ca un împărat. A murit în furtună, aşa cum mor eliberatorii, ca oamenii mari care trăiesc dincolo de giulgiu şi de piatră.

Şi, în vreme ce murea, a fost blând şi a fost bun; iar inima Lui era plină de milă. A simţit milă chiar şi faţă de mine, cel care Îl trădase.“

Iar eu am zis: „Iuda, ai făcut un mare păcat.“

Iar Iuda mi-a răspuns: „Dar El a murit împărat. De ce nu a trăit ca împărat?“

Iar eu i-am zis din nou: „Ai făptuit o mare crimă.“

Iar el s-a aşezat pe banca aceea şi a rămas neclintit, ca de piatră.

Şi eu am păşit încoace şi încolo prin încăpere şi am zis încă o dată: „Ai făptuit un mare păcat.“

Iar Iuda nu a scos nici o vorbă. A rămas tăcut ca pământul.

Iar după o vreme s-a ridicat şi a stat în faţa mea, şi mi s-a părut mai înalt şi, când a vorbit, glasul lui a fost ca sunetul scos de un blid spart; şi a zis: „Păcatul nu a fost în inima mea. Chiar în această noapte voi căuta împărăţia Lui şi voi sta în preajma Lui, şi-i voi cere iertare.

El a murit rege, iar eu voi muri ticălos. Dar în inima mea ştiu că El mă va ierta.“

După ce a zis aceste vorbe, şi-a strâns mantia pe lângă trup şi a zis: „Am făcut bine că am venit la tine în această seară, cu toate că te-am supărat. Vrei să mă ierţi şi tu?

Să le spui fiilor tăi şi fiilor fiilor tăi aşa: «Iuda Iscarioteanul L-a

trădat pe Iisus din Nazaret duşmanilor Lui pentru că a crezut că Iisus era duşmanul propriului Său neam.»

Şi să le mai spui că Iuda, în aceeaşi zi în care a comis marea greşeală, L-a urmat pe Împărat pe treptele tronului Său, ca să-Şi ofere sufletul şi să fie judecat.

Îi voi spune că şi sângele meu aştepta să se scurgă în ţărână, iar sufletul meu beteag voia să fie eliberat."

Apoi Iuda şi-a lipit capul de zid şi a strigat: „Vai, Doamne, al cărui nume temut nimeni nu trebuie să-l rostească înainte ca buzele lui să fie atinse de degetele morţii, de ce m-ai ars cu un foc ce nu avea pic de lumină?

De ce i-ai dat omului din Galileea o patimă pentru un ţinut necunoscut şi m-ai împovărat pe mine cu o dorinţă care nu cruţă nici neamul, nici vatra? Şi cine este acest om Iuda, ale cărui mâini sunt mânjite de sânge?

Ajută-mă să îl alung, ca pe un strai vechi şi ca pe un ham zdrenţuit.

Ajută-mă să fac asta la noapte.

Şi lasă-mă să stau din nou în afara acestor ziduri.

Sunt ostenit de această libertate fără de aripi. Voiesc o temniţă mai încăpătoare.

O să vărs un râu de lacrimi ce va curge spre marea cea amară. Voiesc să fiu la mila Ta decât să fiu un om care bate la poarta propriei inimi."

Aşa a vorbit Iuda, şi după aceea a deschis uşa şi a ieşit din nou în furtună.

Trei zile după aceea am mers la Ierusalim şi am auzit tot ce se întâmplase. Şi am mai auzit că Iuda se azvârlise de pe culmea Stâncii Înalte.

Din acea zi, m-am gândit deseori la asta şi îl înţeleg pe Iuda. El şi-a împlinit viaţa măruntă, care a plutit ca o negură peste acest ţinut, şi a

îngăduit să fie luat în sclavie de romani, în vreme ce marele profet urca pe culmi.

Un om tânjea după o împărăţie în care avea să devină prinţ.

Un altul dorea o împărăţie în care toţi oamenii să devină prinţi.

SARKIS, UN BĂTRÂN PĂSTOR GREC, NUMIT ŞI NEBUNUL

Iisus şi Pan

ÎNTR-UN VIS, L-AM VĂZUT PE IISUS şi pe zeul meu Pan stând împreună în miezul pădurii.

Râdeau unul de vorbirea celuilalt, iar prin apropierea lor curgea un pârâu, iar râsul lui Iisus era mai vesel. Şi au stat îndelung de vorbă.

Pan a vorbit de pământ şi de tainele lui, de fraţii lui cu copite şi de surorile lui încornorate; şi de vise. Şi a vorbit de rădăcini şi de puii lor, şi de seva care se trezeşte şi creşte, şi cântă către vară.

Iar Iisus i-a spus de puieţii din pădure şi de flori şi fructe, şi de seminţele pe care ele le poartă într-un anotimp încă nevenit.

A vorbit de păsările aerului şi despre cântul lor în lumea de sus.

Şi a vorbit de cerbii albi din deşert, unde sunt păstoriţi de Dumnezeu.

Şi lui Pan i-a plăcut vorba noului Dumnezeu, iar nările lui s-au înfiorat.

Şi în acelaşi vis i-am văzut pe Pan şi pe Iisus tăcând şi stând nemişcaţi în neclintirea umbrelor verzi.

Iar apoi Pan şi-a luat naiul şi I-a cântat lui Iisus.

Copacii se zbuciumau şi ferigile tremurau, iar pe mine m-a cuprins teama.

Şi Iisus a zis: „Frate bun, în naiul tău se ascund poiana şi înălţimile cele stâncoase.“

Atunci, Pan I-a întins naiul lui Iisus şi I-a zis: „Acum cântă şi tu. E rândul tău.“

Iar Iisus a zis: „Aceste trestii găurite sunt prea multe pentru gura mea. Eu am acest fluier."

Şi a luat fluierul şi a cântat.

Iar eu am auzit sunetul ploii pe frunze şi cântul pâraielor printre dealuri, şi ninsoarea căzând pe culmile munţilor.

Şi ritmul inimii mele, care cândva bătuse dimpreună cu vântul, s-a întors din nou cu vântul, şi toate

valurile zilelor mele de ieri au bătut pe ţărmul meu, şi eu am devenit din nou Sarkis păstorul, iar fluierul lui Iisus s-a făcut multe fluiere ale nenumăraţilor păstori ce-şi chemau nenumărate turme.

Apoi Pan I-a spus lui Iisus: „Tinereţea Ta este mai potrivită cu fluierul decât anii mei. Şi cu mult înainte, în neclintirea mea, am auzit cântecul Tău şi murmurul numelui Tău.

Numele Tău are un sunet bun; şi bine se va înălţa împreună cu seva către ramuri, şi bine va goni laolaltă cu copitele printre dealuri.

Şi nu mi se pare ciudat, cu toate că tatăl meu nu m-a chemat pe acel nume. Fluierul Tău mi l-a adus înapoi în memorie.

Iar acum să cântăm la instrumentele noastre împreună."

Şi au cântat împreună.

Şi muzica lor a lovit cerul şi pământul, şi groaza s-a răspândit printre toate vietăţile.

Am auzit urletul fiarelor şi foamea pădurii. Şi am auzit strigătul oamenilor singuratici şi plânsetul celor care tânjesc după ceea ce nu cunosc.

Am auzit oftatul fecioarei după iubitul ei şi gâfâitul vânătorului nenorocos alergând după prada lui.

Şi apoi în muzica lor a venit pacea, iar cerurile şi pământul au cântat laolaltă.

Toate acestea le-am văzut în visul meu, şi toate acestea le-am

auzit.

ANNA, MARELE PREOT

Despre Iisus, răzvrătitul

ERA UN RĂZVRĂTIT, UN TÂLHAR, un şarlatan şi un lăudător de Sine. Le plăcea doar celor necuraţi şi dezmoşteniţi, şi de aceea El trebuia să meargă pe drumul tuturor celor mânjiţi şi pângăriţi.

Şi-a bătut joc de noi şi de legile noastre; a batjo-corit onoarea noastră şi a sfidat demnitatea noastră. A spus chiar că va nimici templul şi că va pângări locurile sfinte. A fost neruşinat şi pentru asta trebuia să aibă parte de o moarte ruşinoasă.

A fost un bărbat din Galileea neevreilor, un străin venit din Ţinutul de Miazănoapte, unde Adonis şi Astarte încă ţin puterea împotriva Israelului şi a Dumnezeului Israelului.

Cel a cărui limbă se împleticea când rostea vorbele profeţilor noştri avea tărie şi spărgea urechile când vorbea în limba bastardă a celor umili şi vulgari.

Ce altceva puteam face decât să Îl condamn la moarte?

Oare nu sunt eu paznic al templului? Nu sunt eu păstrătorul legii? Puteam să îmi întorc spatele spre El, zicând liniştit: „E un smintit între alţi smintiţi. Lasă-L să obosească vorbind aiureli; pentru că nebunii şi smintiţii, şi cei posedaţi de diavoli nu sunt nimic pe drumul Israelului.

Puteam să mă arăt surd faţă de El când El ne numea mincinoşi, făţarnici, lupi, vipere şi fii de năpârcă?

Nu, nu puteam rămâne surd, pentru că El nu era smintit. Era posedat de Sine; iar în cuminţenia Lui zgomotoasă, El ne-a dat în vileag şi ne-a sfruntat pe toţi.

De aceea am pus să fie răstignit, iar răstignirea Lui a fost un semnal şi un avertisment pentru alţii, care poartă acelaşi însemn blestemat.

Ştiu bine că am fost învinuit pentru asta, chiar de unii dintre

bătrânii din sanhedrin. Dar am avut în minte atunci, aşa cum am în minte şi acum, că este mai bine să moară un om pentru popor, decât să las poporul să fie condus pe cărări greşite de un singur om.

Iisus a fost cucerit de un duşman din afară. Mă voi îngriji ca Iudeea să nu fie cucerită din nou, de vreun duşman dinăuntru.

Nici un om din blestematul miazănoapte nu va ajunge în Sfânta Sfintelor şi nici nu-şi va trece umbra peste Chivotul legământului Domnului.

O FEMEIE, UNA DINTRE VECINELE MARIEI

O lamentaţie

În a patruzecea zi de la moartea Lui, toate vecinele au venit la casa Mariei să o mângâie şi să cânte imnuri. Iar una dintre femei a cântat acest cântec:

Încotro, primăvara mea, încotro?
Şi spre ce alt cer se înalţă parfumul Tău?
Pe ce alt câmp păşeşti?
Şi în care cer ridici capul ca să-ţi rosteşti ce ai pe suflet?

Aceste văi vor fi sterpe,
Şi nu vom avea decât câmpii uscate şi seci.
Toate lucrurile verzi se vor ofili la soare,
Iar livezile noastre vor da merele acre,
Iar podgoriile noaste vor da struguri amari.
Vom înseta după vinul Tău,
Iar nările noastre vor tânji după mirosul Tău.
Încotro, Floare a primei noastre primăveri, încotro?
Au nu Te vei mai întoarce?
Iasomia Ta nu ne va mai vizita,
Şi ciclamele Tale nu vor mai sta pe cărarea noastră,
Ca să ne spună că şi noi avem rădăcini adânci în pământ
Şi că respiraţia noastră neîncetată se va înălţa mereu spre cer?

Încotro, Iisus, încotro,
Fiul vecinei mele Maria,
Şi prieten al fiului meu?
Încotro, prima noastră Primăvară, şi spre ce alte câmpii?
Te vei mai întoarce la noi?
Ne vei mai vizita ţărmurile viselor cu
iubirea Ta năvalnică?

AHAZ CEL TRUPEŞ

Hangiul

DA, ÎMI AMINTESC BINE ULTIMA oară când L-am văzut pe Iisus din Nazaret. Iuda venise la mine la ora amiezii în acea zi de vineri şi m-a rugat să pregătesc cina pentru Iisus şi prietenii Lui.

Mi-a dat doi arginţi şi a zis: „Cumpără tot ce socoteşti trebuincios pentru masă."

Iar după ce El a plecat, soaţa mea mi-a zis: „Aceasta este o mare cinste." Căci Iisus devenise profet şi făptuise multe minuni.

Pe înserat, au venit El şi ucenicii Lui, şi s-au aşezat în încăperea de sus în jurul mesei, dar au rămas tăcuţi şi nedornici de vorbă.

Şi în anul trecut şi în anul dinainte veniseră şi apoi fuseseră veseli. Frânseseră pâinea şi băuseră vinul, şi cântaseră imnurile noastre vechi; iar Iisus le vorbise până la miezul nopţii.

După aceea ei Îl lăsaseră singur în încăperea de sus şi se culcaseră în alte încăperi; pentru că după miezul nopţii, dorinţa Lui era să rămână singur.

Şi El rămânea treaz; Îi auzeam paşii când stăteam în pat.

Dar de data aceasta, El şi prietenii Lui nu erau fericiţi.

Soaţa mea pregătise peşte prins în Lacul Galileii şi fazani de la Houran, umpluţi cu orez şi cu seminţe de rodie, iar eu le dusesem o carafă din vinul meu de chiparos.

Iar apoi îi lăsasem, căci am simţit că voiau să rămână singuri.

Au stat până ce s-a întunecat deplin, iar apoi au coborât cu toţii împreună din încăperea de sus, dar la poalele scării, Iisus a zăbovit puţin. Şi S-a uitat la mine şi la soaţa mea şi Şi-a lăsat palma pe creştetul fiicei mele şi a zis: „Noapte bună tuturor. Ne vom întoarce în încăperea de sus, dar nu vă vom părăsi la o oră atât de timpurie. Vom rămâne până ce soarele

se va înălţa deasupra orizontului.

Peste puţină vreme o să ne întoarcem şi vom mai dori pâine şi vin. Tu şi soaţa ta ne-aţi fost gazde bune, şi ne vom aminti de voi când veţi veni la casa noastră şi veţi şedea la masa noastră.“

Şi eu am zis: „M-am simţit cinstit să vă slujesc. Ceilalţi hangii mă pizmuiesc pentru că veniţi la mine, iar în mândria mea, eu le surâd când îi întâlnesc la piaţă. Uneori mă şi strâmb la dânşii.“

Iar El a zis: „Toţi hangiii trebuie să fie mândri că slujesc pe alţii. Căci acela care dă pâine şi vin este fratele celui ce culege şi strânge snopii pentru a fi duşi la treierat, şi ale celui care striveşte strugurii la teascul de vin. Şi eşti foarte darnic. Tu dai din plinul tău chiar şi acelora ce nu aduc cu dânşii decât foamea şi setea.“

Apoi El S-a întors către Iuda Iscarioteanul, care ţinea punga grupului, şi i-a spus: Dă-Mi doi sicli.“

Şi Iuda i-a dat doi sicli, spunând: „Aceştia sunt ultimii arginţi din punga mea.“

Iisus S-a uitat la el şi a zis: „Curând, foarte curând, punga ta se va umple de arginţi.“

Apoi a pus cele două monede în palma mea şi a zis: „Cu banii aceştia să cumperi o cingătoare de mătase pentru fiica ta şi să o rogi să o poarte în ziua de Paşti, în amintirea Mea.“

Şi privind din nou la faţa fiicei mele, S-a aplecat şi a sărutat-o pe frunte. Iar apoi a zis încă o dată: „Noapte bună tuturor.“

Şi apoi a plecat.

Am auzit că spusele Lui către mine au fost scrise pe un pergament de unul dintre prietenii Lui, dar eu le repet chiar aşa cum le-am auzit de pe buzele Lui.

Nu voi uita niciodată sunetul vocii Lui când a zis acele cuvinte: „Noapte bună tuturor.“

Dacă voiţi să ştiţi mai multe despre El, întrebaţi-o pe fiica mea. Acum este femeie, dar preţuieşte amintirea copilăriei ei. Iar vorbele ei sunt

mai frumoase decât ale mele.

BARABA

Ultimele cuvinte ale lui Iisus

M-AU ELIBERAT PE MINE şi L-au ales pe El. Iar El S-a ridicat şi eu am căzut.

Iar ei L-au făcut victimă şi jertfă de Paşti.

Eu am fost eliberat din lanţuri şi am mers cu restul mulţimii în spatele Lui, dar eram ca un om viu care păşeşte către mormântul său.

Ar fi trebuit să fug în deşert, unde ruşinea ar fi ars în tăria soarelui.

Cu toate acestea, am păşit alături de cei care Îl aleseseră pe El să poarte crima mea.

Când L-au ţintuit pe cruce, am stat acolo.

Am văzut şi am auzit, dar păream să mă aflu în afara trupului meu.

Tâlharul care a fost răstignit în dreapta Lui I-a zis: „Sângerezi şi Tu alături de mine, Iisus din Nazaret?"

Iar Iisus i-a răspuns, zicând: „Dacă nu ar fi cuiul care Îmi ţintuieşte mâna, aş întinde-o să te prind de mână.

Suntem răstigniţi împreună. Aş voi ca ei să fi înălţat crucea ta mai aproape de a Mea."

Apoi S-a uitat în jos şi a privit la mama Lui şi la un tânăr care stătea alături de ea.

Şi El a zis: „Mamă, uite-ţi fiul stând alături de tine.

Femeie, priveşte un bărbat care va duce aceste picături din sângele Meu către Ţinutul de Miazănoapte."

Iar când a auzit plânsetele femeilor din Galileea, El a zis: „Priviţi, ele plâng şi Mie Îmi este sete.

Şi sunt prea sus ca să ajung la lacrimile lor.

Nu voi lua oţet şi fiere ca să-mi potolesc setea."

Apoi a deschis ochii către cer şi a zis: „Tată, de ce ne-ai uitat pe noi?"

Iar apoi a zis cu milă: „Tată, iartă-i, căci nu ştiu ce fac."

Când a rostit aceste cuvinte, cred că i-am văzut pe toţi oamenii căzuţi dinaintea lui Dumnezeu şi cerşind iertare pentru răstignirea acestui om.

Apoi, iarăşi a zis cu glas puternic: „Tată, în mâna Ta Îmi încredinţez duhul."

Şi la urmă a înălţat capul şi a zis: „Acum s-a isprăvit, dar numai pe acest deal."

Şi a închis ochii.

Apoi un fulger a despicat cerurile întunecate şi s-a auzit un tunet mare.

Acum ştiu că cei care L-au ucis pe El în locul meu mi-au adus un chin nesfârşit.

Răstignirea lui nu a durat decât o oră.

Iar eu voi fi răstignit până la sfârşitul anilor mei.

CLAUDIUS, O SANTINELĂ ROMANĂ

Iisus, stoicul

DUPĂ CE A FOST LUAT, mi L-au încredinţat mie. Iar Pilat din Pont mi-a poruncit să Îl păzesc până a doua zi dimineaţă.

Soldaţii mei L-au dus ca deţinut, iar El S-a arătat supus.

La miezul nopţii, mi-am părăsit soaţa şi copiii, şi am vizitat arsenalul. Aveam obiceiul să merg şi să văd dacă batalioanele mele erau bine în Ierusalim; iar în acea noapte m-am dus la arsenalul unde era ţinut El.

Soldaţii mei şi câţiva dintre tinerii iudei Îl batjocoreau. Îl despuiaseră de straie şi Îi puseseră pe cap o coroană din spinii de anul trecut.

Îl ţintuiseră de un stâlp şi dansau, şi ţipau în faţa Lui.

Şi Îi dăduseră să ţină în mână o trestie.

Când am intrat, cineva a strigat: „Priveşte-L, căpitane, pe împăratul iudeilor!“

Am rămas dinaintea Lui şi L-am privit, şi m-am ruşinat. Nu am ştiut de ce.

Luptasem în Galia şi în Spania, şi împreună cu oamenii mei înfruntasem moartea. Cu toate acestea, nu mă temusem niciodată şi nu mă arătasem nicicând laş. Dar când am rămas faţă în faţă cu acel om, iar El s-a uitat la mine, mi-a pierit curajul. Mi s-a părut că buzele îmi erau pecetluite, şi nu am putut scoate o vorbă.

Şi imediat am părăsit arsenalul.

Asta s-a întâmplat acum treizeci de ani. Fiii mei care erau prunci pe vremea aceea sunt acum bărbaţi. Şi îl slujesc pe cezar şi Roma.

Dar deseori, sfătuindu-i, le-am vorbit de El, un om care a înfruntat

moartea cu seva vieţii pe buzele Sale şi cu milă în ochi pentru ucigaşii Lui.

Acum am îmbătrânit. Mi-am trăit anii din plin. Şi socotesc cu adevărat că nici Pompei şi nici Cezar nu au fost comandanţi atât de mari ca acel Om din Galileea.

Pentru că de la moartea Lui de bunăvoie, din pământ s-a înălţat o oştire care să lupte pentru El… Şi cu toate că este mort, El este mai bine slujit de ei decât chiar Pompei ori Cezar, deşi ei sunt vii.

IACOV, FRATELE DOMNULUI

Cina cea de taină

DE O MIE DE ORI AM REVĂZUT amintirea acelei nopţi. Şi acum ştiu că o să mai revăd acea amintire de o mie de ori.

Pământul va uita brazdele trase pe pieptul său, iar femeia va uita durerea şi bucuria naşterii, dar eu tot nu voi uita acea noapte.

În acea după-amiază fusesem în afara zidurilor Ierusalimului şi Iisus spusese: „Să intrăm în cetate şi să mâncăm la han."

Se întunecase când am ajuns la han, şi eram flămânzi. Hangiul ne-a întâmpinat şi ne-a condus într-o încăpere de sus.

Iar Iisus ne-a invitat să şedem în jurul mesei, dar El a rămas în picioare şi ochii Lui au zăbovit asupra noastră.

Şi i-a vorbit hangiului, zicându-i: „Adu-mi un vas de spălat şi o carafă cu apă, şi un ştergar."

Şi S-a uitat iarăşi la noi şi a spus cu blândeţe: „Lepădaţi-vă sandalele."

Noi nu am priceput, dar la porunca Lui, le-am lepădat.

Apoi hangiul a adus vasul de spălat şi carafa cu apă; şi Iisus a zis: „Acum vă voi spăla picioarele. Pentru că trebuie să vă eliberez picioarele de colbul vechiului drum şi să le dau libertatea căii celei noi."

Şi toţi ne-am simţit ruşinaţi şi sfioşi.

Atunci Simon Petru s-a ridicat şi a zis: „Cum să Îl las pe Domnul şi Stăpânul meu să îmi spele picioarele?"

Iar Iisus i-a răspuns: „Îţi voi spăla picioarele ca să îţi aduci aminte că acela care îi slujeşte pe oameni este cel mai mare între ei."

Apoi S-a uitat la fiecare dintre noi şi a zis: „Fiul Omului, care v-a

ales pe voi drept fraţi ai Lui, ale cărui picioare au fost unse ieri cu mir din Arabia şi uscate cu părul unei femei, voieşte acum să vă spele picioarele.“

Şi a luat vasul de spălat şi carafa cu apă, şi a îngenuncheat şi ne-a spălat picioarele, începând cu Iuda Iscarioteanul.

Apoi S-a aşezat cu noi la masă; iar chipul Lui era ca zorii ce se ridică pe un câmp de bătălie după o noapte de luptă şi vărsare de sânge.

Iar hangiul a venit împreună cu soaţa lui, aducându-ne mâncare şi vin.

Şi cu toate că fusesem flămând înainte ca Iisus să fi îngenuncheat la picioarele mele, acum nu îmi era foame. Şi am simţit o flacără în gât, pe care nu voiam să o sting cu vin.

Apoi Iisus a luat o pâine şi ne-a dat-o, zicând: „Poate că nu vom mai împărţi iarăşi pâinea între noi. Să mâncăm această îmbucătură în amintirea zilelor noastre din Galileea.“

Şi a turnat vin din carafă într-o cupă şi a băut, şi ne-a dat şi nouă, zicând: „Beţi vinul în amintirea unei însetări pe care am cunoscut-o împreună. Şi beţi în speranţa noii recolte. Când o să fiu învăluit şi nu o să Mă mai aflu printre voi, când vă veţi întâlni aici ori altundeva, să împărţiţi pâinea şi să turnaţi din vin, şi să mâncaţi şi să beţi aşa cum faceţi acum. După aceea uitaţi-vă împrejur; şi poate Mă veţi vedea şezând alături de voi la masă.“

După ce a zis acestea, El a început să ne împartă bucăţi de peşte şi de fazan, aşa cum o pasăre îşi hrăneşte puii.

Am mâncat puţin, dar ne-am simţit sătui; şi n-am băut decât câte o picătură, căci am simţit că acea cupă era ca întinderea dintre acest ţinut şi alt ţinut.

Apoi Iisus a zis: „Înainte de a părăsi această masă, să ne ridicăm şi să cântăm imnurile de bucurie ale Galileii.“

Iar noi ne-am ridicat şi am cântat dimpreună, iar glasul Lui se înălţa peste glasurile noastre şi fiecare cuvânt rostit de El vuia cu tărie.

Şi El S-a uitat la feţele noastre, pe rând la fiecare, şi a zis: „Acum vă urez să rămâneţi cu bine. Să mergem dincolo de zidurile acestea. Să

pornim spre grădina Ghetsimani.“

Şi Ioan, fiul lui Zevedeu a zis: „Stăpâne, de ce îţi iei rămas-bun de la noi în noaptea aceasta?“

Iar Iisus i-a zis: „Nu lăsa inima ta să fie tulburată. Plec doar ca să pregătesc un loc pentru voi în casa Tatălui meu. Dar de veţi avea nevoie de Mine, Mă voi întoarce la voi. De Mă veţi chema, eu vă voi auzi, şi oriunde Mă va căuta duhul vostru, acolo voi fi şi eu.

Nu uitaţi că această sete duce către teascul de struguri, iar foamea, spre ospăţul de nuntă.

În dorul vostru Îl veţi găsi pe Fiul Omului. Căci dorul este izvorul nesecat al extazului şi tot el este calea către Tatăl.“

Iar Ioan a vorbit din nou, zicând: „Dacă voieşti să ne părăseşti, cum să ne veselim? Şi de ce vorbeşti de despărţire?“

Şi Iisus a zis: „Cerbul vânat ştie săgeata vânătorului înainte de a o simţi străpungându-i pieptul; iar râul simte marea înainte de a ajunge la ţărmul ei. Şi Fiul Omului a călătorit pe drumurile oamenilor.

Înainte ca un alt migdal să-şi dăruiască florile către soare, rădăcinile Mele vor ajunge în inima altui câmp.“

Atunci Simon Petru a zis: „Stăpâne, nu pleca acum şi nu ne lipsi de bucuria de a ne afla împreună cu Tine. Unde mergi Tu, vom merge şi noi; iar unde Te vei opri, acolo ne vom opri şi noi.“

Iar Iisus Şi-a lăsat mâna pe umărul lui Simon Petru şi i-a zâmbit, apoi a zis: „Cine ştie dacă nu te vei lepăda de Mine înainte de sfârşitul acestei nopţi, şi Mă vei părăsi înainte ca Eu să te părăsesc?“

Apoi, pe neaşteptate, a zis: „Acum să plecăm de aici.“

Şi El a plecat de la han, iar noi L-am urmat. Dar când am ajuns la poarta cetăţii, Iuda Iscarioteanul nu mai era printre noi. Iar noi am traversat Valea Jahannam. Iisus mergea departe în faţa noastră, iar noi păşeam strânşi unul în altul.

Când a ajuns la un crâng de măslini, S-a oprit şi S-a întors către noi, spunând: „Odihniţi-vă aici preţ de o oră.“

Seara era răcoroasă, cu toate că era primăvară deplină, iar duzii dăduseră mlădiţe, iar merii erau în floare. Iar grădinile miroseau dulce.

Fiecare dintre noi şi-a căutat câte un trunchi de copac şi ne-am aşezat. Eu mi-am strâns mantia în jurul trupului şi am stat întins sub un pin.

Dar Iisus ne-a lăsat acolo şi a mers singur în crângul de măslini. Şi L-am urmărit pe când ceilalţi dormeau.

A rămas deodată nemişcat şi apoi a păşit iar încoace şi încolo. Iar El a făcut asta de mai multe ori.

Apoi L-am văzut înălţându-Şi faţa către cer şi întinzând braţele către răsărit şi apus.

La un moment dat, a zis: „Raiul şi pământul, dar şi iadul, sunt ale omului.“ Iar acum mi-am amintit spusele Lui şi am ştiut că El, care păşea prin crângul de măslini, era raiul devenit om; şi am socotit că pântecul pământului nu este nici începutul, nici sfârşitul, ci mai degrabă un car, o pauză; şi o clipă de mirare şi uimire; şi iadul l-am văzut la fel, în valea numită Jahannam, care se afla între El şi Oraşul Sfânt.

Şi în timp ce El stătea acolo în picioare, iar eu eram întins şi învelit cu mantia, I-am auzit glasul vorbind. Dar El nu ne vorbea nouă. De trei ori L-am auzit rostind cuvântul Tată. Şi asta a fost tot ce am auzit.

După o vreme, Şi-a lăsat braţele în jos şi a rămas nemişcat, ca un chiparos între ochii mei şi cer.

Într-un târziu, S-a întors între noi şi ne-a zis: „Treziţi-vă şi ridicaţi-vă. Ceasul Meu a sosit. Lumea este deja pornită spre noi, înarmată pentru bătălie.“

Iar apoi a zis: „Acum o clipă am ascultat glasul Tatălui Meu. Dacă nu vă voi mai vedea, amintiţi-vă că învingătorul nu-şi va afla pacea decât după ce va fi cucerit.“

Iar când ne-am ridicat şi am venit aproape de El, faţa Lui semăna cu cerul înstelat de deasupra deşertului.

Apoi El ne-a sărutat pe fiecare pe obraz. Iar când buzele Lui mi-au atins obrazul, erau fierbinţi, precum palma unui copil cuprins de

fierbinţeală.

Brusc, am auzit un zgomot grozav în depărtări, ca de număr mare de oameni, iar când s-a apropiat, am văzut o mulţime apropiindu-se cu felinare şi sclavi. Şi veneau cu grăbire.

Şi când au ajuns la gardul crângului de măslini, Iisus ne-a părăsit şi S-a dus să-i întâmpine. Şi Iuda Iscarioteanul îi conducea pe aceia.

Erau soldaţi romani cu spade şi suliţe, şi oameni din Ierusalim cu bâte şi cazmale.

Şi Iuda S-a apropiat de Iisus şi L-a sărutat. Iar apoi le-a spus oamenilor înarmaţi: „Acesta este Omul.“

Şi Iisus i-a spus lui Iuda: „Iuda, ai avut răbdare cu Mine. Asta se putea întâmpla ieri.“

Apoi S-a întors către oamenii înarmaţi şi a zis: „Luaţi-Mă cu voi. Dar aveţi grijă ca temniţa voastră să fie îndeajuns de largă pentru aceste aripi.“

Atunci ei s-au repezit la El şi L-au prins, şi cu toţii răcneau.

Dar noi, în spaima noastră, am fugit şi ne-am căutat salvarea. Eu am alergat singur prin crângurile de măslini şi nu am avut puterea de a fi cu minte şi nici nu am auzit alt glas vorbind în mine în afara celui al spaimei.

Două ori trei ceasuri, cât mai rămăseseră din acea noapte, am fugit şi m-am ascuns, iar în zori m-am trezit într-un sat din apropierea cetăţii Ierihon.

De ce îl părăsisem? Nu ştiu. Dar, spre întristarea mea, L-am părăsit. Am fost laş şi am fugit din faţa duşmanilor Lui.

Apoi mi-a fost rău şi ruşine de la inimă, şi m-am întors la Ierusalim, dar El era în temniţă şi nici un prieten nu avea voie să stea de vorbă cu El.

A fost răstignit, iar sângele Lui a făcut un lut nou pe pământ.

Iar eu sunt încă în viaţă; trăiesc din fagurele de miere al vieţii Lui

pline.

SIMON DIN CIRENE

Cel care a dus crucea

MĂ ÎNDREPTAM CĂTRE OGOR când L-am văzut ducându-Şi crucea; şi mulţimile Îl urmau.

Atunci am păşit şi eu alături de El.

Povara L-a făcut să se oprească de multe ori; pentru că trupul Lui era ostenit foarte.

Atunci, un soldat roman s-a apropiat de mine şi mi-a zis: „Vino, tu eşti puternic şi bine clădit; du crucea acestui om.“

Când am auzit aceste cuvinte, inima a crescut în mine şi am fost recunoscător.

Şi I-am dus crucea.

Era grea, căci era făcută din lemn de plop îmbibat în apa ploilor de peste iarnă.

Şi Iisus S-a uitat la mine. Şi sudoarea de pe frunte i se scurgea prin barbă.

El S-a uitat încă o dată la mine şi a zis: „Şi tu guşti din cupa aceasta? Vei sorbi din ea cu Mine până la capătul timpului.“

Zicând acestea, Şi-a lăsat mâna pe umărul meu liber. Şi am păşit alături, către dealul Golgotei.

Dar acum nu am mai simţit greutatea crucii. Am simţit doar mâna Lui. Şi era ca aripa unei păsări pe umărul meu.

Apoi am ajuns în culmea dealului, şi acolo aveau să Îl răstignească.

Şi atunci am simţit greutatea copacului.

El nu a scos nici o vorbă cât I-au bătut cuiele în palme şi picioare. Nici nu a scos vreun sunet.

Iar mădularele Lui nu au tremurat sub izbiturile ciocanului.

Părea că mâinile şi picioarele Lui muriseră şi că vor trăi din nou doar după ce vor fi scăldate în sânge. Cu toate acestea, se părea că El căuta cuiele tot aşa cum prinţul caută sceptrul; şi că tânjea să fie ridicat spre înălţimi.

Iar inima mea nu s-a gândit să Îl căineze, căci eram prea copleşit ca să mă mir.

Acum, omul a cărui cruce am purtat-o a devenit crucea mea.

Dacă mi s-ar mai spune iarăşi: „Du crucea acestui om“, aş duce-o până când drumul s-ar isprăvi în pragul mormântului meu.

Dar L-aş ruga să-Şi lase mâna pe umărul meu.

Aceasta s-a întâmplat acum mulţi ani; şi totuşi, ori de câte ori urmez brazda de pe ogor şi în clipele acelea dintre trezie şi somn, mă gândesc neîncetat la acel Om Iubit.

Şi Îi simt mâna înaripată aici, pe umărul stâng.

CIBOREA

Mama lui Iuda

FIUL MEU A FOST UN OM BUN şi drept. S-a arătat blând şi atent faţă de mine şi şi-a iubit neamurile şi semenii. Şi i-a urât pe duşmanii noştri, pe blestemaţii de romani care se îmbracă în purpură, cu toate că nu ţes nici un fir şi nu se aşază la războiul de ţesut; şi care strâng recolte de unde nu au tras brazde cu plugul şi nici nu au semănat nimic.

Fiul meu avea doar şaptesprezece ani când a fost prins trăgând cu săgeţi în legiunea romană care trecea prin via noastră.

Chiar şi la acea vârstă el le vorbea celorlalţi tineri despre gloria Israelului şi spunea multe lucruri ciudate, pe care eu nu le înţelegeam.

A fost fiul meu, singurul meu fiu.

A sorbit viaţă din acest sân acum uscat şi a făcut primii paşi în această grădină, prinzându-se de aceste degete care acum sunt ca nişte trestii tremurătoare.

Cu aceste mâini, tinere şi proaspete precum strugurii din Liban, am pus deoparte primele lui sandale într-o năframă de pânză pe care mi-o dăduse mama mea. Încă le păstrez în dulapul de colo, alături de fereastră.

A fost primul meu născut, iar când a făcut primii paşi, am făcut şi eu primul meu pas. Pentru că femeile nu călătoresc decât acolo unde sunt duse de copiii lor.

Iar acum mi s-a spus că e mort de propria mână; că s-a azvârlit de pe stânca cea înaltă de remuşcare că Şi-a trădat prietenul, pe Iisus din Nazaret.

Ştiu că fiul meu este mort. Dar ştiu că el n-a trădat pe nimeni; pentru că şi-a iubit neamul şi nu i-a urât decât pe romani.

Fiul meu a căutat gloria Israelului şi doar această glorie era pe buzele lui şi tot gloria o căuta prin faptele lui.

Când L-a cunoscut pe Iisus pe drum, m-a părăsit pe mine ca să Îl urmeze. Şi în inima mea am ştiut că greşea urmând un om oarecare.

Când şi-a luat rămas-bun, i-am spus că făcea o greşeală, dar el nu a voit să mă asculte.

Copiii noştri nu ne dau ascultare; precum nu iau în seamă întâmplările de azi, tot astfel nu ţin seama de întâmplările de ieri.

Vă rog să nu mă mai întrebaţi despre fiul meu.

L-am iubit şi îl voi iubi mereu.

Dacă iubirea ar sălăşlui în carne, aş arde-o cu fiare înroşite şi mi-aş găsi pacea. Dar ea este în suflet, unde nu o pot atinge.

Iar acum nu mai vreau să vorbesc. Mergeţi şi întrebaţi altă femeie mai cinstită decât mama lui Iuda.

Mergeţi la mama lui Iisus. Şi în inima ei se află o sabie; ea vă va spune despre mine, şi veţi înţelege.

FEMEIA DIN BIBLOS

O tânguire

JELIŢI CU MINE, VOI, fiice ale lui Astarte, şi voi, toţi cei ce-l iubiţi pe Tamuz, faceţi-vă inimile să se topească şi să se ridice şi să verse lacrimi de sânge, căci El, care a fost făcut din aur şi fildeş, nu mai este.

În pădurea întunecată, mistreţul L-a dovedit, şi colţii mistreţului i-au străpuns carnea. Acum stă mânjit de frunzele de mai an, şi paşii Lui nu vor mai trezi seminţele care dorm la sânul primăverii. Glasul Lui nu va mai veni odată cu zorii la fereastra mea, şi eu voi rămâne singură pe vecie.

Jeliţi cu mine, voi fiice ale lui Astarte şi voi, care îl iubiţi pe Tamuz, căci Iubitul meu m-a părăsit; El, care vorbea precum vorbesc fluviile; El, a cărui voce şi timp au fost gemeni; El, a cărui gură era o durere roşie ce devenea dulce; El, pe ale cărui buze fierea se transforma în miere.

Jeliţi cu mine, voi fiice ale lui Astarte, şi voi, care îl iubiţi pe Tamuz. Jeliţi alături cu mine în preajma năsăliei Lui, la fel cum plâng şi stelele, şi aşa cum petalele lunii cad pe trupul Lui rănit. Udaţi cu lacrimile voastre velinţele de mătase ale patului meu, unde Iubitul meu a zăcut cândva în visul meu şi a plecat când eu m-am trezit.

Vă cer vouă, fiice ale lui Astarte, şi vouă, cele care îl iubiţi pe Tamuz, dezgoliţi-vă sânul şi plângeţi şi mă alinaţi, căci Iisus din Nazaret este mort.

MARIA MAGDALENA, TREIZECI DE ANI MAI TÂRZIU

Despre reînvierea duhului

IARĂŞI VĂ SPUN CĂ PRIN MOARTE Iisus a învins moartea şi S-a ridicat din mormânt ca duh şi putere. Şi El a păşit în singurătatea noastră şi a străbătut grădinile patimii noastre.

El nu zace acolo, în stânca aceea despicată din spatele pietrelor.

Noi, care Îl iubim, Îl vedem cu aceşti ochi pe care El i-a făcut să vadă; şi L-am atins cu aceste mâini ale noastre pe care El le-a învăţat să caute.

Vă cunosc pe voi, aceia care nu credeţi în El. Am fost una dintre voi, şi voi sunteţi mulţi; dar numărul vostru se va micşora.

Trebuie să sfărâmaţi harfa şi lira ca să descoperiţi muzica din ele?

Ori trebuie să dobori pomul înainte de a crede că el poartă fruct?

Îl urâţi pe Iisus pentru că cineva din Ţinutul de Miazănoapte a zis că El era Fiul lui Dumnezeu. Dar voi vă urâţi unul pe altul pentru că fiecare dintre voi se socoteşte prea mare ca să fie fratele celui de lângă el.

Îl urâţi fiindcă cineva a zis că El S-a născut dintr-o fecioară, şi nu din sămânţă de bărbat.

Dar voi nu cunoaşteţi mamele care ajung în mormânt cu pântecul feciorelnic, şi nici bărbaţii care merg în mormânt înecaţi de propria sete.

Nu ştiţi că pământul i-a fost dat în căsătorie soarelui şi că pământul este acela care ne trimite până la munte şi la deşert.

Există un hău ce se cască între cei care Îl iubesc şi cei care Îl urăsc, între cei care cred şi cei care nu cred.

Dar când anii fac un pod peste acel hău, veţi şti că El, care a trăit

în noi, este nemuritor, că El a fost Fiul Domnului, aşa cum şi noi suntem copiii lui Dumnezeu; că El S-a născut dintr-o fecioară, tot astfel cum noi suntem născuţi din glia fără de soţ.

Este ciudat că glia nu dă celor ce cred rădăcinile care să sugă la sânul ei, nici aripile cu care să zboare spre înalt ca să bea şi să se sature cu boabele de rouă ale spaţiului ei.

Dar eu ştiu ce ştiu, iar asta este de ajuns.

UN BĂRBAT DIN LIBAN

După nouăsprezece secole

Stăpâne, stăpâne cântăreţ,

Stăpân al cuvintelor nerostite,
De şapte ori m-am născut şi de şapte ori am murit
De la ultima Ta vizită scurtă şi de la salutul nostru trecător.
Şi iată că trăiesc din nou,
Amintindu-mi o zi şi o noapte între dealuri,
Când apele Tale ne-au înălţat.
După aceea, am traversat multe ţări şi mări,
Şi oriunde am ajuns purtat de şa ori de pânze,
Numele Tău a fost rugăciune ori ceartă.
Oamenii Te binecuvântează ori Te blestemă;
Blestemul, un protest împotriva eşecului,
Binecuvântarea, un imn al vânătorului
Care se întoarce de pe dealuri
Cu provizii pentru perechea lui.
Prietenii voştri sunt cu noi încă, să ne aline şi să ne sprijine,
Iar duşmanii la fel, pentru tărie şi certitudine.
Mama Ta este cu noi;
Am văzut strălucirea chipului ei pe trăsăturile tuturor mamelor;
Mâna ei leagănă pătuţul cu blândeţe,
Mâna ei împătureşte giulgiul cu tandreţe.
Iar Maria Magdalena este încă în mijlocul nostru,
Ea, care a băut din oţetul vieţii, iar apoi din vinul ei.
Şi Iuda, omul durerii şi al micilor ambiţii,
Şi el calcă pe pământ;
Chiar în aceste momente se hrăneşte din sine când foamea lui nu găseşte altceva,
Şi îşi caută sinele înalt în distrugerea de sine.

Şi Ioan, a cărui tinereţe a iubit frumuseţea, se află aici,
Şi el cântă, cu toate că nu îl aude nimeni.
Şi Simon Petru cel impetuos, care a negat că ar putea trăi mai mult pentru Tine,

Şi el şade în apropierea focului.
S-ar putea să se lepede din nou de Tine înainte de zorii altei zile,
Şi totuşi, el voieşte să fie răstignit pentru Tine şi se socoteşte nedemn de această cinste.
Iar Caiafa şi Anna încă o duc bine,
Şi îi judecă pe cei vinovaţi deopotrivă cu cei nevinovaţi.
Ei dorm în pat de puf
În vreme ce acela pe care L-au judecat este biciuit şi ciomăgit.

Iar femeia care a fost prinsă în adulter,
Şi ea calcă pe străzile cetăţilor noastre
Şi flămânzeşte după pâinea încă necoaptă,
Şi ea este singură într-o casă pustie.
Şi Pilat din Pont se află printre noi:
El stă cu respect dinaintea Ta
Şi Te tot întreabă,
Dar nu îndrăzneşte să-şi primejduiască rangul ori să desfidă un neam străin;
Şi el încă se spală pe mâini,
Chiar şi acum Ierusalimul ţine vasul de spălat, iar Roma urciorul,
Iar între timp cele două mii de mii de mâini se vor fi spălat până la albeaţă.

Stăpâne, Stăpâne Poet,
Maestru al cuvintelor cântate şi rostite,
Ele au construit temple ca să Îţi găzduiască numele
Şi pe fiecare înălţime au înălţat crucea Ta,
Un semn şi un simbol care să îndrume paşii lor greşiţi,
Dar nu spre bucuria Ta.

Bucuria Ta este un deal dincolo de vederea lor mărginită,
Şi nu le oferă mângâiere.
Ei vor cinsti omul ce le rămâne necunoscut.
Şi ce consolare există într-un om precum dânşii, un om a cărui
Bunătate este la fel ca bunătatea lor,
Un zeu a cărui iubire este ca iubirea lor,
Şi a cărui îndurare este propria îndurare?
Ei nu cinstesc omul, omul cel viu,
Primul om care a deschis ochii şi a privit spre soare
Fără ca pleoapele să-i tremure.
Nu, ei nu Îl cunosc şi nu vor fi ca El.

**

Ei vor să rămână necunoscuţi, să păşească în alaiul necunoscutului.
Ei voiesc să poarte tristeţea, întristarea lor,
Şi nu vor să găsească alinare în bucuria Ta.
Inima lor suferindă nu caută consolare în cuvintele Tale şi în cântul Tău.
Iar durerea lor, mută şi neştiută,
Îi face să fie creaturi singuratice şi nedorite.
Cu toate că au murmurat despre neamul meu şi semenii mei,
Ei trăiesc cu teamă, fără tovarăşi;
Şi totuşi, nu vor rămâne singuri.
Ei se apleacă spre răsărit când bate vântul dinspre apus.
Ei Te numesc rege
Şi vor să fie la curtea Ta.
Ei Te socotesc Mesia
Şi vor ca ei înşişi să fie unşi cu uleiul sfinţit.
Da, ei vor să trăiască din viaţa Ta.

Stăpâne, Stăpâne Cântăreţ,
Lacrimile Tale au fost ca ploile de mai
Şi râsul Tău, ca valurile mării albe.
Când ai vorbit, cuvintele Tale au fost şoapta
îndepărtată a buzelor lor când acele buze
trebuia să fie aprinse de foc;
Tu ai râs pentru măduva din oasele lor, care încă nu era pregătită pentru râs;
Şi Tu ai plâns în locul ochilor lor, care au rămas tot uscaţi.
Glasul Tău a zămislit gândurile lor şi înţelegerea lor.
Glasul a născut cuvintele şi suflarea lor.

De şapte ori m-am născut şi de şapte ori am murit,
Iar acum trăiesc din nou şi Te văd,
Războinic între războinici,
Poet al poeţilor,
Rege peste toţi regii,
Un om pe jumătate despuiat mergând alături de alţii pe drum.
În fiecare zi, episcopul îşi lasă capul jos
Când Îţi pronunţă numele.
Şi tot în fiecare zi, cerşetorii spun:

„În numele lui Iisus,
daţi-ne un bănuţ să ne cumpărăm pâine.“
Ne cerem ajutor unul altuia,
Dar în adevăr cerem de la Tine,
Precum fluxul din primăvara nevoii şi
dorinţei noastre,
Iar când ne soseşte toamna,
precum refluxul.
Flux ori reflux, numele Tău se află pe buzele noastre,
Stăpânul îndurării infinite.

Stăpâne, Stăpân al ceasurilor noastre singuratice,
Aici şi acolo, între leagăn şi mormânt, Îţi întâlnesc fraţii cei tăcuţi,
Oamenii liberi, neîncătuşaţi,
Fiii mamei Tale: pământul şi cerul.
Ei sunt precum păsările cerului,
Şi precum crinii câmpului.
Ei trăiesc viaţa Ta şi gândesc gândurile Tale
Şi devin ecoul cântecului Tău.
Dar ei rămân cu mâinile goale
Şi nu sunt răstigniţi cu mare fast,
Şi aceasta este durerea lor.
Lumea îi răstigneşte în fiecare zi,
Dar numai câte puţin.
Cerul nu se cutremură,
Iar glia nu trece prin chinuri cu morţii ei.
Ei sunt răstigniţi şi nu este nimeni să
adeverească chinul lor.
Ei îşi întorc faţa către dreapta şi stânga,
Şi nu găsesc pe nimeni să le promită un rang în împărăţia Lui.
Şi, cu toate acestea, ei vor fi răstigniţi mereu, mereu,
Pentru ca Dumnezeul Tău să fie
Dumnezeul lor,
Iar Tatăl Tău, Tatăl lor.

Stăpâne, Stăpân al Iubirii,
Prinţesa aşteaptă sosirea Ta în iatacul ei parfumat,
Şi femeia măritată în cuşca ei;
Târfa ce caută pâinea pe străzile ruşinii ei
Şi măicuţa din chilia ei, care nu are soţ;

Femeia fără de copii stând la fereastră,
Unde îngheţul desenează codri pe geam,
Ea Te descoperă în acea simetrie,
Şi Te va îngriji, şi va fi alinată.

Stăpâne, Stăpâne Poet,
Stăpân asupra dorinţelor noastre mute,
Inima lumii tremură la vibraţia inimii Tale,
Dar nu arde la cântecul Tău.
Lumea stă şi ascultă glasul Tău într-o
încântare tăcută,
Dar nu se ridică de pe scaun
Ca să urce povârnişurile dealurilor Tale.
Omul va visa visul Tău, dar nu se va trezi odată cu zorile Tale
Care sunt visul lui cel mai mare.
El vrea să vadă fără vederea Ta,
Dar nu voieşte să-şi târască picioarele până aproape de tronul Tău.
Cu toate acestea, mulţi au fost întronaţi în numele Tău
Şi li s-a dat puterea Ta
Şi au transformat trecerea Ta de aur
În coroane pentru creştetele lor şi în sceptre pentru mâinile lor.

Stăpâne, Stăpân al Luminii,
Al cărui ochi sălăşluieşte în degetele căutătoare ale orbilor,
Eşti încă dispreţuit şi batjocorit,
Un om prea slab şi infirm ca să fie Dumnezeu,
Un Dumnezeu prea aproape de om ca să ceară adoraţie.
Slujbele şi imnurile lor,
Cuminecătura şi rozariul lor sunt pentru sinele întemniţat.
Tu le eşti sinele încă îndepărtat, ţipătul lor îndepărtat şi patima lor.

Dar Stăpâne, Inimă cerească şi Cavaler
al visului nostru prea frumos,
Încă mai calci pe aici şi astăzi;
Nici arcuri, nici săgeţi nu-Ţi pot opri paşii.
Tu mergi prin toate săgeţile noastre.
Ne surâzi de sus,
Şi cu toate că eşti cel mai tânăr dintre noi toţi,
Ne eşti tată tuturor.

Poet, Cântăreţ, Măreaţă Inimă,
Fie ca Dumnezeul nostru să-Ţi binecuvânteze numele,
Şi pântecul ce Te-a purtat, şi sânul ce Ţi-a dat lapte.
Şi fie ca Dumnezeu să ne ierte pe noi toţi.